

Giới thiệu Trêu Chọc Vào Lòng Anh

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại, HE, Tình cảm, Ngọt Sủng

Tổng Nhiệm vì theo đuổi Lục Mộ Trầm, mỗi ngày đều cực kì nỗ lực. Không chỉ thời thời khắc khắc theo đuổi anh, còn phải tỏ tình, tặng quà, lại tỏ tình, lại tặng quà, còn làm một ngày ba bữa cơm tình yêu...

Nhưng mà nam thần quá cao lãnh, căn bản không để ý đến cô.

Bị chịu đả kích Tổng nhiệm quyết định thay đổi sách lược.

Ngày nọ, Lục Mộ Trầm phát hiện Tổng nhiệm cả ngày quần lấy mình không thấy tăm hơi.

Ngày đầu tiên, không sao cả, không tới càng tốt, khó có được thanh tĩnh.

Ngày hôm sau, khả năng cô bị chuyện gì đó làm chậm trễ.

Ngày thứ ba, cô gái này cũng quá không kiên nhẫn rồi? Mới theo đuổi được bao lâu?!

Ngày thứ tư, có người chạy tới nói với anh: "Nghe nói hoa khôi lúc trước theo đuổi cậu cùng nam sinh khác hẹn hò đấy."

Lục Mộ Trầm trong cơn giận dữ, lần đầu tiên chủ động tìm Tổng nhiệm: "Nghe nói, cậu cùng người khác hẹn hò?"

Tổng nhiệm: "Cậu không để ý tới tớ, tớ đương nhiên muốn hẹn hò cùng người khác."

Sắc mặt Lục mộ trầm trầm xuống, giây tiếp theo, đột nhiên đem người ẩn ở trên vách tường, hung hăng mà hôn.

Sau một lúc lâu, Tổng nhiệm bị hôn đến thở hồng hộc, khiếp sợ mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Cậu...Cậu...Cậu..."

Mặt Lục mộ Trầm đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Em dám hẹn hò cùng người khác, thử xem!"

Trêu chọc xong liền muốn chạy? Không có cửa đâu!

PS: Giai đoạn trước thanh xuân vườn trường, giai đoạn sau xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

"Tổng Nhiệm! Không nghe giảng bài liền cắt ra ngoài cho tôi!"

Tổng Nhiệm vừa mới nằm sấp trên mặt bàn ngủ gật, Một viên phấn từ trên bục giảng trúng vào gáy cô, cùng với tiếng mắng của cô giáo dạy tiếng Anh đang nổi giận đùng đùng.

Tổng Nhiệm vốn ngủ không sâu, lập tức liền tỉnh.

Bị viên phấn đập trúng trán, lông mày xinh đẹp khẽ nhăn lại, từ trên bàn ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiệm trong lớp cô giáo dạy tiếng Anh, cũng là giáo viên chủ nhiệm tên là Trương Xuân Lệ, ở trường có tiếng là nghiêm khắc, mọi người đặt biệt danh là Diệt Tuyệt sư thái.

Cô nói, muốn mỗi người phải nghe giảng, không được dùng đi động, không được phép nói chuyện, cũng không được phép ngủ.

Tóm lại, trong mắt không chứa được nửa hạt cát.

Tổng Nhiệm trước mặt Trương Xuân Lệ cũng coi là ngoan ngoãn, có thể tối hôm qua cô đi làm thêm đến rất khuya mới về nhà.

Trương Xuân Lệ vừa mới quay lưng lại viết bài trên bảng, cô nhất thời không nhận được nằm sấp trên bàn.

Cho dù bị mắng một lát liền tỉnh, nhưng đầu óc vẫn còn chút mơ màng.

Trương Xuân Lệ gặp Tống Nhiễm không nói câu nào, tức giận đến xanh mặt, tay chỉ về phía cô: "Không nghe giảng bài liền cút ra ngoài cho tôi! Đừng ở chỗ này làm ảnh hưởng bầu không khí lớp học!"

Tống Nhiễm ngày thường không được nhóm thầy cô thích.

Vừa đến, thứ nhất là học không giỏi, thứ hai là không tuân thủ nội quy.

Trương Xuân Lệ ánh mắt nhìn xuống tóc dài được uốn nhuộm của Tống Nhiễm, lông mày hung hăng vặn lên: "Em xem lại một chút đầu tóc của em, còn có nửa điểm bộ dáng của học sinh hay không?"

Trong trường học có quy định, nữ sinh không được uốn tóc nhuộm tóc, thông lệ mỗi tuần một lần kiểm tra, Tống Nhiễm là đối tượng bị thông báo trước toàn trường.

Bị bắt điển hình mấy lần, nhưng như thế nào cô cũng không chịu ép tóc thẳng, nhiều nhất chỉ đem tóc buộc lên.

Tống Nhiễm tính tình điềm bình, Trương Xuân Lệ không quản được cô, mấy ngày hôm trước ở trong cuộc họp còn bị hiệu trưởng phê bình, nói cô vô phương giáo dục.

Con sâu làm rầu nồi canh (thực ra là câu khác nhưng mk thấy câu này hay hơn), Trương Xuân Lệ đối với Tống Nhiễm càng ngày càng bất mãn, sắc mặt xanh mét trừng mắt cô: "Ra ngoài! Lập tức ra ngoài cho tôi! Bao giờ đem tóc trở lại bình thường, khi nào xong liền trở về lớp học!"

Tống Nhiễm bị mắng một trận, tâm tình cũng khó chịu.

Cô đứng lên, tỏ vẻ không sao bĩu bĩu môi, "Ra ngoài liền ra ngoài thôi."

Nói xong, liền một cước đá văng băng ghế ra, xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi phòng học.

Trong phòng học, học sinh đồng loạt quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng lưng Tống Nhiễm khi đi ra ngoài.

Có người cảm thán một câu: "Hôm nay, Nhiễm Nhiễm cực soái!"

"Tần Phàm, cậu cũng cút ra ngoài cho tôi!"

Tần Phàm bị điểm tên: "...???"

Tống Nhiễm từ trong phòng học đi ra, sai bước đến phía cầu thang.

Vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: "Quản lý, là tôi Tống Nhiễm, chỗ đó một lát nữa còn chỗ làm sao...Được được, tôi có rảnh...Vậy được, tôi lập tức tới ngay!"

Buổi sáng còn dư lại hai tiết học, tất cả đều là của Trương Xuân Lệ.

Trương Xuân Lệ không muốn nhìn thấy cô, cô cũng không có hi vọng được học tiết này đâu!

Có thời gian này, không bằng kiếm tiền nhiều một chút.

Tống Nhiễm vội vã đi làm thêm, nên đi đường rất nhanh.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang, nhất thời không có để ý, đúng lúc người lầu dưới đi lên, nên đụng phải.

"Chao ôi!"

Mặt của Tống Nhiễm đụng phải ngực của đối phương, ngực của đối phương cứng rắn như tường vậy, đầu đến nửa bên mặt, nhất là mũi đau rát.

"Trời ơi, không có mắt a!"

Tống Nhiễm đau khổ bịt mũi, nhú mi lại ngẩng đầu lên.

Nhưng mà, vừa ngẩng đầu lên trong nháy mắt, cả người đứng tại đó ngơ ngác.

Trước mắt có bốn nam sinh, trong đó còn có một người trong tay ôm bóng rổ, chắc là mới từ tiết thể dục trở về lớp.

Tống Nhiễm thất thần, là do nam sinh có vóc người cao nhất.

Đồng dạng là đồng phục, áo sơ mi trắng, quần đen. Nhưng áo sơ mi của cậu ấy so với áo sơ mi của nam sinh xung quanh trắng hơn vài phần, khó gặp được nam sinh sạch sẽ như vậy

Quan trọng, nhất là tướng mạo rất tuấn tú.

Khí chất đứng đầu, vóc người cường tráng, lông mày anh dũng, hốc mắt rất sâu, đôi mắt đen kịt, thâm trầm như nước trong miệng giếng. Sống mũi thẳng mà cao ngất, môi mỏng khê mỉm, gọi cảm không nói lên lời, thu hút người khác được ngay.

Áo sơ mi bỏ hai nút áo, tay áo tùy ý cuộn lên trên, lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc, hai tay lười biếng đút vào túi quần.

Lúc cô ngẩng đầu, anh cũng đưa mắt lên nhìn.

Không có bất kì vẻ mặt gì, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi một câu: "Không có sao chứ?"

Giọng nói trầm thấp, hết sức động lòng người.

Tổng Nhiễm cả người đều ngây ngốc.

Con mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm anh.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ: F*ck, đại soái ca này từ nơi nào xuất hiện? Sao trước đây chưa từng thấy qua??

Lục Mộ Trầm chỉ thấy đôi phương góc ghech nhìn chằm chằm mình, không nói câu gì. Nghĩ đến cũng không đụng phải cô.

Lông mày chau lại một cái, lập tức bước qua cô đi lên tầng.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt đều lạnh lùng.

Tổng Nhiễm say đắm trong sắc đẹp, đến khi phục hồi tinh thần, trước mắt làm gì có người nào?

Cô gấp rút quay đầu lại, nhìn về phía trên tầng.

Trên hành lang sạch sẽ, đã không nhìn thấy đại soái ca vừa nãy.

Tổng Nhiễm tức giận vỗ trán một cái.

Trời ơi! Sai Lầm a!!

Thế nhưng không nhìn thấy học lớp nào!

Tổng Nhiễm chạy tới phố mặc trang phục chủ hề phát tờ rơi hai giờ,. Giữa ngày hè, trên đầu mang cái đầu của chủ hề, phát tờ rơi xong, toàn thân đều ướt đầm.

Cô chạy đến chỗ quản lý lĩnh tiền, đổi thành đồng phục, áo sơ mi trắng, váy dài đến đầu gối.

Thuận tiện buộc tóc ướt đầm về phía sau gáy, lộ ra cái trán đẹp. Tóc được uốn rồi lười biếng, trán cao và hoạt bát rất có tinh thần.

Tóc nhuộm màu nâu dưới ánh nắng trông rất đẹp. Kỳ thật màu này cũng chưa được coi là chói mắt. Nhưng trong trường học, cũng coi như khác biệt.

Từ khu thương mại đi ra, Tổng Nhiễm chạy chậm đến đường cái đối diện ngồi xe bus về trường học.

Buổi chiều còn hai tiết số học. Tổng Nhiễm tuy rằng học không giỏi, nhưng không có nghĩa là cô không muốn học. Vừa nãy, nếu không phải hung thần ác sát Trương Xuân Lệ không ngừng kêu cô cắt ra ngoài, cô cũng không thật sự tranh thủ thời gian lên lớp để đi làm thêm.

Nửa giờ sau, xe bus dừng ở trước cửa trường học.

Còn có năm phút là vào học, Tổng Nhiễm nhảy từ trên xe xuống, điên cuồng chạy trở về lớp học.

Thời điểm cô chạy vào lớp học, đúng lúc chuông vào học vang lên, Nhâm lão sư cũng không có ở đây.

Lưu Linh vừa ngẩng đầu thấy Tổng Nhiễm liền lớn tiếng kêu cô, "Nhiễm Nhiễm! Cậu chạy đi đâu thế?!"

Chỗ của Tổng Nhiễm ở hàng cuối cùng, kề bên cửa sổ.

Bước một bước, liền đá ghế ra ngồi xuống.

"Có khăn ướt không?" Tổng Nhiễm hỏi.

"Có a." Lưu Linh vội vàng lấy một bọc khăn ướt từ trong túi xách ra.

Tổng Nhiễm lấy một cái lau sạch sẽ mồ hôi trên trán.

"Nhiễm Nhiễm, cậu chạy đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nhận, ăn cơm chưa?" Luru Linh lo lắng cho Tống Nhiễm không ngừng hỏi cô.

Tống Nhiễm cười tủm tỉm, lấy ra từ trong balo một trăm bốn mươi tệ, đây là số tiền quản lý đưa cho cô.

Cô cảm tiền lắc lắc trước mặt Luru Linh một cái, kiêu ngạo nói: "Đi kiểm tiền thôi, như thế nào, chị đây lợi hại không?"

Luru Linh nhìn cô, ánh mắt rơi xuống chỗ quảng thâm dưới mắt của cô, lại nhìn đầu tóc ướt nhẹ vì mồ hôi, trong lòng có chút khó chịu: "Cậu lại đi mặc đồ chú hề phát tò roi. Thời tiết như thế này, cậu cẩn thận bị cảm nắng a."

Tống Nhiễm cùng Luru Linh là bạn học từ sơ trung, cũng là người bạn duy nhất của Tống Nhiễm.

Tình huống trong nhà Tống Nhiễm, chỉ Luru Linh là người duy nhất rõ ràng.

Mặc dù cô thương yêu Tống Nhiễm, nhưng chính mình cũng là học sinh không thể giúp được cái gì.

May mắn, Tống Nhiễm trời sinh hoạt bát lại có tinh thần lạc quan.

Cô cười ha ha, vỗ ngực nói: "Tớ là ai a? Tớ là kim cương bất hoại Tống Nhiễm! Bị cảm nắng? Không tồn tại."

Luru Linh thấy bộ dáng không sao cả của cô, không khỏi bĩu môi: "Cậu cứ làm đi, chờ cậu thật sự bị bệnh xem có ai chăm sóc cậu."

Lời nói này của Luru Linh, trong nháy mắt đâm trúng chỗ đau của Tống Nhiễm, không kịp chuẩn bị đầu liền đau một cái.

Đúng vậy, nếu cô bị bệnh, thật sự không có người chăm sóc cô đâu.

Ai có thể chăm sóc cô đây?

Đôi mắt không bị không chế muốn khóc. Cô rũ mắt xuống, cố làm ra vẻ trấn định lấy sách từ trong ngăn kéo ra.

Luru Linh thấy Tống Nhiễm đột nhiên im lặng, tự biết mình lỡ lời, gấp rút lên trước thân mật kéo cánh tay cô: "Trời ơi, tớ đùa với cậu thôi, nếu cậu thật sự bị bệnh thì tớ sẽ chiều cổ cậu nha."

Luru Linh vừa nói dứt câu, Tống Nhiễm đã không nhịn được bật cười, "Cậu đùa đủ chưa? Cậu đến chính mình cũng chưa chăm sóc tốt đâu, còn chăm sóc tớ."

Luru Linh ai da một tiếng, "Chủ yếu là tấm lòng, tấm lòng cậu hiểu hay không a! Nha đầu chết tiệt không có lương tâm kia!"

Tống Nhiễm cười hì hì, "Hiểu, biết rõ cậu tốt với tớ."

Thầy giáo còn chưa có đến.

Tống Nhiễm lấy vở cùng với sách luyện tập ra từ trong ngăn kéo, hai khuỷu tay để trên bàn, bàn tay nhàm chán chống cằm.

Đột nhiên nhớ tới buổi sáng đụng phải nam sinh kia ở cầu thang.

Vóc dáng rất cao gầy, nhưng không loại gầy mà yếu đuối, người rất có tinh thần, giống như nam sinh thích vận động.

Còn có hai cúc áo bị bung ra...

Đồng phục áo sơ mi trắng, thế nhưng tại sao cậu ấy lại mang cho cô cảm giác cấm dục.

Cái quỷ gì a?

Nhưng quan trọng là gương mặt đó nha.

Thật sự là...cực kì đẹp trai!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tống Nhiễm liếm liếm môi dưới, đôi mắt nhìn qua trần nhà: "Cậu nói, tớ tìm cho mình một người bạn trai thì như thế nào?"

Luru Linh đang cầm bút kí tên, thuận miệng nói một câu: "Nếu tình cảm tốt, thì tìm bạn trai chăm sóc cậu, lão nhân gia như tớ cũng yên lòng."

Tống Nhiễm nghe Luru Linh nói, đột nhiên ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Luru Linh, tớ nói thật mà."

"Tớ biết..."

Hai chữ "Được nha." còn chưa ra khỏi miệng, Luru Linh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc tròn to hai mắt: "Cậu nói thật? Không phải chứ, cậu để ý ai?"

Tống Nhiễm cong cong mắt cười: "Kỳ thật tớ lúc trước cũng chưa nhìn thấy cậu ấy, chắc là học sinh vừa mới chuyển trường đến đây?" Lúc Tống Nhiễm nói chuyện cùng Luru Linh đôi mắt đều phát sáng, Tống Nhiễm kích động cầm tay Luru Linh nói: "Luru Linh, cậu không thấy nha! Nam sinh kia, thật sự...Lớn lên

cực kì đẹp trai, con mẹ nó cực đẹp trai!"

Lưu Linh trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ dáng háo sắc như bây giờ của Tống Nhiễm, không khỏi sợ hết hồn: "Có... Có nam sinh đẹp trai như vậy sao?"

Lại nhỏ tiếng hỏi: "So với Tần Phàm đẹp trai hơn sao?"

Tống Nhiễm không nhịn được liếc mắt: "Hoàn toàn không thể so với Tần Phàm sao? Người ta so với Tần Phàm đẹp trai hơn nhiều!"

So với Tần Phàm còn đẹp trai hơn?

Lưu Linh không khỏi cảm thấy kì lạ. Nghĩ một lát, đôi mắt đột nhiên sáng ngời: "Trời ơi! Cậu không phải nói học sinh mới chuyển đến lớp bốn đó chứ?"

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lại gặp mặt. Bởi vì rất nhiều bảo bảo ở blog nhấn tin riêng cho ta càng ưa thích chuyện xưa của Nhiễm Nhiễm và Lục ca ca, vì không muốn cô phụ sự chờ đợi của mọi người nên ta thận trọng suy tính qua, cuối cùng vẫn là quyết định mang Nhiễm Nhiễm cùng Lục ca ca đến để mọi người cùng gặp mặt.

Vẫn như cũ, truyện rất ngọt và sủng, hi vọng tất cả mọi người có thể thích.

Tần ba vị trí đầu tiên, mỗi ngày có hồng bao không định giờ, mọi người tập nập nhấn lại a.

Yêu mọi người vui vui (*^ __ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Đứng thứ nhất lớp bốn Lục Mộ Trầm, mấy ngày trước từ thành phố S chuyển đến.

Nghe nói cha chuyển công tác, người nhà cũng đi theo tới đây.

Lục Mộ Trầm vừa mới chuyển đến đây hai ngày, nhưng cũng dẫn tới một phen xôn xao trong trường, rất nhiều nữ sinh chạy đến trước cửa lớp bốn để nhìn.

Ngắn ngủi vài ngày liền câu dẫn hơn phân nửa số fan của Tần Phàm.

"Chuyện lớn như vậy, sao một chút tớ cũng không biết thế?" Tống Nhiễm khiếp sợ khi nghe tin tức thế nhưng giống như chết trong bể tắc.

Hai ngày trước tớ nói cho cậu nghe, nhưng chính cậu lại nằm sấp trên bàn để ngủ, nói tớ đừng làm phiền cậu đấy."

"A" Tống Nhiễm hơi há miệng, nghĩ xem nói cái gì nữa, Lưu Linh nhìn qua cô nói: "Thầy giáo đến."

Tống Nhiễm: "..."

Khi đi học Tống Nhiễm chăm chú suy nghĩ, làm như thế nào mới khiến cho cậu ấy đồng ý làm bạn trai cô đây?

Cô ngược lại không có kinh nghiệm theo đuổi nha.

Vừa nghĩ, liền nghĩ đến hai tiết học.

Chuông tan học vừa vang lên, Tống Nhiễm liền kéo tay Lưu Linh rời khỏi ghế.

Lưu Linh đang cầm bút viết, ai đã một tiếng: "Tiểu tổ tông, làm sao thế?"

"Đi vệ sinh cùng tớ."

Tống Nhiễm vội vàng cầm tay Lưu Linh chạy ra khỏi phòng học.

Phòng học của lớp bốn bên cạnh nhà vệ sinh.

Tống Nhiễm muốn xác định trước, người cô đụng phải buổi sáng có đúng là học sinh mới chuyển đến lớp bốn hay không?

Thời điểm đi đến trước cửa lớp bốn, Tống Nhiễm đột nhiên dừng lại nhìn quanh ở trong phòng học.

Đã tan học nên học sinh còn trong lớp không đầy đủ. Nhìn một lát, Tống Nhiễm cũng không thấy được đại soái ca mà mình nghĩ tới.

Tống Nhiễm bấu môi có một chút thất thần.

Lưu Linh thấy cô đột nhiên không đi, túm cô lại hỏi: "Cậu làm sao thế? Không phải muốn đi vệ sinh sao?"

Tống Nhiễm xoay người lại: "Ai da, tớ đột nhiên không muốn đi nữa, cậu đi đi tớ ở đây chờ cậu cũng được."

Cô tìm được người để hỏi rồi.

Lưu Linh hừ một tiếng: "Trọng sắc không bạn."

Tống Nhiễm cười hi hi, đẩy Lưu Linh đến nhà vệ sinh.

Sau khi Lưu Linh vào nhà vệ sinh, Tống Nhiễm lần nữa quay lại hành lang bên ngoài lớp bốn.

Đứng ngoài phòng học, cô thăm dò bên trong lớp.

Nhìn được nửa ngày.

Đột nhiên, có người từ phía sau vỗ bả vai cô.

Tống Nhiễm quay đầu lại, liền thấy một nam sinh nhìn cô cười hi hi: "Nha, đây không phải Tống đại mỹ nhân của chúng ta hãy sao? Tìm người à?"

Tống Nhiễm lớn lên xinh đẹp, cơ bản trong trường không có người nào không biết cô, bị người khác bắt chuyện cũng là chuyện bình thường hay xảy ra.

Năm sinh trước mặt cô thì cô không biết, nhưng không hiểu tại sao lại thấy quen mắt.

Hình như đã gặp ở chỗ nào rồi thì phải?

Cô không khỏi nhìn nhiều nam sinh này một chút.

Này, đây không phải là người buổi sáng ôm bóng rổ hay sao?

Tống Nhiễm hai mắt sáng rực lên, hơi hátt cảm nói: "Là tới tìm người. Người buổi sáng đụng tớ ở đâu đấy?"

Hàn Tinh sững sờ: "Ai?"

Tống Nhiễm nhìn cậu ta, nói: "Người buổi sáng đụng tớ ở chỗ cầu thang... Tớ nhớ cậu lúc đó cũng ở đây."

Hàn Tinh bừng tỉnh: "À, cậu tìm Lục ca hả?"

Nói xong, lại nhìn Tống Nhiễm chằm chằm quan tâm hỏi: "Như thế nào? Thật sự va phải?"

Va phải?

Tống Nhiễm bị hỏi đến thất thần.

Cô vô thức sờ mũi, hàm hồ "Ngô" một tiếng.

Nào biết vừa mới nói xong, đột nhiên nghe được nam sinh trước mặt hô lớn một tiếng: "Lục ca! Mau tới đây!"

Tống Nhiễm nghe thấy âm thanh, ngực run lên, đột nhiên ngẩng đầu.

Nhìn lên, cô liền thấy người mình muốn tìm, từ hành lang đầu bên kia đi đến.

Thân ảnh thon dài, vóc dáng cao cao, chân dài chính trực.

Đến gần, khuôn mặt đẹp trai có thể đem linh hồn nhỏ bé của cô đều câu đi.

Tống Nhiễm hơi giật mình đôi mắt nhìn chằm chằm anh.

Thật sự là... Cực soái nha.

Vừa nãy bạn học kia gọi cậu ấy là gì nhỉ?

Lục ca?

Họ Lục sao?

Hi, họ cũng rất xứng đôi với cô a.

Nghĩ tới đây Tống Nhiễm đắc ý, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Lục Mộ Trầm hai tay nhét vào túi, không đếm xỉa tới đi đến.

Vẫn là mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua Hàn Tinh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Có chuyện?"

"Không phải tớ." Hàn Tinh chỉ Tống Nhiễm nói: "Cô ấy tìm cậu."

Nói xong, vỗ bả vai Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Buổi sáng không phải cậu đụng phải người ta sao, bây giờ cô ấy đến tìm cậu tính sổ đấy."

Lục Mộ Trầm nghe bạn nói, chau mày, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Tống Nhiễm.

Hai mắt nhìn cô, trên mặt vẫn không có biểu cảm, thanh âm nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện?"

Thật sự là tích chữ như vàng a!

Mặt một chút cũng không thay đổi, xem ra không quá nguyện ý nói chuyện với cô.

Nếu cô nói không có chuyện, xem chừng liền quay đầu chạy lấy người?

Vì không muốn lần đầu đối mặt kết thúc nhanh chóng, Tống Nhiễm phản xạ có điều kiện gật đầu: "A, có chuyện!"

Lục Mộ Trầm chau mày, rất nghiêm túc quan sát Tống Nhiễm thêm vài lần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, không có vết thương do bị đụng phải.

Trong lòng Lục Mộ Trầm tựa như gương sáng, nhìn chăm chăm cô hỏi lần nữa: "Có chuyện?"

"Có a! Đụng phải mũi! Nội thương!" Tống Nhiễm sờ sờ mũi, nghiêm trang làm trẻ con ăn vạ.

Đi theo, lại thêm một câu: "Cái kia..Cậu đi với tớ đến phòng y tế kiểm tra một chút. "

Nói xong, liền căng thẳng chờ đối phương trả lời.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm trầm xuống nhìn chăm chăm cô.

Trên mặt không có một chút rung động, vẻ mặt lộ ra hai phần cảm xúc khác thường, trôi qua trong một cái chớp mắt.

Trong lòng tối tăm xuy một tiếng.

Bạn học nữ này da mặt rất dày a.

Một lát sau, Lục Mộ Trầm đột nhiên nhấc chân, đi qua người Tống Nhiễm.

Lục Mộ Trầm đi lên phía trước hai bước, không nghe thấy tiếng bước chân chạy theo.

Quay đầu lại, mày nhíu lại nhìn về phía cô: "Không phải muốn kiểm tra sao? Còn không đi?"

"A?"

"Uy, đến đây."

Trong lòng cô vui vẻ, nhanh chóng đi theo.

Tống Nhiễm theo kịp Lục Mộ Trầm, hai người sóng vai nhau đi đến hướng cầu thang.

Trên hành lang có vài nam sinh, nhìn thân ảnh của Tống Nhiễm và Lục Mộ Trầm biến mất.

Mặt mũi Từ Hạo tràn đầy khiếp sợ: "Trời, Tống Nhiễm là tới ăn vạ?"

Hàn Tinh cười ha ha một tiếng, "Ý của Túy Ông không phải ở rượu, hiểu?" (Mình cũng không hiểu)

Từ Hạo nghiêng đầu, nhìn Hàn Tinh, hai người đều lộ vẻ về mặt hiểu rõ.

.....

Trong phòng y tế.

Tổng Nhiệm ngồi trên ghế, cô y tá cầm đèn pin soi vào lỗ mũi cô.

Tổng Nhiệm ngược đầu, ánh mắt lại nhìn về phía cửa.

Mặt Lục Mộ Trầm hướng ra ngoài cửa, thân thể dựa vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực.

Tổng Nhiệm không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể tưởng tượng a. Đại khái...Àn...Mặt không có biểu cảm gì?

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cho đến bây giờ, anh đối với ai cũng mặt không biểu cảm.

Lón lên đẹp trai như vậy, chẳng lẽ là mặt than?

Tổng Nhiệm nghĩ thầm, không nhận được bật cười.

Lục Mộ Trầm đang thất thần, nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng cười, quay đầu nhìn về phía Tổng Nhiệm.

Không nói một lời, nhưng ánh mắt lại giống như đang hỏi: Cười cái gì?

Tổng Nhiệm nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: "Bạn học Lục, tớ có thể hỏi cậu một chuyện được không?"

Lục Mộ Trầm liếc nhìn nàng một cái, sau đó "à" một tiếng không sao cả.

Tổng Nhiệm cười hi hi hỏi: "Cậu là mặt than sao? Như thế nào cũng sẽ không cười?"

Đôi mắt Lục Mộ Trầm híp lại, hỏi cô: "Có chuyện gì để cười sao?"

Tổng Nhiệm chớp chớp mắt, nghiêm trang mà nói: "Nói chuyện cùng cô gái xinh đẹp, không cảm thấy vui vẻ sao?"

Tổng Nhiệm vừa dứt câu, Lục Mộ Trầm không kịp chuẩn bị sắc mặt một cái, anh vội vàng quay mặt đi, tay nắm thành quyền, để ở bên miệng ho khan một tiếng.

Sau một lúc lâu, mới lại nghiêng đầu, "Cậu vừa mới..... Nói gì?"

Về mặt của Lục Mộ Trầm lộ ra biểu tình khiếp sợ.

"....." Tổng Nhiệm bĩu môi, tỏ vẻ có chút bị thương.

Biểu tình khó có thể tin kia là có ý gì?

Cô không xinh đẹp sao???

Đáng ghét.

Tổng Nhiệm gục đầu xuống, có chút mất mát.

Lục Mộ Trầm đem tâm tình nhỏ của cô để trong mắt, khóe miệng không tự giác mà hơi cong một chút. Biểu tình trôi qua trong một cái chớp mắt, chính anh cũng không có phát hiện.

"Bạn học, mũi của em không có vấn đề gì a." Cô y tá kiểm tra nửa ngày rồi đưa ra kết luận.

Tổng Nhiệm vội giả vờ vô tội: "Thật không? Thật sự có chút đau nha.

Cô y tá kì quái nhìn Tổng Nhiệm một cái, do dự trong chốc lát rồi nói: "Vậy cô đưa cho em chai xịt mũi, mỗi ngày phun hai lần, nếu còn cảm thấy đau thì đến đây kiểm tra lại một chút."

Tổng Nhiệm vội gật đầu, "Được được được, cảm ơn cô a."

Tiền thuốc, hai mươi mấy tệ.

Tổng Nhiệm chuẩn bị đưa một tờ một trăm tệ in hình Mao gia gia.

Tổng Nhiệm ngẩng đầu, Lục Mộ Trầm nhàn nhạt nói: "Là tớ đụng phải cậu."

Tổng Nhiệm dẫn anh đến phòng y tế kỳ thật chỉ muốn nhân cơ hội ở chung với anh một chút, thật sự không có ý ản vạ nha.

Cô cong cong mắt cười, che dấu cảm giác chột dạ của mình.

Từ phòng y tế đi ra, hai người đi đến khu dạy học.

Tổng Nhiễm tâm tình thực tốt, lùi lại một bước, cười hi hi nhìn Lục Mộ Trầm: "Bạn học Lục, cảm ơn cậu nha."

Cô vừa nói, vừa vỗ túi thuốc trong tay.

Lục Mộ Trầm "ân" một tiếng, không nói nào nữa.

Tổng Nhiễm một lần nữa đi đến bên người anh, cao hứng bùng bùng giới thiệu mình: "Tớ tên là Tổng Nhiễm, chính là Nhiễm gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn."

Lục Mộ Trầm gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

"Còn cậu? Cậu tên là gì?"

"Lục Mộ Trầm? Là hai chữ trong hoàng hôn trầm trầm sao?"

Lục Mộ Trầm có chút kinh ngạc cô thế nhưng đoán đúng rồi, khó được nói nhiều hai chữ: "Thông minh."

Tổng Nhiễm cười khanh khách, kiêu ngạo mà nâng cằm: "Tớ rất thông minh sao, ha ha ha."

Lại khen anh: "Tên cậu thật dễ nghe. Lục Mộ Trầm, Lục Mộ Trầm——"

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tổng Nhiễm cong cong mắt, cười đến sáng lạn. Miệng lẩm bẩm mà đọc tên của anh.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, cả người phảng phất như sáng lên.

Lục Mộ Trầm đột nhiên có chút thất thần.

Anh trước giờ chưa từng thích con gái cười như vậy.

Cười đến như vậy đẹp, đẹp đến làm người tâm thần hoảng hốt.

.....

Lên lầu.

Tổng Nhiễm học lớp một, Lục Mộ Trầm học lớp bốn. Phòng học nằm ở chỗ cuối cùng hai đầu hành lang.

Tới trước cửa phòng học, Tổng Nhiễm chỉ chỉ biển số lớp. "Tớ học lớp này."

Lục Mộ Trầm "ân" một tiếng: "Vào học đi."

Tổng Nhiễm vẫy tay với anh cười noi: "Tối nay gặp lại, bạn học Lục."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô một cái, không có phản ứng.

Tổng Nhiễm nhìn theo bóng lưng của anh, tâm tình rất nhanh như bay lên trời.

Đứng ở hành lang một chút để bình tĩnh, mới gõ tay gõ cửa phòng học.

"Vào đi."

Tổng Nhiễm đẩy cửa ra, lão sư dạy lịch sử nghiêng đầu, thấy là Tổng Nhiễm, trên mặt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, xua xua tay: "Về vị trí đi."

Tổng Nhiễm cong hạ thắt lưng, đứng dậy, đi từ bàn thứ nhất đến bàn cuối cùng.

Vừa ngồi xuống, Tần Phàm từ bàn khác ló đầu ra, dè giọng hỏi: "Đi đâu vậy, Nhiễm Nhiễm?"

"Cậu quản tớ." Tổng Nhiễm thuận miệng trả lời, không nhìn cậu.

Tần Phàm che ngực lại, tỏ vẻ tâm trạng bi thương: "Nhiễm Nhiễm, cậu tổn thương tớ."

Tổng Nhiễm nghiêng đầu nhìn cậu một cái: "Cậu già vò đi, làm ra vẻ."

"Ta ngày....." (Tớ thật sự không hiểu nên không biết viết như thế nào nên giữ nguyên)

Tổng Nhiễm lấy sách lịch sử từ trong ngăn kéo ra.

Lưu Linh lặng lẽ hỏi nàng: "Cậu đi đâu vậy? Đi WC xong, cũng không thấy bóng dáng cậu đâu."

Tổng Nhiễm đắc ý mà cười, đưa tới trước mặt Lưu Linh vật quý chính là bình xịt mũi mà Lục Mộ Trầm mua cho cô.

Lưu Linh nhìn chăm chú, sừng sốt: "Cái quái gì thế?"

"Bạn không biết chữ a? Bình xịt mũi."

"Tớ dựa vào, cậu mua cái thứ đồ chơi này làm gì? Mũi cậu bị sao à?"

Tổng Nhiễm vắn vắn eo, cười như gió xuân nhộn nhạo: "Không sao, chỉ là không cẩn thận bị mũi tên Cupid cào một chút."

Lưu Linh: "Thiên, bệnh tâm thần a."

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu tỷ tỷ da mặt rất dày ăn vạ, các bạn thích sao?

Hôm nay vẫn như cũ có tùy cơ bao lì xì rơi xuống ha, đại gia đừng được mạo phao nga (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm đến muộn, đứng ở trước cửa phòng học, thực lễ phép mà gõ cửa.

Lão sư dạy toán nghiêng về phía dưới, thấy là Lục Mộ Trầm, sắc mặt ngược lại hoà nhã, thuận miệng hỏi một câu: "Đi nơi nào?"

"Lão sư ngưng ngưng, đi đến phòng y tế."

"Được, vào đi."

Lục Mộ Trầm trở về vị trí, Hàn Tinh lập tức đến gần bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Tổng Nhiễm không sao chứ?"

Đội lắt nhừ rồi nói sau, nghe giảng bài đi." Lục Mộ Trầm mở sách ở trên bàn, nghiêm túc nghe giảng.

Lục Mộ Trầm là lấy thành tích đứng nhất ở trường cao trung trọng điểm của thành phố S, học tập là có tiếng nghiêm túc.

Hàn Tinh ngưng ngưng mà sờ sờ mũi, không quấy rầy.

Một tiết học có bốn mươi phút, rất nhanh liền kết thúc.

Lão sư nói một câu tan học, trong phòng học nháy mắt liền âm ỉ, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, ra phòng học ra phòng học, huyên náo.

Lục Mộ Trầm vẫn ngồi lại, đang làm đề mà lão sư chưa nói xong.

Hàn Tinh nghiêng đầu, tay phải nâng gáy, nhìn Lục Mộ Trầm.

"Lục ca, Tổng Nhiễm không có việc gì đi?"

Lục Mộ Trầm "ân" một tiếng, đầu cũng không nâng.

Ngồi đây đối diện Từ Hạo đi lên tiếp câu chuyện: "Vốn dĩ không có việc gì a, cô gái nhỏ Tổng Nhiễm kia rõ ràng đến tìm Lục ca của chúng ta tới ăn vạ nha."

Lục Mộ Trầm cầm bút tay hơi hơi dừng một chút, trong đầu bỗng nhiên liền hiện lên nụ cười rục rịch của Tổng Nhiễm.

Từ Hạo cười hi hi, từ trên ghế lên, đặt mông ngồi trên bàn, biểu tình ái muội mà nhìn Lục Mộ Trầm một cái: "Lục ca, Tổng Nhiễm chính là nữ sinh đẹp nhất trường chúng ta, nam sinh theo đuổi cô ấy chưa ít hơn con số này."

Từ Hạo xòe bàn tay ra.

Mặt Lục Mộ Trầm không biểu cảm mà hỏi một câu: "Có liên quan gì tới tớ sao?"

Từ Hạo cười hắc hắc, nói: "Như thế nào không quan hệ a? Cậu mới vừa chuyển tới nên không biết. Tổng Nhiễm cô gái kia lạnh lùng như thế nào đâu, có thể

làm cô ấy chủ động tìm nam sinh, cậu tuyệt đối là người thứ nhất."

Nói xong, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt ái muội "muốn nói lại thôi".

Lục Mộ Trầm không phản ứng, cúi đầu tiếp tục làm đề toán.

Bên cạnh, Hàn Tinh nhìn hẩn, nhin không được hỏi một câu: "Lục ca, nếu Tống Nhiễm theo đuổi cậu, cậu sẽ đồng ý sao?"

"Đừng nói bậy." Lục Mộ Trầm nhàn nhạt nói.

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm chiếc bút màu đen, ở trên giấy nháp nghiêm túc tính toán đề bài.

"Tớ nói nếu Tống Nhiễm theo đuổi cậu, cậu sẽ đồng ý với cô ấy sao?" Hàn Tinh chưa từ bỏ ý định mà lại hỏi một câu.

Cậu quá tò mò.

Lục Mộ Trầm rút cuộc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Hàn Tinh: "Cậu về sau không làm phóng viên lo chuyện bát quái thì chính là nhân tài không được trọng dụng."

Hàn Tinh bị sặc, sờ sờ mũi: "Ách..... Tớ không phải tò mò sao."

Nói xong, cũng không trông cậy vào việc Lục Mộ Trầm thể trả lời cậu.

Kết quả một lát sau, Lục Mộ Trầm lại đột nhiên nói hai chữ: "Sẽ không."

Hàn Tinh sững sốt, nhất thời không phản ứng lại.

Thời điểm hồi phục lại tinh thần, kinh ngạc mà kêu lên: "Vì cái gì a? Tống Nhiễm lớn lên xinh đẹp như vậy!"

"Xinh đẹp sao?" Lục Mộ Trầm ngẩng đầu lên, mặt không biểu cảm mà hỏi lại một câu.

Hàn Tinh khiếp sợ mà tròn tròn đôi mắt: "Con mẹ nó, Tống Nhiễm còn không xinh đẹp sao?"

Lục Mộ Trầm suy nghĩ hai giây, không nói.

Cúi đầu lại tiếp tục đề toán.

Hàn Tinh: "..."

Từ Hạo: "..."

Buổi tối có ba tiết tự học.

Ra chơi, Tống Nhiễm chạy một chuyến đi WC, chuông vào học vang lên mới trở về.

Ra chơi, lại rút ra hai tờ giấy ——

Lưu Linh giữ lấy cô: "Này, không phải mới tiết trước cậu đi vệ sinh sao?"

Tống Nhiễm chớp chớp mắt, chỉ vào cái cốc trên bàn: "Không phải uống nhiều quá nước sao."

Lưu Linh "hừ" một tiếng: "Cậu làm gì, tớ còn không biết cậu sao?"

Tống Nhiễm cười hi hi, sờ sờ mặt cô: "Biết thì tốt, chò tớ theo đuổi được Lục ca ca sẽ mời cậu ăn cơm a."

Nói xong, vẻ mặt hưng phấn mà chạy ra phòng học.

Trên đường đi vệ sinh, đi qua bốn phòng học. Tống Nhiễm nghiêng đầu, hướng bên trong cửa sổ nhìn xung quanh.

Phòng học bật đèn sáng trưng, tốp ba tốp năm học sinh tụ thành một nhóm nói chuyện phiếm.

Tống Nhiễm liếc mắt một cái liền thấy Lục Mộ Trầm, nổi bật trong nhóm người kia.

Anh ngồi ở giữa, vị trí thứ bốn.

Bạn học chung quanh đều đang chơi đùa, chỉ có anh ngồi đoan chính tại chỗ, cầm bút viết trên giấy nháp thực nghiêm túc mà tính toán cái gì đó.

Tay áo sơ mi trắng cuốn lên hai vòng, bàn tay cầm bút khớp xương rõ ràng.

Tống Nhiễm liền đứng bên ngoài phòng học, ánh mắt si ngốc mà nhìn Lục Mộ Trầm, khóe miệng liền không tự giác mà cong lên.

Nam sinh nghiêm túc đọc sách đẹp trai nhất, thích nhất.

Tổng Nhiệm đứng bên ngoài trong chốc lát, đột nhiên nghe thấy có người kêu: "Vương lão sư."

Vừa ngừng đầu, liền thấy chủ nhiệm bốn lớp từ hành lang kia đầu đi tới.

Lúc này Tổng Nhiệm mới xoay người, đi về hướng phòng học của mình.

Trên đường về phòng học, trong đầu đều là Lục Mộ Trầm ngồi ngay ngắn tại chỗ, bộ dáng cúi đầu nghiêm túc tính toán bài tập.

Cực kì soái.

Trở về phòng học, Luru Linh cười trêu ghẹo cô: "Thế nào? Thấy người?"

Tổng Nhiệm cười hi hi ngồi trên ghế: "Thấy nha."

Luru Linh cười nhạo, giơ tay chọc trán Tổng Nhiệm: "Chắc chắc, nhìn bộ dáng này của cậu, nói được chưa?"

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Không, cậu ấy đang học, tớ không nghĩ quấy rầy cậu ấy."

Nói xong, lại thêm một câu: "Cậu ấy học chắc phải rất tốt."

"Trời ạ, chắc phải rất tốt? Tớ bội phục cậu, người ta chính là học bá hàng thật giá thật được rồi chứ? Học siêu cấp lợi hại." Luru Linh ngày thường thích nhất chính là tán gẫu bát quái, loại nhân vật gây chấn động toàn trường như Lục Mộ Trầm, đã sớm biết hết sự việc liên quan rồi.

Tổng Nhiệm kinh ngạc mà mở to hai mắt: "Thật sự? Siêu cấp lợi hại sao?"

Luru Linh không còn gì để nói liếc mắt nhìn Tổng Nhiệm, vẻ mặt "cái gì cũng không biết còn không biết xấu hổ theo đuổi người ta" nói: "Không phải chung vẫn là nấu a? (không hiểu) Nghe nói thời điểm cậu ấy ở trường cao trung trọng điểm thành phố S, mỗi lần kiểm tra đều đứng nhất toàn trường, chính là loại siêu cấp học bá đó."

Tổng Nhiệm nghe được, trong mắt đều là ngôi sao như phát ra ánh sáng lấp lánh: "Trời ơi, cậu ấy cũng quá lợi hại đi."

Luru Linh đồng ý gật gật đầu: "Là rất lợi hại."

Bỗng nhiên, trong lòng Tổng Nhiệm càng thích Lục Mộ Trầm hơn.

Tay cô nâng má, cười đến đôi mắt đều cong lên, lời nói không chút nào che dấu sùng bái đối với Lục Mộ Trầm: "Cậu nói, trên đời này sao lại có kiểu người như vậy a? Lớn lên đẹp trai không nói, còn thông minh như vậy. Học bá a ——"

Luru Linh: "..."

Tổng Nhiệm càng nghĩ càng cao hứng, trong lòng thế nhưng rất có loại có cảm giác được thom lây: "Mẹ ơi, cậu nói Lục ca ca nhà tớ cao như vậy? Quả thực quá tuyệt vời a."

"Chắc chắn chắc, ánh mắt của tớ thật sự là quá tốt." Lại lắc đầu cảm thán, cười đắc ý đào dạt.

Luru Linh ha hả một tiếng: "Ánh mắt có được không, thì tớ nhìn không ra, da mặt dày thì tớ nhìn thấy. Thời điểm nào người ta thành của nhà cậu?"

Tổng Nhiệm cười ha ha: "Luru Linh người cậu rất phiền a."

Thời điểm tiết tự học thứ ba tan thì đã 9 giờ 20 phút tối rồi.

Tổng Nhiệm đang dọn sách vở, Luru Linh hỏi nài: "Lát nữa cậu muốn đi tìm Lục Mộ Trầm sao?"

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Không tìm, tớ còn có việc, ngày mai lại tìm cậu ấy."

Luru Linh ngậy ngậy cả người, đột nhiên kéo tay lại Tổng Nhiệm nhìn cô, hạ giọng hỏi: "Hôm nay cậu lại muốn đi chỗ nào a?"

Tổng Nhiệm gật gật đầu: "Àn, bố tớ rất nhanh sẽ không có thuốc uống."

Nhẹ nhàng băng quơ một câu, Luru Linh nghe được, trong lòng lại nhin không được đau lòng, theo bản năng mà nắm chặt tay Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm dọn xong sách vở, ngừng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, trên mặt cô vẫn là nụ cười.

Nàng cười tủm tỉm mà vỗ tay Luru Linh: "Đi đây bảo bố, ngày mai gặp."

Từ trường học đi ra, thời điểm ngồi xe buýt đi tới quán bar M.TO quán bar, đã nhanh tới 10 giờ.

Người pha chế rượu ở cửa thấy Tống Nhiễm, vội đi lên: "Trời ạ, cô xem như đã đến!"

"Ngượng ngùng, vừa bị kẹt xe trên đường."

"Được rồi được rồi, cô chạy nhanh đi phòng hóa trang thay quần áo, các khách nhân đều đang thúc giục!"

Tống Nhiễm vội gạt đầu, sốt ruột hoảng hốt mà chạy đến cửa sau quán bar.

Mười phút sau.

Gương trước mặt, Tống Nhiễm đã thay đồng phục ra, thay đổi một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần jean màu lam nhạt. Áo sơ mi rất lớn, không cài hai cúc áo, vạt áo bỏ vào trong quần jean.

Mái tóc thật dài thả ra, ở trên mặt, trên vai, bộ dáng thực lười biếng. Cùng với người vừa mặc đồng phục, bộ dáng buộc tóc đuôi ngựa, hoàn toàn thay đổi như một người khác, thành thực hơn rất nhiều. Không kiểm tra thẻ căn cước, tuyệt đối không đoán ra tuổi.

Từ mười sáu tuổi Tống Nhiễm bắt đầu liên hát ở quán bar này.

Khi đó vì kẻ sinh nhai, làm rất nhiều ở các quán bar.

Cô ca hát không có vấn đề, nhưng đại bộ phận quán bar đều yêu cầu thời điểm cô lên hát, xuyên đai đeo (tớ chịu) hoặc là mặc váy ngắn, tóm lại chính là phải ăn mặc hở hang một chút.

Cô không đồng ý.

Sau vận khí lại tốt, thông qua một người giới thiệu, biết lão bản của quán bar M.TO.

Lão bản đối với cô còn chiều cố, trừ bỏ ca hát, cái gì cũng không cho cô làm, cũng không cần mặc quần áo hở hang. Cho nên thời điểm mỗi lần tới đây, Tống Nhiễm chuyên môn chọn áo sơ mi cùng quần dài, đem mình bao đến kín mít.

Đối với cô mà nói, lựa chọn ở loại địa phương này làm việc là vạn bất đắc dĩ, cho nên sẽ dùng khả năng lớn nhất để chính mình không bị thương tổn.

Đương nhiên, cô cũng không phải thường tới đây. Thời điểm đặc biệt sẽ đến hát mấy hôm.

Thời điểm thiếu tiền nhất là khi nào?

Thời điểm mỗi năm khai giảng nộp học phí, thời điểm thân thể bố không tốt phải nằm viện điều trị, thời điểm mỗi tháng nộp tiền thuê nhà...

Hát xong, thời điểm từ quán bar đi ra, đã 12 giờ đêm.

Đêm hè gió thổi đến lạnh người, rất thoải mái.

Tống Nhiễm sờ sờ cách một tầng cặp, bên trong lại có bốn trăm tệ.

Nàng ôm cặp sách gắt gao, một đường vui vẻ mà chạy chậm, bước chân nhẹ nhàng.

Lưu Linh hỏi cô, vì sao mỗi ngày cô đều vui vẻ như vậy? Rõ ràng cuộc sống vất vả như vậy.

Mỗi người sống ở trên đời này, ai không vất vả? Cô chỉ là so bạn cùng lứa tuổi, phải lo gánh nặng nuôi sống gia đình sống qua ngày sớm một chút mà thôi.

Về phần tại sao mỗi ngày đều vui vẻ như vậy?

Đó là bởi vì không có lý do gì không vui a.

Người tồn tại, vui vẻ không phải chuyện quan trọng nhất sao?

Vui vẻ lạc quan mà đối diện khó khăn, hay là mặt ừ mà đối diện khó khăn? Cô đương nhiên là lựa chọn cách đầu tiên.

Chỗ Tống Nhiễm ở cách đây không xa, một cái hẻm nhỏ trong mưa bụi trên đường.

Ngõ nhỏ rất tối, không có đèn. Về nhà quá muộn, trong lòng Tống Nhiễm vẫn có nao nao, lỗ tai không tự giác mà dựng thẳng lên.

Cũng may nhà cô ở trong ngõ nhỏ, chạy vài bước liền đến.

Tống Nhiễm lấy chìa khóa ra, thời điểm đẩy cửa, phòng còn sáng đèn.

Tống Nhiễm đứng ở cửa, ngây ngẩn cả người: "Bố, sao bố còn chưa ngủ?"

Phòng khách cũ rích chật chội, một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn, phần dưới eo trống rỗng, không có chân.

Tổng Nhiễm đóng cửa thay dép lê, đi qua ngòai xồm bên cạnh xe lăn, ngược đầu, mắt cong cong cười mà nhìn bố của mình: "Bố, bố muốn rửa mặt sao? Con đi lấy nước cho bố rửa mặt."

Tổng Đại Hải nắm tay con gái, đau lòng mà nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao khuya như vậy mới trở về? Lại làm thêm ở rạp chiếu phim sao?"

Tổng Nhiễm cười hi hi: "Đúng nha, phim chiếu trễ có rất nhiều người đến, có quá nhiều việc lão bản lo liệu không hết."

Tổng Nhiễm không dám nói cho bố biết việc mình hát ở quán bar, vốn dĩ không có gì, nhưng sợ ông lo lắng, cho nên vẫn luôn lừa ông, rằng mình là nhân viên bán bắp rang bơ ở rạp chiếu phim.

Tổng Đại Hải thở dài: "Con về sau tan học liền trực tiếp về nhà đi, đừng đi làm thêm vào buổi tối nữa, con là một cô gái ở bên ngoài cũng không an toàn a."

Tổng Đại Hải nói, nước mắt liền nhịn không được rớt xuống, ông đưa tay lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào mà nói: "Con buổi tối về nhà muộn, bố lo lắng a."

Tổng Nhiễm vội an ủi ông: "Bố, bố đừng lo lắng cho con, bố đã quên rồi sao, con từng học qua Taekwondo nha, con sẽ bảo vệ chính mình."

"Nói thì như vậy, nhưng..."

"Bố, bố đừng nói nữa. Đã khuya, ngủ đi, con lấy nước cho bố rửa mặt."

Tổng Nhiễm đánh gãy lời ông, từ trên mặt đất đứng lên, cầm cặp ném tới trên sofa, chạy vào nhà vệ sinh.

Pha nước ấm, đưa khăn rửa mặt cho bố, lại đẩy ông trở về phòng, đỡ ông lên trên giường, đắp chăn đàng hoàng.

"Bố, ngủ ngon." Tổng Nhiễm đứng ở mép giường, mắt cong cong vẫy vẫy tay với ông.

Đôi mắt Tổng Đại Hải ướt át, gật gật đầu: "Ngoan, con cũng mau đi ngủ đi, ngày mai còn đi học."

"Vâng, con đi ngay."

Từ trong phòng bố đi ra, Tổng Nhiễm mới khẽ tay khẽ chân mà trở về phòng, cầm áo ngủ, tiến nhà vệ sinh rửa mặt.

Ban ngày phát tờ rơi, tóc đều ướt mồ hôi, trên người đầy mồ hôi, dính dính.

Sờ soạng nửa ngày, gội đầu rồi tắm, cả người mới sáng khoái chút.

Cuối cùng cũng thu dọn xong, lúc lên giường đã là hai giờ sáng.

Rất mệt, nhưng ngủ không được.

Cô nằm trong chăn, đôi mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Ngõ nhỏ đen như mực, trên bầu trời có mấy ngôi sao lấp lánh sáng ngời.

Cô lại nghĩ tới Lục Mộ Trâm.

Cậu ấy hiện tại đang làm gì nhỉ?

Chắc là đã ngủ rồi?

Cậu ấy sinh hoạt là cái kiểu gì đây?

Hắn là rất hạnh phúc đi?

Gió đêm thổi qua ngọn cây, lá cây xào xạc.

Ngoài cửa sổ có côn trùng kêu, biết biết biết biết ——

Tổng Nhiễm nhắm mắt lại, nghĩ tới Lục Mộ Trâm, khóe miệng không tự chủ mà cong lên.

Nghĩ nghĩ, bất tri bất giác, liền vào mộng đẹp.

Đêm nay, Tổng Nhiễm mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Lục Mộ Trâm nói với cô rằng: Nhiễm Nhiễm, từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc em.

Tác giả có lời muốn nói: Thật sự cảm thấy Nhiễm Nhiễm như vậy là cô gái quá mức tốt đẹp, vĩnh viễn tràn ngập sức sống, vĩnh viễn lạc quan kiên cường.

Trước màn hình đối diện các bạn tôi ước, cũng có thể mỗi ngày vui vẻ, vui sướng, vô luận hoàn cảnh thuận lợi hoặc không thuận lợi.

Ước chúng ta đều có dũng khí mà vượt qua khó khăn, quyết tâm không ngừng phấn đấu.

Sinh hoạt trắc trở cũng không làm chúng ta suy sụp, chúng ta sẽ trở thành người tốt hơn.

Cùng nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Sáu giờ sáng.

Tổng Nhiễm từ trong phòng đi ra vẫn còn buồn ngủ, vừa mới chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, liền nghe thấy trong phòng bố vang lên một tiếng "ầm".

Ngực cô run lên, con buồn ngủ nhảy mắt biến mất, liền cất bước chạy đến hướng phòng bố.

Đẩy cửa ra, liền thấy bố ngã trên mặt đất.

"Bố!" Tổng Nhiễm sợ tới mức kêu lên một tiếng, vội vàng chạy tới.

Tổng Đại Hải vội vàng xua tay: "Không có việc gì không có việc gì, chính là ngã một cái,"

Ông vừa mới nghĩ xuống giường đi đến xe lăn, kết quả không với tới, liền không cẩn thận ngã xuống đất.

Tổng Nhiễm vội vàng nâng bố dậy thật cẩn thận: "Bố, về sau lúc con ở nhà, bố muốn làm gì thì kêu con một tiếng. Bố xem nếu bố ngã, con khẳng định sẽ đau lòng."

Nàng vừa nói, vừa đem bố đỡ đến xe lăn.

"Không có việc gì, chỉ là ngoài ý muốn, bố lần sau sẽ cẩn thận." Tổng Đại Hải vỗ vỗ tay Tổng Nhiễm, trấn an cô.

Tổng Nhiễm đau lòng mà nhìn bố trong chốc lát, nói: "Bố, con đi lấy nước rửa mặt cho bố, bố chờ con một lát."

Nói xong, liền xoay người, đi đến nhà vệ sinh.

Lúc sau chăm sóc bố đánh răng rửa mặt, Tổng Nhiễm mới đi đến nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt chuẩn bị quần áo.

Chuẩn bị xong, mới đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Mỗi ngày Tổng Nhiễm đều làm việc này, đã trở thành một loại thói quen sinh hoạt. Ngày nào đó không cho cô làm, khả năng cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Đặt hai chiếc bát xuống, cùng với hai quả trứng luộc.

Trứng gà là trứng gà đất chính tông, mua cho bố bỏ thân thể. Chính Tổng Nhiễm tiếc không ăn, nhưng hôm nay cô lại luộc hai quả trứng.

Bố một quả. Một quả khác, cô muốn mang đến trường, cho Lục Mộ Trâm.

Ngồi xe buýt đi đến trường, Tổng Nhiễm ngồi ở hàng cuối cùng, thỉnh thoảng lấy trứng ra nhìn một chút.

Tay nâng trứng gà, miệng lẩm bẩm: "Trứng ca ca, có thể theo đuổi nam thần hay không đều dựa vào huynh, huynh có thể ghi điểm trong mắt cậu ấy."

Nói xong, chính mình cũng bị chọc cười.

Mùa hè, hừng đông đến sớm.

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, mặt trời đã dần dần mọc.

Ngoài cửa sổ xe, ánh mặt trời màu vàng nhạt, thật xinh đẹp, không chói mắt.

Tổng Nhiễm nhìn ánh nắng ôn nhu ở chân trời, đôi mắt xinh hơi hơi cong lên, trong miệng nhẹ nhàng niệm một tiếng: "Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm mới vừa đi đến phòng học, đột nhiên đột nhiên hát xì một cái.

Hàn Tĩnh bên cạnh vội nghiêng đầu hỏi: "Làm sao vậy? Bị cảm?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có việc gì."

Nói xong, người đã đi tới chỗ ngồi.

Từ Hạo cột nhà mà đi lên: "Không phải bị cảm, vậy khẳng định là có người suy nghĩ tới cậu rồi."

Lục Mộ Trầm mắt nhắm tịt tai ngơ, thuận tay đem sách tiếng Anh trên bàn mở ra.

Cúi đầu, bộ dáng nghiêm túc đọc sách.

Nhưng mà trên thực tế, một tiết tự học buổi sáng, Lục Mộ Trầm căn bản một chữ cũng không vào đầu.

Trong đầu đều là giấc mơ tối hôm qua.

Giấc ngủ của anh luôn không tòi, rất ít khi nằm mơ.

Nhưng đêm qua thế nhiên lại mơ thấy...

Mơ thấy nữ sinh mà mình mới gặp một lần.

Quan trọng nhất chính là, anh cư nhiên còn ở trong mơ hôn cô?

Thật là, gặp quỷ.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, thời điểm chuông ra chơi vang lên, toàn bộ phòng học nháy mắt liền ồn ào.

Các học sinh cầm hộp cơm, giống như muốn vội vàng đi đấu tranh anh dũng, hướng tới nhà ăn chạy như bay.

Bởi vì 6 giờ rưỡi là tiết tự học, cho nên hầu hết đại đa số học sinh đều không kịp ăn bữa sáng ở nhà, thường là cho sau khi tiết tự học kết thúc, thì đến căn tin ăn cơm.

Lục Mộ Trầm cũng chưa ăn, nhưng anh không thích chén chúc ở nhà ăn.

Ở trong phòng học làm đề, chờ các bạn học trở về, mới buông bút, chuẩn bị đi nhà ăn mua bữa sáng.

Hàn Tĩnh cùng Từ Hạo cùng anh nhất trí trong hành động, thấy Lục Mộ Trầm rút cuộc từ trên ghế đứng lên, Từ Hạo lập tức liền ai oán mà ồn ào lên: "Ca cả của tôi, cậu cuối cùng cũng tốt, cậu lại không tốt, tớ thật sắp chết đói!"

Hai tay Lục Mộ Trầm bỏ trong túi quần, thân hình cao ngất đi ra ngoài.

Vừa đi, nhẹ nhàng liếc mắt Từ Hạo bên cạnh một cái: "Chết đói không phải tốt sao tiết kiệm đồ ăn cho gia đình các cậu."

Từ Hạo trừng lớn đôi mắt: "Ta thảo! Miệng cậu sao lại độc như vậy!"

Hàn Tĩnh và Từ Hạo cùng Lục Mộ Trầm là bạn bè từ nhỏ, quan hệ thật sự thân thiết.

Thời điểm học sơ trung Lục Mộ Trầm theo cha mẹ đi S thị, hiện tại đã trở lại, mấy người bạn họ chơi với nhau từ nhỏ đều học chung một lớp, ngày thường nói đùa đánh nhau, cũng rất có ý tứ.

Phòng học lớp một.

Tổng Nhiễm đem trứng gà từ trong cặp ra, chuẩn bị mang cho Lục Mộ Trầm.

Lưu Linh chắc chắn cười cô: "Một quả trứng gà, liền nghĩ mình thu phục được nam thần, cậu mơ cũng quá đẹp đi?"

"Không phải một quả trứng gà nha."

Lưu Linh sững sốt, tò mò hỏi: "Phải không? Cậu còn chuẩn bị thứ khác?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, liền cười tủm tỉm mà mặt của mình: "Còn có thiếu nữ xinh đẹp như hoa a."

Lưu Linh bị chọc cười, phụt một tiếng, nói: "Phi, cậu tự luyện quá đi! Đừng trách tớ không nhắc nhở cậu a, mỹ nữ theo đuổi Lục Mộ Trầm rất nhiều, không chỉ có trong trường chúng ta, ngoài trường cũng có đấy."

Đúng không? Ha ha, vậy chứng minh ánh mắt tớ tốt."

Tổng Nhiệm vui tươi hơn hờ, cầm trứng gà đến bên ngoài phòng học lớp bốn.

Đứng ở cửa, nhìn xung quanh bên trong một chút, không thấy Lục Mộ Trầm.

Bàn thứ nhất có một nữ sinh đang ngồi.

Cô ló đầu, mở miệng hỏi: "Bạn học, tớ muốn hỏi một chút, Lục Mộ Trầm đâu?"

Nữ sinh kia ngẩng đầu, trả lời cô: "Hình như là đi nhà ăn, mới vừa đi một lát."

A ——

"Cái kia..... Tớ có thể tiến vào trong được không? Ta mang đồ cho Lục Mộ Trầm." Tổng Nhiệm lại nói.

Nữ sinh gật đầu: "Cậu vào đi, không có việc gì."

"Cảm ơn nha."

Tổng Nhiệm biết Lục Mộ Trầm ngồi ở chỗ nào.

Vào phòng học, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của Lục Mộ Trầm.

Cái bàn của Lục Mộ Trầm rất sạch sẽ ngăn nắp, sách đều chỉnh tề mà chồng lên nhau.

Tổng Nhiệm đem ghế kéo ra, ngồi xuống.

Trên bàn có một quyển sách tiếng Anh, bìa sách sạch sẽ, trang sách mới tinh.

Tổng Nhiệm nhớ tới sách của mình, mỗi một quyển đều giống nhau đầy nếp nhăn, các cạnh trang sách đều có nếp gấp. Tức khắc có chút hổ thẹn, tính toán trở về lấy sách của mình sửa lại một chút, lấy nam thân làm chuẩn.

Dù sao về sau cô phải làm Lục phu nhân đấy. Tổng Nhiệm không biết xấu hổ mà nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền nhịn không được mà nở nụ cười.

Tổng Nhiệm lại đem sách mở ra, mùi thơm của sách xông vào mũi.

Trang sách sạch sẽ, ở chỗ trống, dùng bút màu đen làm bút viết. Là chữ tiếng Anh thật xinh đẹp.

Tổng Nhiệm lật sách một tờ một tờ một, mỗi một tờ ở chỗ trống đều có chữ viết của Lục Mộ Trầm.

Tổng Nhiệm trong lòng nhịn không được âm thầm tán thưởng một tiếng

—— thật là hoàn mỹ a.

Lớn lên đẹp trai, học tập tốt, thích sạch sẽ, chữ viết đều đẹp như vậy.

Cùng cô quả nhiên là trời sinh một đôi. Tổng Nhiệm che miệng cười, lại một lần nữa không biết xấu hổ mà nghĩ.

Đem trứng gà đặt ở trên bàn, chỗ có thể thấy được. Sợ lăn xuống đất, lấy sách đỡ.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, lấy từ trong cặp ra một tờ giấy sạch sẽ.

Lấy bút của Lục Mộ Trầm, ở trên mặt bàn viết mấy chữ.

——Cảm ơn cậu ngày hôm qua giúp tớ mua thuốc, trứng gà là buổi sáng mới vừa luộc, có thể lấy ăn nha.

Viết xong, mặt sau còn vẽ một gương mặt tươi cười.

Viết tên mình ở bên dưới góc bên phải.

Tổng Nhiệm

Viết xong, nhìn chằm chằm tờ giấy một lát.

À, giống như thiếu cái gì đó.

Tổng Nhiễm một tay nâng má, đôi mắt nhìn trần nhà, quay tròn, giống đang nghĩ cái gì đấy.

Qua một lát, đột nhiên đôi mắt cong cong nở nụ cười.

Nghĩ xong, liền cầm lấy bút, lén lút viết dưới tên số điện thoại của mình.

Chỉnh lại tờ giấy, viết số điện thoại của mình lớn, mấy con số thật lớn, dường như sợ người ta không nhìn thấy,

Cũng đủ rõ ràng rồi.

Tổng Nhiễm lấy sách tiếng Anh đè lên tờ giấy viết số điện thoại, xong xuôi mới đứng dậy, rời khỏi phòng học. lớp bốn.

Trở lại phòng học, tâm trạng Tổng Nhiễm đặc biệt tốt, ngồi xuống chỗ ngồi, thân thể quay tới quay lui ca hát vui vẻ.

Lưu Linh chê cười cô: "Không phải chỉ là đưa trứng gà sao, nhìn xem cậu cao hứng như vậy, tiền đồ a."

Tổng Nhiễm hừ hừ cười: "Không mỗi trứng gà không đâu, tớ còn để lại số điện thoại cho cậu ấy."

Cô tặng trứng gà cho anh, chắc anh cũng phải gọi điện cảm ơn cô?

Không chừng còn mời cô ăn một bữa cơm gì đó.

Tổng Nhiễm càng nghĩ càng hưng phấn, trong lòng vui vẻ, cảm giác muốn lập tức trở thành bạn gái của Lục Mộ Trầm.

Có một loại cảm giác tự tin không thể hiểu được.

Lưu Linh vừa nghe, kinh ngạc: "Trời ơi, hai người các cậu trao đổi số điện thoại? Nhanh như vậy?"

Tổng Nhiễm cười ha ha: "Không có, tớ viết số điện thoại trên tờ giấy."

Khóe mắt Lưu Linh run rẩy hai cái: "Ha ha, có lẽ người ta còn xem nó là rác mà ném đi ấy chứ."

Tổng Nhiễm mở to hai mắt, vẻ mặt khẩn trương: "... Không đến mức đấy chứ?"

Lưu Linh không nhịn được cười ha ha, trước ngưỡng sau phiên.

Tổng Nhiễm: "..."

Lục Mộ Trầm mới vừa về phòng học, nữ sinh ngồi ở cửa liền nói với anh: "Lục Mộ Trầm, vừa nãy có nữ sinh tới tìm cậu."

Lục Mộ Trầm chuyển tới đây không bao lâu, nhưng trên cơ bản mỗi ngày đều có nữ sinh tìm anh, đã thấy nhiều nhưng không thể trách. Anh nhàn nhạt "à" một tiếng, tiếp tục nhắc chân đi đến vị trí của mình.

Nữ sinh ở phía sau bổ sung một câu: "Là lớp một Tổng Nhiễm."

Lục Mộ Trầm nghe thấy, bước chân hơi dừng lại.

Nhưng rất nhanh lại hoàn hồn, tiếp tục đi đến chỗ ngồi.

Từ Hạo tinh thần tỉnh táo, đi tới gần: "Tớ ngày hôm qua nói như thế nào, cô gái nhỏ Tổng Nhiễm kia thích cậu, cậu xem đi, sáng sớm lại chạy tới tìm cậu."

Lục Mộ Trầm không nói, mặt không chút thay đổi trước sau như một, ai cũng đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Trở lại vị trí, đang chuẩn bị ngồi xuống, tầm mắt lại đột nhiên dừng ở quả trứng gà trên mặt bàn.

Trứng gà màu nâu đỏ, trên mặt còn dùng ký hiệu gương mặt tươi cười. Thật sự buồn cười.

Lục Mộ Trầm vạn năm mặt không biểu tình, rốt cuộc có một vết nứt, khóe mắt run rẩy hai cái.

Tổng Nhiễm này... Đến tột cùng muốn làm cái gì?

Từ Hạo đến gần, cũng thấy trứng gà trên bàn, ái muội mà nở nụ cười: "Chắc chắc, tình yêu trứng gà a. Lục ca, phúc khí tốt nha."

"Đừng nói bậy." Lục Mộ Trầm kéo ghế ra ngồi xuống.

Thuận tay đem sách tiếng Anh trên bàn lấy lại.

Thời điểm cầm sách, liền thấy dưới sách có một tờ giấy.

Mấy con số lớn, cực kì thu hút.

Hàn Tinh ngồi ở bên cạnh, nghiêng đầu liếc mắt một cái, nháy mắt mờ to hai mắt nhí: "Ta ngày, số điện thoại của Tống Nhiễm."

Không biết như thế nào, Lục Mộ Trầm trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ tới giấc mơ kì lạ tổ hôm qua. trong mắt có một tia dao động.

Nhưng rất nhanh, lại khôi phục bộ dáng mặt không biểu tình, tay cầm tờ giấy, ném tới bên cạnh.

Hàn Tinh về mặt hâm mộ mà nhìn anh: "Ca, Tống Nhiễm đây là nói rõ thích cậu nha."

Từ Hạo: "Đúng vậy, ngay cả số điện thoại cũng chủ động cho. Cậu không biết, lần trước mấy người nhóm lớp chín, vì lấy số điện thoại của Tống Nhiễm trải qua trăm cay ngàn đắng a."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, tò mò: "Vì cái gì?"

Từ Hạo giải thích: "Tớ ngày hôm qua không phải nói cho cậu rồi sao, cô gái nhỏ Tống Nhiễm kia không những cao lãnh, trừ bỏ lão sư và vài người quan hệ tốt với cô ấy, rất ít có người biết số điện thoại của cô ấy."

Lục Mộ Trầm "nga" một tiếng, lại không nói chuyện.

"F*ck, "nga" là có ý tứ gì a?" Từ Hạo trong lòng tò mò mà tim gan còn cào, hỏi Lục Mộ Trầm: "Cậu rốt cuộc gì nghĩ thế?"

"Không có nghĩ gì cả." Lục Mộ Trầm lấy ra một tập đề toán, cầm bút bắt đầu làm bài.

Từ Hạo cùng Hàn Tinh liếc nhau.

Hàn Tinh nhìn không được hỏi: "Cậu thật sự đối với Tống Nhiễm không để ý?"

Lục Mộ Trầm "ân" một tiếng, mặt không biểu cảm.

Hàn Tinh: "..."

Từ Hạo: "..."

Không khí lặng im trong chốc lát.

Đột nhiên, Hàn Tinh đưa tay lấy mất quả trứng trên bàn của Lục Mộ Trầm.

Động tác cầm bút của Lục Mộ Trầm ngừng lại, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Tinh.

Hàn Tinh: "Kia... Cậu không phải không thích người ta sao, quả trứng gà này, tớ giúp cậu giải quyết a."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm nặng nề mà nhìn chằm chằm cậu, mà cái gì cũng không nói.

Nhưng ánh mắt kia, lộ ra vài phần bức bách.

Hàn Tinh bị Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại, giằng co nửa ngày, chung quy vẫn đem trứng gà trả về: "Được rồi được rồi, tớ không chạm vào, không chạm vào còn không được sao."

Gia hòa này, mấy năm không gặp, tính tình càng khó có thể nắm lấy.

Thích thì thích, sao không thừa nhận?

Lúc sau, Hàn Tinh cùng Từ Hạo cá cược.

Cá cược Tống Nhiễm mất bao nhiêu thời gian theo đuổi được Lục Mộ Trầm.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục ngao kiêu dục vọng chiếm hữu rất mạnh đấy.

Nghĩ nên nhanh viết đến đoạn Lục ca ca vì Tống Nhiễm mà thần hồn điên đảo, khi muốn ngừng mà không ngừng được, vừa nhớ tới ta liền nhiệt huyết sôi trào
a ha ha ha ha ha ha ha ha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Nữ sinh tặng quà cho Lục Mộ Trầm rất nhiều, từ sơ trung bắt đầu có. Sữa, chocolate, thậm chí quần áo giày, cái dạng gì cũng có.

Nhưng anh chưa từng nhận quà của nữ sinh nào.

Đương nhiên, cũng có nữ sinh vụng trộm đem quà nhét vào ngăn bàn, nhưng về sau phát hiện anh sẽ lập tức trả cho người ta, không muốn làm cho đối phương hiểu lầm.

Nhưng mà, hôm nay Tổng Nhiệm đưa cho anh quả trứng này, anh phá lệ, không nghĩ còn.

Thời điểm buổi tối tan học, Hàn Tinh tro mắt mà nhìn Lục Mộ Trầm đem trứng gà Tổng Nhiệm cho anh bỏ vào trong cặp, chua xót nói một câu: "Không phải cậu không thích người ta sao, còn mang trứng về làm gì?"

Lục Mộ Trầm liếc cậu một cái, nói: "Mang về đi ném đi, không thể sao?"

Hàn Tinh nháy mắt sắc một chút, gật gật đầu, vẻ mặt bội phục Lục Mộ Trầm dựng cái ngón tay cái: "Cậu lợi hại!"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tối nay Tổng Nhiệm không đi làm thêm, tan học cùng Lư Linh về nhà.

Thời điểm đi đến ngoài trường học, đôi mắt vẫn luôn nhìn xung quanh khắp nơi.

Lư Linh thật sự hiểu cô, vỗ vỗ bả vai cô: "Đừng nhìn nữa, Lục Mộ Trầm đi cổng lớn."

Tổng Nhiệm sừng sốt: "Có ý gì?"

Tan học không đi cổng lớn, đi chỗ nào?

Lư Linh nói: "Cậu ấy đi bãi đỗ xe, nghe nói nhà cậu ấy rất có tiền, mỗi ngày tan học đều có tài xế đưa đón."

Tổng Nhiệm nghe nói, giật mình. Hơi há mồm, đột nhiên không biết nói gì.

Lư Linh thấy Tổng Nhiệm đột nhiên không nói, lôi kéo tay cô, lo lắng hỏi: "Cậu làm sao vậy? Không có việc gì chứ?"

"Không có gì."

Tổng Nhiệm lắc đầu, cái gì cũng không nói. Nhưng trong lòng bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Cô cùng Lục Mộ Trầm, có phải kém nhau rất nhiều hay không?

Cô đọc sách không được, nhưng anh lại rất lợi hại.

Hoàn cảnh gia đình cô khó khăn, anh lại có tiền đi học cũng có tài xế đưa đón.

Thiên chi kiêu tử, anh có ghét bỏ cô hay không?

Nhưng gần như chỉ có vụn vặt vài giây tự ti về bản thân, Tổng Nhiệm lập tức lại khôi phục lại tự tin.

Cô tính cách khá tốt, lớn lên cũng rất tốt, cùng với Lục Mộ Trầm vẫn rất xứng đôi.

Nghĩ như vậy, tâm trạng liền tốt trở lại.

Khi về nhà, bố đang ngồi trên xe lăn làm đồ chơi.

Là dùng trúc làm một số động vật nhỏ, chuồn chuồn, châu chấu, còn có cừu nhỏ các loại.

Tay nghề này là học nhóm lão nhân gia ở nông thôn.

Từ mười năm trước khi xảy ra tai nạn xe cộ mất đi sức lao động, bố Tổng ngày thường ở trong nhà làm đồ chơi bán đi lấy ít tiền mua đồ dùng trong nhà.

Thấy con gái trở về, Tống Đại Hải vội buông đồ vật trong tay ra, đẩy xe lăn, đến trước mặt cô: "Đã trở về, hôm nay đi học có mệt không con?"

Vừa nói, vừa giúp Tống Nhiễm bỏ cặp xuống.

Tống Nhiễm cười nói: "Tạm được ạ, không quá mệt."

Lại hỏi: "Bố ăn cơm chưa?"

Tống Đại Hải gật gù đầu, nói: "Ăn rồi. Chiều nay cô con tới đây, cho bố hai cái đồ ăn, ngồi chơi với bố một lát, hơn 7 giờ đã đi rồi. Còn con, ăn chưa?"

Tống Nhiễm cười tủm tỉm đáp: "Con ăn rồi, ăn ở nhà ăn, hai món canh hai món mặn, còn có cả canh sùrôn, ăn rất tốt."

Tống Nhiễm đẩy bố đến cạnh xô pha, xong liền ngồi xổm cạnh bàn trà, cầm lấy một con cừu con bằng trúc thưởng thức.

Trên bàn trà có một cái giỏ tre, trong rổ còn có một đồng đồ chơi bằng trúc, nhìn ra có thể có mấy chục cái.

Tống Nhiễm đẩy mặt sùng bái mà nói: "Bố, bố cũng quá lợi hại, làm nhiều như vậy."

Tống Đại Hải cười cười: "Đúng vậy."

Hai tuần sau là sinh nhật Tống Nhiễm, ông nghĩ làm nhiều một chút bán lấy tiền, để mua cho con gái một món quà tốt.

Tống Nhiễm đem cừu con thả lại trong rổ, đứng lên, đi đến bên cạnh người ông: "Bố cũng đừng quá vất vả, lần này con kiếm cũng nhiều tiền, nhà chúng ta cũng không thiếu nhiều tiền, bố cẩn thận mắt, đừng để bị mỏi."

"Ai, bố biết."

Tống Nhiễm "ăn" một tiếng, lại nói: "Thời gian không còn sớm, con đẩy bố trở về phòng nghỉ ngơi."

Nói xong, liền đẩy xe lăn về phía phòng Tống Đại Hải.

Lấy nước cho bố rửa mặt, đợi ông ngủ, Tống Nhiễm mới bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Khó có khi không đi làm thêm, 10 giờ tối, Tống Nhiễm xong xuôi, chui vào trong chăn.

Đương nhiên, khẳng định là ngủ không được.

Trong đầu cô hiện tại đều là tại sao Lục Mộ Trầm không gọi điện thoại cho cô?

Không gọi điện thoại thì thôi, gửi tin nhắn cũng được mà.

Sẽ giống như Lưu Linh nói, cậu ấy tưởng tờ giấy cô viết số điện thoại là rác vứt đi chứ?

Nếu thật sự là như vậy..... Cũng quá đã thương người khác rồi.

Sẽ không, khẳng định sẽ không...

Nửa giờ trôi qua.

Đôi mắt Tống Nhiễm còn mở rất to, gát gao nắm điện thoại trong tay.

Trong miệng lẩm bầm, không ngừng lẩm bầm: "Gọi điện thoại a, gọi a."

Đáng tiếc, trước sau điện thoại không có nửa điểm động tĩnh.

Lại đợi không biết bao lâu.

Tống Nhiễm thật sự là chịu đựng không nổi, mí mắt bắt đầu khép lại.

Ngoài cửa sổ im ắng, một chút thanh âm cũng không có.

Nàng ấn điện thoại, trên màn hình đã biểu hiện 11 giờ đêm.

Tống Nhiễm nhìn chằm chằm thời gian trên màn hình điện thoại, ngẩn người trong chốc lát.

Cuối cùng vẫn nhét điện thoại dưới gối.

Lục Mộ Trầm này, so với trong tưởng tượng khó trị hơn nhiều a.

Không phải đều nói nam truy nữ cách ngàn núi, nữ truy nam cách tầng sa sao?

Ha ha, lừa người.

Tổng Nhiệm chịu đựng không ngủ nổi.

Mà biệt thự Lục gia.

Lầu hai, trong phòng còn đèn sáng.

Lục Mộ Trầm còn làm bài.

Trên bàn là một quyển Cambridge 4.

Làm làm, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở trường học, dưới ánh mặt trời, Tổng Nhiệm cười đến tươi sáng lạ.

Tổng Nhiệm lớn lên xinh đẹp sao?

Là rất xinh đẹp, nhưng kỳ thật cô cười càng xinh đẹp càng lay động lòng người hơn. Thế cho nên sau ngày ấy, thỉnh thoảng nhớ tới.

Lục Mộ Trầm có chút thất thần, ngơ ngẩn nhìn quả trứng đặt trên bàn anh.

Trứng gà bị vẽ gương mặt tươi cười, giống Tổng Nhiệm cười sáng lạ.

Lục Mộ Trầm khoe miệng không tự giác mà hơi cong một chút, trong mắt hiện lên một tia nhàn nhạt ý cười.

Anh bỗng nhiên đứng lên, hơi cong thân thể, đặt cặp sách ở trên ghế sofa mở ra. Sau đó từ bên trong cặp lấy tờ giấy Tổng Nhiệm viết cho anh.

Chữ viết màu đen, thực thanh tú.

Chính là dãy số kia, có điểm không phù hợp.

Lục Mộ Trầm lại không nhịn được cười, là sợ anh không nhìn thấy sao?

Anh lần nữa lại ngồi trên ghế, lưng lưng biếng mà dựa vào lưng ghế. Lấy ra điện thoại, nhấn số điện thoại của Tổng Nhiệm, lưu vào danh bạ.

Nhìn chằm chằm dãy số, do dự một lát, rốt cuộc vẫn mở ứng dụng tin nhắn, gõ mấy chữ đơn giản.

Sau khi viết xong, suy nghĩ một lát, cuối cùng ấn gửi đi.

Tổng Nhiệm ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy di động tinh một cái.

Ban đêm yên tĩnh, thanh âm vang lên, phá lệ mà đột ngột.

Tổng Nhiệm đột nhiên mở mắt, vội lấy điện thoại từ dưới gối ra.

Thấy trên màn hình số lạ, trái tim không tự chủ mà nhảy dựng lên.

Tay cô run rẩy, nhanh chóng mở màn hình.

Sau đó, liền thấy một hàng chữ.

—— Trứng gà ăn rất ngon, cảm ơn cậu.

Tổng Nhiệm mở to con mắt, hơi giật mình mà nhìn chằm chằm mấy chữ kia.

Sau một lúc, cô quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình.

Lục Mộ Trầm gửi tin nhắn cho cô?

Đây là sự thật?

Cô theo bản năng mà cắn môi dưới, đầu đón chân thật mà truyền đến.

Cô ngẩn ra rồi một cái chớp mắt, giây tiếp theo liền gắt gao mà che miệng lại, kích động ở trên giường không ngừng lăn lộn.

Lục Mộ Trầm nhấn tin cho cô, anh thật sự liên lạc với cô!

Cô kích động muốn hét chói tai, nhưng lại sợ mình hơn nửa đêm dọa người.

Chính là ngọn lửa trong lòng đang bùng cháy, nóng đến mức muốn thiêu cháy cô.

Cô xốc chân lên, chân không nhảy xuống giường, khoe miệng vui vẻ cười, hưng phấn đến mức ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui.

Qua nửa ngày, ngọn lửa trong lòng vẫn không có cách nào dập tắt.

Vì thế ngồi trên mép giường, cầm điện thoại gọi cho Luru Linh.

Nếu cô không nói, đêm nay sợ là không ngủ được.

Điện thoại vang lên hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng bắt máy.

Giọng nói buồn ngủ của Luru Linh truyền tới: "Tổ tông của tôi, cậu làm ơn, nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi hả?"

Tổng Nhiệm mới không rảnh lo nhiều như vậy, kích động mà nói: "Luru Linh, tớ nói cho cậu biết, Lục Mộ Trầm nhắn tin cho tớ! Trời ơi, tớ kích động đến nỗi không ngủ được a!"

"Ha ha, đúng không, vậy chúc mừng cậu a. Vậy..."

"Ai! Từ từ!"

Luru Linh thở dài: "Còn có chuyện gì a? Tiểu cô nãi nãi."

Tổng Nhiệm hai chân gác lên bàn, cười hi hi hỏi: "Cậu giúp phân tích một chút, cậu nói xem cậu ấy có ý gì a?"

"Có ý cái gì a?"

"Chính là...Cậu ấy nhắn tin cho tớ nha. Tớ vốn dĩ cho rằng cậu ấy sẽ không nhắn tin trả lời cho tớ, không nghĩ tới cậu ấy đột nhiên nhắn tin cho tớ. Cậu nói đi, cậu ấy có ý gì a?"

"Không đơn giản, cho cậu cơ hội biểu hiện, làm cậu không ngừng cố gắng nha."

Tiếng Luru Linh vừa dứt, Tổng Nhiệm kích động đến cười to: "Đúng không đúng không đúng không?!! Tớ cũng cảm thấy cậu ấy có ý như vậy!"

Nếu đối phương không có hứng thú nói với mình, phương thức tốt nhất chính là không phản ứng đối phương. Nhưng Lục Mộ Trầm nếu chủ động gửi nhắn cho cô, vậy có nghĩa là cho cô cơ hội a!

Tổng Nhiệm vừa nãy còn cảm thấy mình con đường theo đuổi Lục Mộ Trầm còn rất rất dài, còn có chút phiền muộn. Lúc này đột nhiên nhận được tin nhắn, trong lòng lập tức có hy vọng.

Tắt điện thoại, Tổng Nhiệm nằm trên giường, bắt đầu trả lời tin nhắn cho Lục Mộ Trầm.

Gõ một chữ nhớ một chữ: "Thích thì tốt, không cần khách khí."

Nghĩ nghĩ, lại viết: "Đã trễ thế này, sao cậu còn chưa ngủ?"

Soạn xong tin nhắn, kiểm tra lại lần, cảm thấy không có gì vấn đề, mới gửi đi.

Sau khi gửi xong, bắt đầu khăn trương lại chờ mong mà nhìn chăm chăm màn hình, chờ Lục Mộ Trầm trả lời.

Đợi ước chừng hai phút, di động tinh một tiếng, sáng lên.

Tổng Nhiệm lập tức kích động mà hoạt xem tin nhắn.

Lục Mộ Trầm trả lời: Chuẩn bị đi ngủ, cậu cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Tổng Nhiệm nhìn tin nhắn, trong lòng giống như ăn mật, rất rất ngọt.

Cô nằm ở trên giường, di động nắm để trước ngực, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn trăng ngoài cửa sổ.

Khoe miệng cong cong, nhò giọng mà ni non một tiếng: "Ngủ ngon a, bạn học Lục."

Tình yêu đầu tiên, cùng người mình thích nói một câu, liền có thể vui vẻ thật lâu thật lâu.

Buổi tối hôm nay, Tổng Nhiệm trắng đêm không ngủ, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Lục Mộ Trầm.

Nghĩ trong chốc lát, cười trong chốc lát.

Bất tri bất giác, rất nhanh đã 6 giờ.

Nàng nằm trái nằm phải đều không ngủ được, đứng lên sớm một chút, vệ sinh cá nhân, sau đó liền đi vào phòng bếp nấu cơm.

Thời điểm làm bữa sáng, bình thường đều làm cho bố một ngày cơm, cất vào hai hộp cơm để phân biệt. Buổi trưa cùng buổi chiều, bố chỉ cần đem cơm bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút là có thể ăn.

Mấy năm nay, Tống Nhiễm vẫn luôn chăm sóc bố như vậy.

Nhưng hôm nay lần đầu tiên, cô làm ba phần cơm.

Đẩy bố tới phòng bếp, thấy trên bàn bếp có ba hộp cơm, tò mò hỏi: "Hôm nay sao lại làm ba phần?"

Bố đột nhiên lên tiếng, Tống Nhiễm bị hỏi mà hoảng sợ, chột dạ mà nói: "A... Cái kia, con trong khoảng thời gian này ăn cần tin đến ngán, nên mang cơm đi."

Bố Tống bừng tỉnh, lại hỏi: "Trường học bọn con có lò vi sóng sao? Cơm này đến trưa là nguội rồi, phải hâm nóng mới ăn được."

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Có, nhà ăn có ạ."

Lục Mộ Trầm vừa đến trường học, đi đến lớp học, bị mấy nữ sinh ngăn cản.

Một bên vai khoác cặp, một cái tay khác nhét trong túi quần, giương mắt, ánh mắt nhàn nhạt: "Có việc?"

Nữ sinh đứng giữa, làn da trắng nõn, tóc ngang vai, để mái bằng, đôi mắt tròn tròn, lớn lên có chút đáng yêu.

Trong tay cô là hộp cơm, bên trong có bánh mì cùng sữa, lấy dừng khí đưa cho Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng mà nói: "Bạn... Bạn học Lục, cậu chưa ăn cơm sáng đúng không, tớ... Tớ mời cậu ăn."

Nói xong, mặt đã đỏ rực.

Lục Mộ Trầm không lấy, giọng nói thanh thanh đậm đậm, nói: "Cảm ơn, tớ đã ăn rồi."

Nói xong, liền vòng qua, cũng không quay đầu lại đi đến lớp.

Nữ sinh kia đại khái không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt, quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng dáng Lục Mộ Trầm, đôi mắt đột nhiên đỏ lên, nước mắt lấp lánh.

Đầu cầu thang tầng ba.

Tống Nhiễm cầm hộp cơm, đám người ở nơi đó.

Đội cả buổi, đôi mắt nhìn nhanh qua, cuối cùng cũng thấy Lục Mộ Trầm đi lên.

Trên mặt cô tràn đầy vui vẻ, vội ngăn anh lại: "Bạn học Lục!"

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu lên.

Tống Nhiễm cười hi hi chào hỏi anh: "Bạn học Lục, buổi sáng tốt lành a."

Lục Mộ Trầm nhàn nhạt "ân" một tiếng, khó có khi nói với cô một câu: "Bạn học Tống tốt."

Tống Nhiễm cong mắt cười, đem hộp cơm trong tay đưa cho anh, vui vẻ nói: "Tặng cho cậu."

Tầm mắt Lục Mộ Trầm hạ xuống, dừng ở hộp cơm màu hồng phấn.

Anh nhướn mày, nhìn về phía Tống Nhiễm, ánh mắt phảng phất như đang hỏi: "Cái gì?"

Tống Nhiễm giải thích: "Cơm trưa, tớ tự làm đấy."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, không nhận, nhưng cũng không cự tuyệt.

Tống Nhiễm sợ anh cự tuyệt, vội kéo tay anh, đem hộp cơm đặt trong lòng bàn tay anh.

Đặt xong, thật nghiêm túc nhìn mắt anh, nói: "Bạn học Lục, cuối tuần này, tớ mời cậu đi xem phim được không?"

Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, trả lời cô: "Cuối tuần rồi nói sau."

Tuy rằng không đáp ứng, nhưng cũng không có lập tức cự tuyệt.

Lại nói: "Com trưa, cảm ơn."

Nói xong, liền cầm hộp com Tống Nhiễm đưa anh, đi đến lớp.

Tác giả có lời muốn nói:

Tống Nhiễm: Ô? Vì cái gì cậu nhận hộp com của tớ, lại không nhận bánh mì cùng sữa bò của người khác?

Lục Mộ Trầm: Cậu cảm như thế nào?

Tống Nhiễm: Ha ha ha ha, hảo then thùng nha ~~~~~

Ngọt ngào lần đầu hẹn hò mau tới, xem Lục ngạo kiều còn có thể căng bao lâu ٭(ω^٭)٭

Viên Kẹo Nhỏ: Xin lỗi, mọi người vì có sự nhầm lẫn

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm đi rồi, Tống Nhiễm mới vui vẻ mà tung tăng nhảy nhót mà trở về phòng học.

Lưu Linh ngẩng đầu, cười tủm tỉm mà liếc cô một cái: "Sao vui vẻ như vậy? Đưa com hộp rồi à?"

Tống Nhiễm vui vẻ mà lác lác người: "Ừ, đưa rồi."

"Chắc chắc, không nghĩ tới a, cậu rất lợi hại."

Tống Nhiễm ngây người, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn Lưu Linh: "Sao vậy nói đi?"

Lưu Linh luôn bật chế độ online với bát quái, nhìn Tống Nhiễm cười thần bí: "Theo tớ được biết, trong khoảng thời gian Lục Mộ Trầm ở trường chúng ta, trên cơ bản mỗi ngày đều có nữ sinh tặng quà cho cậu ấy, nhưng đều bị cậu ấy từ chối. Người lạnh lùng như vậy, thế nhưng nhận hộp com tình yêu của cậu..."

Lưu Linh nói, bỗng nhiên vỗ bả vai Tống Nhiễm, rất nghiêm túc mà nói: "Nhiễm nhiễm, tớ thấy trong chuyện này cậu rất có hi vọng, tớ coi trọng cậu."

Tống Nhiễm cười ha ha, đắc ý dào dạt mà nói: "Tớ cũng cảm thấy tớ rất có hy vọng. Ai nha, ai kêu ta là tiểu tiên nữ Tống Nhiễm xinh đẹp mỹ lệ nha."

"Oe, thật buồn nôn!"

"Ha ha ha, Lưu Linh cậu thật đáng ghét nha."

Giữa trưa tan học.

Chuông tan học vang lên, học sinh cầm hộp com chạy tới nhà ăn.

Lục Mộ Trầm không chút vội vàng làm xong đề cuối cùng, làm xong mới lấy hộp com màu hồng phấn Tống Nhiễm làm cho mình từ trong ngăn bàn ra.

Mới vừa lấy ra, mắt Từ Hạo sắc lẹm, lập tức gào lên: "Mẹ ơi, khi nào Lục ca mua hộp com thiếu nữ như vậy? Trời ơi, màu phấn! Lão tử muốn xỉu!"

Ánh mắt lạnh của Lục Mộ Trầm bay qua, Từ Hạo bị dọa, ngượng ngùng ngậm miệng.

Ngô...

Hai mắt Hàn Tinh nhìn hộp com của Lục Mộ Trầm, có chút kỳ quái: "Hộp com này sao quen mắt a?"

Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó?

Cậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên, giống nhớ tới cái gì đó, đôi mắt tròn lớn, đột nhiên đập bàn: "Tớ nhớ ra rồi! Tổng Nhiệm có cái màu xanh lam, giống nhau như đúc!"

Hàn Tinh rất thích Tổng Nhiệm, từ khi vừa vào học vẫn luôn âm thầm quan sát cô. Cậu nhớ rõ Tổng Nhiệm cũng có một hộp cơm như vậy, hình tròn, hộp màu xanh lam, cái nắp màu trắng. Hộp của Lục Mộ Trầm, hộp màu hồng phấn, cái nắp màu trắng.

Lục Mộ Trầm liếc cậu một cái, cái gì cũng không giải thích. Cầm hộp cơm từ trên ghế đứng lên, đi ra ngoài lớp.

Hàn Tinh cùng Từ Hạo hai mặt nhìn nhau.

Qua một lát, trong phòng học đột nhiên vang lên thanh âm "vô cùng đau đớn" của Hàn Tinh vang lên: "F*ck, hộp cơm tình yêu của Tổng Nhiệm a!"

Cậu nằm mơ cũng muốn đấy?!!

Từ Hạo đồng tình mà vỗ vỗ vai cậu: "Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cái kia... Nén bi thương a."

Tổng Nhiệm đưa Lục Mộ Trầm thật ra cũng không phải cái gì thứ tốt, chính là cơm rang trứng bình thường, xếp thành hình trái tim, xung quanh là rau.

Cơm rang trứng làm rất khá, màu vàng đều, rau xanh mượt, nhìn một cái liền muốn ăn.

Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm cơm rang trứng trong hộp cơm tình yêu, lặng im trong chốc lát.

Nếu anh còn không biết Tổng Nhiệm để ý mình, thì thật sự quá ngốc rồi.

Nhưng thật sự trước nay anh chưa từng nghĩ tới, thời điểm đi học còn yêu đương.

Tương lai có quá nhiều chuyện, anh không muốn lãng phí thời gian không thể xác định.

Lý trí nói, không nên cho Tổng Nhiệm cơ hội lần nữa.

Buổi sáng thứ bảy, Tổng Nhiệm gửi tin nhắn cho anh, muốn buổi tối cùng đi xem phim, anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đồng ý với cô.

Trong lòng có thanh âm thúc giục anh đồng ý, không chế không được.

Nhìn tin nhắn, Lục Mộ Trầm có chút hoảng hốt nằm ở trên giường, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm trần nhà.

Trong đầu lại hiện ra gương mặt tươi cười xinh đẹp của Tổng Nhiệm, khi cười lộ lên đôi mắt cong cong, giống như trăng non rất xinh đẹp.

Trong lòng Lục Mộ Trầm đột nhiên có chút bức bối, nhắm mắt lại, âm thầm nhắc nhở chính mình một câu: Đừng ngớ ngẩn.

Thời điểm Tổng Nhiệm nhận được tin nhắn của Lục Mộ Trầm, đang cùng bố ở ăn cơm sáng.

Điện thoại tinh một tiếng, cô kích động lập tức mở màn hình.

Lục Mộ Trầm chỉ nhắn cho cô ba chữ: Buổi tối gặp.

Ba chữ này, giống như một ngọn gió mùa xuân thổi qua trong lòng Tổng Nhiệm, làm cô vui sướng không thôi, lại giống như một ngọn lửa, trong lòng cô nhen nhóm ngọn lửa này, nháy mắt bùng nổ, giống như pháo hoa bay lên trời, làm cô kích động không thôi.

Tổng Nhiệm nhin không được nhếch miệng cười, nhanh chóng gõ trên màn hình: Tám giờ tối, tớ chờ cậu ở quảng trường.

Lục Mộ Trầm rất nhanh nhắn lại, đơn giản một chữ "ân".

Tổng Nhiệm cong mắt cười, lúc này mới vui vẻ để điện thoại trên bàn.

Bố Tổng thấy con gái cao hứng, tò mò hỏi cô: "Nhiệm Nhiệm, sao cao hứng vậy, có chuyện gì sao?"

Tổng Nhiệm cười tủm tỉm ngẩng đầu lên, nói: "Không có việc gì đâu bố."

Bố Tổng giả vờ tức giận mà hừ hừ một tiếng: "Nhiệm Nhiệm lớn rồi, chuyện gì cũng không nói cho bố biết."

Tổng Nhiệm cười hi hi, bĩu môi: "Bố, bố thật nhỏ mọn."

Bố Tổng bị bộ dáng của con gái chọc cười, thấy cô không muốn nói, cũng không miễn cưỡng. Bất luận như thế nào, chỉ cần con gái vui vẻ, là việc ông vui mừng nhất.

Cuối tuần Tổng Nhiễm phải đi làm thêm, ăn bữa sáng xong, rửa bát vội vàng đi.

Cuối tuần Tổng Nhiễm phải làm thêm ở một tiệm trà sữa gần quảng trường.

Tiệm trà sữa làm ăn cực tốt, hầu như ngày nào cũng có người xếp hàng, cuối tuần người càng nhiều, trên cơ bản là làm không ngừng nghỉ.

Mùa hè trời nóng, hơn nữa luôn vội vàng, cả ngày xuống, quần áo trên người Tổng Nhiễm đã ướt nhiều lần.

Buổi chiều 6 giờ tan làm, Nhiễm sốt ruột chạy vào trong nhà.

Nghĩ đến buổi tối hẹn hò, liền chạy nhanh vào trong phòng tắm gội đầu tắm rửa.

Lần đầu hẹn hò, Tổng Nhiễm vừa hưng phấn vừa khấn trương, đã thay quần áo vài lần, cuối cùng mặc một cái váy màu hồng nhạt. Váy rất đẹp, dài đến đầu gối, váy không có hình dạng cố định, rất đặc biệt.

Dáng người rất đẹp, vừa cao vừa gầy, váy mặc trên người, vòng eo hiện ra, rất mảnh khảnh.

Làn da cô lại trắng nõn, mặc màu hồng nhạt đặc biệt đẹp, trông giống người ôn nhu.

Trang điểm nhẹ, tóc sấy khô, lười biếng xoa trên vai.

Lại khoác một chiếc ba lô nhỏ màu trắng.

Sau khi trang điểm xong, Tổng Nhiễm đứng trước gương soi nửa ngày, cảm thấy mình không có vấn đề gì, mới đi ra khỏi phòng.

Trang điểm ăn mặc tỉ mỉ như vậy, bố Tổng không khỏi cảm thấy sững sốt, vội hỏi: "Con... Con muốn làm gì?"

Tổng Nhiễm cong mắt cười, nói: "Hẹn bạn đi xem phim ạ."

Vừa nói, vừa đi đến trước cửa.

Lấy một đôi giày màu trắng từ trong tủ ra.

Vừa đi giày vừa ngẩng đầu dặn dò "Bố, hộp cơm để trên bàn, lát nữa bố để trong lò vi sóng một chút là ăn được."

Bố Tổng gật đầu, nhìn không được tò mò hỏi cô: "Nhiễm nhiễm ạ, bạn của con là nam hay nữ vậy?"

Tổng Nhiễm thay giày xong, ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, nói: "Là nữ nha."

Bố Tổng hoài nghi mà nhìn cô một cái, rõ ràng có chút không tin.

Nữ?

Trước nay chưa thấy con gái trang điểm như vậy đâu.

Sao ông cảm thấy khả năng lớn là nam nhi?

Nhưng con gái không nói với ông, ông cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở cô: "Xem xong phim thì trở về, chú ý an toàn, biết không?"

Tổng Nhiễm cười trả lời: "Con biết, bố, phim hết thì con về."

Lúc Tổng Nhiễm chạy tới quảng trường, mới có 7 giờ 40 phút.

Cô đi chỗ hẹn, nhìn xung quanh bốn phía, Lục Mộ Trầm chưa tới, vì thế lại chạy tới cửa hàng tiện lợi mua hai chai nước khoáng.

Chờ mua xong nước, xa xa, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở chỗ cô vừa đứng chờ cô.

Tâm tình Tổng Nhiễm kích động, chạy như bay tới chỗ anh.

Từ phía sau vỗ bả vai Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm quay đầu lại, thấy Tổng Nhiễm cười khanh khách nhìn anh, trong tay hai chai nước khoáng.

Vừa thấy, Lục Mộ Trầm không khỏi ngốc chớp mắt một cái.

Mặc dù sớm biết Tổng Nhiễm rất xinh đẹp, nhưng lần đầu tiên thấy bộ dáng cô không mặc đồng phục, nhưng vẫn bị kinh điển.

Nhưng rất nhanh, liền đem sự kinh diễm trong mắt thu lại.

Tổng Nhiễm cười hi hi đưa cho anh một chai nước, nói: "Tớ còn cho rằng cậu sẽ không đến."

"Vừa vặn không có việc gì."

Tổng Nhiễm cười, chỉ vào teung tâm thương mại đối diện: "Chúng ta đi qua, tám giờ bắt đầu chiếu phim."

Lục Mộ Trầm gật gật đầu, quay đầu đi đến trung tâm thương mại.

Tổng Nhiễm đi bên người anh, khoảng cách giữa hai người là nửa người.

Ít nhiều vẫn có chút xa cách.

Đi thang máy trực tiếp tới tầng bốn.

Rạp chiếu phim có rất nhiều người, xếp hàng mua vé.

Lục Mộ Trầm nói với Tổng Nhiễm: "Cậu ở chỗ này chờ tớ, tớ đi mua vé."

Tổng Nhiễm gật gật đầu: "Được, tớ chờ cậu."

Lục Mộ Trầm đi rồi, Tổng Nhiễm ngồi trên sofa chờ ở đại sảnh, đôi mắt lại nhìn Lục Mộ Trầm.

Không chỉ ở trường học, khi ở bên ngoài, trong đám người, Lục Mộ Trầm cũng cực chói mắt.

Áo thun màu trắng rộng, quần jean, chân đi giày thể thao màu đen.

Vóc dáng anh rất cao, nhưng lưng một chút cũng không còng, đứng thẳng tắp, rất có tinh thần.

Anh lớn lên thật đẹp trai a, đẹp trai đến mức không đòi mắt được.

Ánh mắt Tổng Nhiễm nóng rực, vì thế cho dù cách một khoảng, Lục Mộ Trầm cũng cảm giác được ánh mắt kia.

Anh nghiêng đầu, theo nhìn theo ánh mắt kia.

Tổng Nhiễm thấy anh nhìn qua, khoe miệng cong một chút, liền nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng chính tề, đôi mắt cong cong, xinh đẹp đến mức làm người khác không đòi mắt được.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Lục Mộ Trầm bỗng dưng thích một cái, giống vật gì đó trong lòng nổ tung.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm cảm thấy hoảng hốt, lập tức dời tầm mắt, tìm đập rất nhanh, trước nay chưa từng có cảm giác như vậy.

Lục Mộ Trầm dời tầm mắt, Tổng Nhiễm vẫn si ngốc mà nhìn anh, một chút cũng không che dấu ánh mắt của mình. Cô ước gì anh có thể nhanh nhìn ra, cô thích anh nha.

Cô ngồi ở chỗ đó đợi một lát, phía sau bỗng nhiên có người vỗ cô một cái.

Quay đầu lại, là một nữ sinh tầm tuổi cô ngồi phía sau, vẻ mặt tò mò hỏi cô: "Chàng trai kia là gì của cậu?"

Tổng Nhiễm ngậy ra một lúc: "Ai?"

"Chính là nam sinh vừa nãy đi cùng cậu a, mặc áo thun màu trắng, lớn lên rất đẹp trai."

Tiếng của đối phương vừa dứt, Tổng Nhiễm lập tức phản ứng lại, cười hi hi, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói: "Cậu ấy a, là bạn trai của tớ."

Vừa nói xong, liền thấy nữ sinh kia nâng mắt, nhìn phía sau cô.

Tổng Nhiễm sững sốt, theo bản năng mà quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm không biết khi nào đã đứng phía sau cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô.

Trái tim Tổng Nhiễm run rẩy, theo phản xạ mà từ trên sofa đứng lên: "Lục... Lục..."

Lục Mộ Trầm cầm vé xem phim đưa cho cô: "Đi thôi, phim sắp bắt đầu rồi."

Tổng Nhiễm: "..."

Thiên, những gì cô vừa mới nói, anh nghe thấy hết?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm bối vì vừa nói câu kia, có chút chột dạ.

Mặc dù cô nghĩ tương lai Lục Mộ Trầm là bạn trai mình, nhưng hiện tại anh cũng chưa phải nha.

Phòng chiếu phim đen như mực, trên màn hình còn chiếu quảng cáo.

Trong lòng Tổng Nhiễm vẫn còn để ý chuyện vừa nãy, đứng ngồi không yên.

Rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhận được kéo tay áo của Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu, nhìn cô, hạ thanh âm: "Có chuyện gì vậy?"

Dưới ánh sáng yếu ớt từ màn hình chiếu phim, đôi mắt Tổng Nhiễm xinh đẹp, sáng lấp lánh, không chớp mắt mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Cái kia... Lời tớ vừa mới nói, cậu... Cậu nghe thấy hết rồi?"

Giọng nói cô rất nhỏ, trong lòng có chút khẩn trương.

Lục Mộ Trầm một chút cũng không kinh ngạc, nhàn nhạt "ân" một tiếng, sau đó nói: "Nghe thấy hết."

Trong lòng Tổng Nhiễm đột nhiên nhảy dựng, theo bản năng giải thích: "Tớ..."

"Chờ lát nữa rồi nói, phim bắt đầu rồi." Lời còn chưa nói ra, Lục Mộ Trầm đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời cô.

Tổng Nhiễm ngồi ngây ngốc, gương mặt, câu nói bị nghẹn ở cổ họng, nói không nói được, không nói cũng không xong. Cảm giác này, giống như trong lòng bị mèo cào một chút, ngứa ngáy đến khó chịu.

Trên màn hình lớn, phim đã bắt đầu chiếu.

Lục Mộ Trầm đã vào trạng thái xem phim, rất nghiêm túc mà nhìn màn hình.

Toàn bộ phòng chiếu phim, trừ bỏ âm thanh của bộ phim, yên tĩnh đến mức không nghe thấy nửa phần âm thanh.

Tổng Nhiễm lúc này, dù cho muốn nói cái gì, cũng chỉ có thể nghẹn không nói.

Nhưng đầu óc cô lúc này đều là lời nói với người vừa nãy, cùng với câu nói "Nghe thấy được." của Lục Mộ Trầm.

Thật là hỏng mắt a, không kịp chuẩn bị tờ giấy liền bị đâm thủng.

Cô nên suy nghĩ lại thật tốt, lát nữa sẽ tỏ tình với Lục Mộ Trầm như thế nào.

Lại lo lắng, vạn nhất cự tuyệt cô, nên làm cái gì bây giờ?

Cứ nghĩ nghĩ như vậy, nội dung bộ phim là gì cô cũng không biết.

Chỉ rất nhanh thời điểm bộ phim kết thúc, nam nữ chính cuối cùng cũng tiến hành bước mấu chốt, toàn bộ phòng chiếu phim đều là âm thanh ái muội.

Tổng Nhiễm hoàn hồn bởi những âm thanh này, đôi mắt ngơ ngẩn mà nhìn chăm chăm trên màn hình.

Tông màu hình ảnh ấm áp, trong bộ phim, trong phòng ánh đèn lò mờ, nam chính áp nữ chính trên sofa, xé rách quần áo cô, kịch liệt hôn.

Cả người Tổng Nhiễm đều nóng lên, trái tim loạn lên đập thình thịch.

Theo bản năng, cô nghiêng đầu, len lén nhìn về phía Lục Mộ Trầm.

Nào biết mới vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên Lục Mộ Trầm vươn tay, che đôi mắt cô lại, thanh âm có chút ảm ách, thấp giọng nói: "Đừng nhìn."

Đừng nhìn...

Đừng nhìn cái gì?

Đừng nhìn phim? Hay là không nhìn anh?

Tím Tổng Nhiễm đập nhanh hơn, nhưng trong lòng lại vui sướng nói không nói lên lời.

Tay Lục Mộ Trầm đặt trên mắt cô, to rộng, nóng bỏng, có một cổ hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Thế này có được xem như là tiếp xúc thân mật không?

Đột nhiên, trong lòng giống như làm đổ hộp đường, rất ngọt.

Tổng Nhiễm vội nâng tay lên, cầm tay Lục Mộ Trầm đặt trên mắt cô.

Trong bóng đêm, đôi mắt ngập nước, sáng lấp lánh nhìn Lục Mộ Trầm, mang theo vài phần kích động.

Ánh mắt ái mộ, không có một chút che giấu.

Lục Mộ Trầm lúc này mới phản ứng lại mình vừa làm gì, lập tức muốn thu tay lại.

Lại bị Tổng Nhiễm nắm gắt gao, không chịu buông ra.

Lục Mộ Trầm khẽ chau mày, ánh mắt thật sâu nhìn Tổng Nhiễm, thấp giọng: "Tổng Nhiễm, buông ra."

Tổng Nhiễm không buông, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm đôi mắt anh. Lời nói nghẹn ở họng cuối cùng cũng không nhin được, cô hỏi anh, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo vài phần khẩn trương che giấu không được: "Lục Mộ Trầm, cậu cảm thấy... Tớ như thế nào?"

Bộ phim kết thúc.

Từ rạp chiếu phim đi ra, một đường đi đến bên ngoài trung tâm thương mại, Tổng Nhiễm trước sau cầm tay Lục Mộ Trầm, không chịu buông ra.

Lục Mộ Trầm kỳ thật cũng ghét tiếp xúc với nữ sinh. Thậm chí trước kia khi còn học nhà trẻ, lão sư dắt tay bạn nữ, anh cũng không chịu. Càng miễn bàn về sau trưởng thành, đừng nói là về sau tiếp xúc thân thể, ngay cả một người bạn là nữ cũng không có.

Nhưng Tổng Nhiễm cầm tay anh như vậy, thế nhưng trong lòng anh một chút cũng không thấy khó chịu. Chỉ là trong lòng, có chút loạn.

Tổng Nhiễm vẫn luôn hỏi anh: "Lục Mộ Trầm, cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ đâu, cậu cảm thấy tớ như thế nào?"

Tới bên ngoài, Tổng Nhiễm đang kéo Lục Mộ Trầm thì dừng lại.

Đứng ở ven đường, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, rốt cuộc cũng mở miệng, hỏi cô: "Cái gì mà như thế nào?"

Tổng Nhiễm cũng không thừa nước đục thả câu với anh, nói thẳng: "Lục Mộ Trầm, tớ thích cậu, không phải cậu nhìn không ra đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, sắc mặt rất bình tĩnh.

Anh lại không nói.

Tổng Nhiễm thấy anh không đáp, lấy dũng khí, lại hỏi một câu: "Cậu... Cậu thích tớ không?"

Tờ giấy đã đâm thủng, cũng không cần che giấu.

Cô thích anh, muốn cùng anh ở bên nhau.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, ánh mắt rất sâu, thật lâu sau cũng không nói.

Đột nhiên Tổng Nhiễm khẩn trương, trái tim đập thành thịch, bàn tay nắm tay Lục Mộ Trầm không ý thức nắm chặt hơn.

Trên đường người đến người đi, phảng phất như không tồn tại. Giờ phút này, trong mắt cô, chỉ có Lục Mộ Trầm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Mộ Trầm vẫn trầm mặc, rốt cuộc cũng mở miệng, nói: "Tổng Nhiễm, cậu rất xinh đẹp."

Trái tim Tổng Nhiễm run rẩy, ngẩn người.

Cuối cùng cũng phản ứng lại, trên mặt lộ ra tươi cười, trong đêm tối, sáng ngời.

Cô chớp chớp mắt nhìn Lục Mộ Trầm, cười hi hi hỏi: "Vậy xin hỏi bạn học Lục Mộ Trầm, cậu có muốn một cô bạn gái xinh đẹp không?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, sau đó nói: "Không nghĩ tới."

"Cái... Cái gì?" Nháy mắt khuôn mặt tươi cười của Tống Nhiễm cứng đờ, không thể tin được lỗi tai của mình.

Cô đây là, bị cự tuyệt?

"Vì... Vì cái gì à?" Tống Nhiễm thực không hiểu mà nhìn anh. Không phải nói cô rất xinh đẹp sao?

Lục Mộ Trầm rút tay của mình từ trong tay của Tống Nhiễm, nhìn Tống Nhiễm, rất nghiêm túc hỏi cô: "Tống Nhiễm, cậu thích tớ ở chỗ nào?"

"Cậu đẹp trai a." Tống Nhiễm không chút suy nghĩ, phản xạ có điều kiện mà mở miệng.

"Chỉ vì đẹp trai?"

"Àn..." Tống Nhiễm giật mình, vội nói tiếp: "Còn... Còn thích cậu vì học tập tốt."

"Đẹp trai, học tập tốt?" Ánh mắt Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm sâu hơn vài phần, tiếp tục nói: "Tống Nhiễm, nam sinh đẹp trai, học tập tốt có rất nhiều, cậu cũng có thể thích người khác."

"Tớ không thích người khác, ta chỉ thích cậu!" Tống Nhiễm sốt ruột nói.

Nam sinh lớn lên đẹp trai nhiều như vậy, nhưng cô thích anh nha.

"Thích tớ đẹp trai, học tập tốt?" Lục Mộ Trầm phá lệ mà cười một tiếng, mang theo vài phần tự giễu, sau đó hỏi cô: "Tống Nhiễm, cậu hiểu tớ sao?"

"Chúng ta ở bên nhau, sau này sẽ hiểu không phải sao?"

"Về sau sẽ hiểu? Tống Nhiễm, nếu sau khi chúng ta ở bên nhau, cậu phát hiện hai chúng ta không hợp, sau này cậu, không hề thích tớ, khi đó nên làm cái gì?"

"Sẽ không..."

"Vạn nhất?"

"Sẽ không..."

"Tớ nói vạn nhất, cậu trả lời tớ, khi đó nên làm cái gì?"

Tống Nhiễm bị Lục Mộ Trầm bức cho không còn biện pháp, ngượng ngùng nói: "Nếu... Nếu thật sự hợp, chúng ta... Chúng ta sẽ chia tay cũng..."

"Tống Nhiễm, tớ không muốn lãng phí thời gian." Lục Mộ Trầm biểu tình rất nghiêm túc, thanh âm lạnh lùng, đánh gãy lời cô nói.

"..." Tống Nhiễm ngơ ngác mà nhìn anh, há miệng thở dốc, lại bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Tuổi Lục Mộ Trầm không lớn, nhưng bởi vì từ nhỏ chịu giáo dục cùng với hoàn cảnh gia đình, tư tưởng so bạn cùng lứa trưởng thành hơn nhiều. Đối với bất kì sự việc gì, anh đều là vô cùng nghiêm túc. Bao gồm cả chuyện tình cảm.

Ở trong lòng anh, thích một người là kiên vô cùng phi thường. Anh không nghĩ sẽ dễ dàng bắt đầu, một khi bắt đầu, thì hi vọng sẽ một đời một kiếp, sẽ không chia tay. Nếu không, thì không bằng ngay từ đầu không ở bên nhau.

Anh thừa nhận chính mình đối với Tống Nhiễm có hảo cảm, nhưng hảo cảm như vậy, anh còn chưa xác định có phải là thích hay không.

Càng không xác định, Tống Nhiễm có thể thích anh trong bao lâu. Dù sao, thích mà dựa vào bề ngoài, quá không đáng tin.

Cho nên, chưa xác định ở bên nhau, dưới tình huống không chịu trách nhiệm với đoạn tình cảm này, với chuyện trong tương lai sẽ chia tay, còn không bằng ngay từ ban đầu không bắt đầu.

Không muốn lãng phí thời gian, càng không muốn lãng phí tình cảm.

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, nhìn xa xa, trầm mặc trong chốc lát, mới thu lại tầm mắt, hỏi Tống Nhiễm: "Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về."

"Lục Mộ Trầm..."

"Tống Nhiễm, đừng nói nữa." Lục Mộ Trầm đánh gãy lời cô.

Chính trong lòng anh cũng có chút loạn. Không thể đồng ý, nhưng cảm giác từ chối tựa hồ càng không dễ chịu.

Anh từ chối rất nhiều nữ sinh, chưa từng có nửa phần do dự.

Nhưng là Tống Nhiễm...

Anh không biết việc mình là có chính xác hay không.

Tổng Nhiễm thấy anh thật sự không muốn nói đến chuyện này, hít sâu một hơi, chung quy không ép hỏi anh.

"Nhà tớ ở gần nơi này, tớ có thể tự mình trở về."

"Đã tối, tớ đưa cậu." Lục Mộ Trầm nói.

Lục Mộ Trầm kiên trì, Tổng Nhiễm do dự, vẫn nói địa chỉ nhà cô.

Tổng Nhiễm không nói cụ thể địa chỉ nhà, chỉ nói mình ở tại đường Yên Vũ.

Đường Yên Vũ cách quảng trường không quá xa, ngồi xe bus nửa tiếng thì đến.

Lục Mộ Trầm ngăn cản taxi, thời điểm hỏi tài xế cụ thể địa chỉ.

Nhà Tổng Nhiễm ở trong ngõ tiểu khu, nói tên phòng chừng tài xế cũng không biết, liền thuận miệng nói tên tiểu khu bên cạnh.

Hai mươi phút sau, taxi dừng lại trước cửa tiểu khu.

Lục Mộ Trầm thanh toán tiền xe, đưa Tổng Nhiễm xuống xe.

Anh nhìn cửa tiểu khu một chút, thuận miệng hỏi: "Nhà cậu ở chỗ này?"

"Không..."

"Không phải" hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, Tổng Nhiễm bỗng dừng ngừng lại, theo bản năng không nói.

Đột nhiên, cô nhớ tới có lần Lưu Linh từng nói qua.

——Điều kiện gia đình Lục Mộ Trầm rất tốt, đi học đều có xe đưa đón.

Cô nghĩ, không quá nguyện ý cho Lục Mộ Trầm biết tình huống gia đình cô.

Vì cái gì đến nỗi này? Chính là đơn thuần, không muốn làm cho người mình thích, đồng tình với cô.

Vì thế cô gật gật đầu, chột dạ mà "ân" một tiếng. Đôi mắt lại hơi rữ, không dám đối diện với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cũng không phát hiện ra dị thường, chỉ nói: "Vậy cậu trở về đi, thời gian không còn sớm."

"Ừm." Tổng Nhiễm gật gật đầu, bước rất nhỏ bước rất nhỏ mà đi tới hướng tiểu khu.

Thời điểm Lục Mộ Trầm thấy cô đi đến cửa tiểu khu, mới xoay người, đi đến đường bên cạnh.

"Lục Mộ Trầm!"

Đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy Tổng Nhiễm lớn tiếng gọi mình.

Hắn bước chân hơi ngừng, ngừng lại.

Thanh âm Tổng Nhiễm từ phía sau truyền đến, vang dội mà kiên định: "Lục Mộ Trầm, tớ sẽ không từ bỏ!"

Tớ sẽ không từ bỏ.

Không biết vì sao, thời điểm Lục Mộ Trầm nghe thấy Tổng Nhiễm nói những lời này, không hiểu sao trong lòng thờ dài nhẹ nhõm.

Nhưng anh vẫn như cũ cái gì cũng không nói, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Tổng Nhiễm nhìn anh đi sang đường đối diện, nhìn anh vẫy một chiếc xe, khom lưng ngồi xuống.

Xe taxi chạy đi.

Cô ngồi xỏm trên mặt đất.

Trong lòng bỗng nhiên có điểm khổ sở.

Không chỉ vì Lục Mộ Trầm từ chối, còn có nguyên nhân gì khác, cô không thể nói ra.

Chính là từ đáy lòng, sinh ra một loại cảm giác vô lực thật sâu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ô ô ô lại trễ, tôi ăn năn, cầu các bảo bảo điểm chụp ôn nhu ~

Mặt khác, có bảo bảo lo lắng sẽ ngược, nhưng tôi lấy tôi hổ phẩm bảo đảm, tuyệt đối sẽ không ngược, tuyệt đối không rải cầu huyết, chỉ có ngọt, càng ngọt, cực ngọt ngọt ngọt! Đại gia yên tâm theo dõi, trong đường không có trộn thủy tinh.

Lại có, tính cách của Lục ca ca và Nhiễm Nhiễm xem như là bổ sung cho nhau.

Nhiễm Nhiễm nhiệt tình hoạt bát rộng rãi, Lục ca ca suy nghĩ trưởng thành, có trách nhiệm có đảm đương, khả năng anh sẽ chậm nhiệt một chút, sẽ suy xét nhiều một chút, nhưng tôi cảm thấy, tính cách nam sinh như vậy mới nhất thích hợp Nhiễm Nhiễm, có cảm giác an toàn. Sẽ không dễ dàng bắt đầu, nhưng một khi nhận định, liền sẽ cho đối phương sủng ái vô hạn.

Cho nên, các bạn không cần thúc giục tôi nhanh lên làm cho bọn họ ở bên nhau, từ từ tới, tiết tấu không thể chậm, nhưng cũng không thể quá nhanh, không phải sao? (nói thực ra, tôi kỳ thật so các cậu càng muốn nhanh lên làm cho bọn họ hai ở bên nhau, rốt cuộc ôm ấp hôn hít nâng lên cao gì đó, ngừng lại liền kích động a ha ha ha ha ha ha ~~~~~)

Edit cũng có lời muốn nói: Xin lỗi mọi người về sự chậm trễ, tại mới vào năm học chưa sắp xếp lại lịch học. Thêm nữa là mẹ tó tịch thu điện thoại mãi mới xin xỏ được để chuộc bảo bối về!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Thời điểm Lục Mộ Trầm về đến nhà, đã hơn mười một giờ. Bố mẹ đều đã ngủ, để cho anh một cái đèn ở phòng khách.

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng đóng cửa lại, thay giày, nhẹ nhàng đi lên tầng.

Cởi quần áo, tắm rửa.

Làm xong, lúc lên giường, đã qua 12 giờ.

Lưng dựa trên gối, lấy điện thoại ra nhìn nhìn.

Màn hình sạch sẽ, không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi.

Lục Mộ Trầm nhìn thoáng qua, để điện thoại bên cạnh gối.

Cũng không vội ngủ, cầm một quyển sách ở trên tủ đầu giường xem.

Là một một quyển sách nước ngoài.

Từ nhỏ Lục Mộ Trầm rất thích đọc sách, cơ bản mỗi lần cầm sách, lập tức là có thể tiến vào trạng thái đọc.

Nhưng hôm nay, cầm sách nửa ngày, nhưng không có lật trang sau.

Xem mấy hàng chữ, theo bản năng mà liếc mắt nhìn điện thoại một cái.

Màn hình tối đen, không có tin nhắn đến.

Từ khi Tổng Nhiễm có số điện thoại của Lục Mộ Trầm, mỗi tối trước khi đi ngủ đều sẽ nhắn cho anh một cái tin nhắn, hỏi anh đang làm cái gì, nói với anh ngủ ngon.

Cứ như vậy, đã giảng co vài ngày.

Lúc trước Lục Mộ Trầm không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng đột nhiên hôm nay Tổng Nhiễm không nhắn tin cho mình, cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Trong lòng anh có chút khó chịu, ném sách, cầm điện thoại lên, mở mục thông báo, tìm được tên Tống Nhiễm, ấn nút gửi tin nhắn.

Tất cả động tác, liền mạch lưu loát.

Ngón tay thon dài gõ nhanh trên màn hình.

Nội dung tin nhắn, một hàng chữ—— về đến nhà chưa?

Soạn xong, chuẩn bị gửi đi.

Nhưng mà, thời điểm ngón tay ở trên nút "gửi đi", lại đột nhiên cứng rần ngừng lại.

Anh do dự trong chốc lát, trước sau ngón tay không thể hạ xuống.

Cuối cùng, ném điện thoại lên tủ đầu giường.

Chuẩn bị gửi tin nhắn cho Tống Nhiễm, chung quy vẫn không thể gửi.

Trong lòng lộn xộn, bức bối đến lợi hại.

Tắt đèn đầu giường một tiếng "bang", nằm xuống, tay lấy chăn đắp lên người, đôi mắt nhắm lại, ngủ.

Tống Nhiễm do dự thật lâu, chung quy vẫn tắt điện thoại, đặt phía dưới gối.

Vừa mới soạn tin nhắn, cuối cùng vẫn không dám gửi đi.

Buổi tối lờ lẽ chính đáng của Lục Mộ Trầm là từ chối cô, cô sợ cô gửi tin nhắn cho anh, anh sẽ không trả lời.

Trong lòng có chút khổ sở, nếu anh không trả lời tin nhắn của cô, chỉ sợ cô sẽ miễn man suy nghĩ, càng thương tâm.

Vẫn là chờ đến thứ hai, tìm anh để trước mặt nói chuyện. Tống Nhiễm nghĩ thầm.

Buổi sáng chủ nhật, 6 giờ sáng thì Lục Mộ Trầm thức, việc đầu tiên thức, chính là xem điện thoại.

Đôi mắt anh híp lại, mở màn hình.

Khi thấy màn hình sạch sẽ không có thông báo, trong nháy mắt tâm tình trở nên không tốt.

Tay anh ném điện thoại lên trên tủ một tiếng bang, xoay người từ trên giường xuống.

Một bên đi đến phòng tắm, một bên ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình: Lục Mộ Trầm, đây chẳng phải là kết quả mình sao?

Đến tột cùng lại chờ mong cái gì?

Đánh răng rửa mặt, làm xong rất nhanh.

Xuống tầng ăn sáng, lại trở về phòng, kéo ghế ra, ngồi ở bàn học, chuẩn bị bài.

Nhưng mà, trong lòng lộn xộn, làm sao mà học được?

Thử làm hai bài tập, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Thay quần áo, lấy đồng phục Teakwondo nhét vào balo màu đen, khoác lên vai, xuống dưới tầng.

Dưới tầng, bố Lục đang ăn sáng cùng mẹ Lục.

Thấy con trai khoác balo đi xuống, mẹ Lục vội hỏi: "Mới sáng sớm, con đi đâu?"

"Tập võ." Lục Mộ Trầm một bên trả lời, một bên đi đến phía cửa.

Thay giày, liền ra cửa.

Cửa phòng đóng lại, hai lão nhân già hai mặt nhìn nhau.

Mẹ Lục không khỏi buồn bực: "Đứa nhỏ này, mới sáng sớm, tập võ cái gì?"

Bố Lục: "Ai biết được."

Lục Mộ Trầm ở võ quán đánh cả một buổi sáng, cả người đầy mồ hôi.

Mấy người trong võ quán thay phiên nhau đánh, đánh tới cuối cùng, tất cả đều mệt mỏi nằm xuống.

Cổ bực bội trong lòng Lục Mộ Trầm vẫn chưa hạ xuống, còn muốn tiếp tục đánh.

Đi đến, đá Trương Lâm một cái: "Lại đến."

Trương Lâm nằm trên mặt đất, thở hồng hộc: "Không đến không đến, lão tử không có tí sức lực nào."

Lục Mộ Trầm nhú nhú mày, lại nhìn về phía người khác.

Đường Mông ngồi dưới đất chơi game, đầu cũng không nâng: "Tớ cũng không đánh, mệt chết."

Tất cả đều không đánh, Lục Mộ Trầm cũng không có biện pháp.

Cầm chai nước từ trên mặt đất lên, đi đến bên cạnh, dựa vào tường ngồi xuống.

Vặn nắp, ngửa đầu, miệng to uống nước ừng ực.

Trên mặt đều là mồ hôi, tí tách, từng hạt từng hạt rơi xuống đất.

Trương Lâm từ trên mặt đất bò dậy, ngồi cạnh Lục Mộ Trầm: "Lục ca, cậu hôm nay bị làm sao? Tâm tình không tốt?"

Lục Mộ Trầm không trả lời, cứ ngồi như vậy.

"Nói ra đi, bọn tớ cho cậu cách giải quyết."

Trương Lâm và Lục Mộ Trầm là bạn từ nhỏ, khi còn nhỏ học Taekwondo thì biết nhau.

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có việc gì."

"Ài, cậu cái người này, chuyện gì cũng thích giữ trong lòng, cậu không nói, bọn tớ giúp cậu như thế nào hả?"

Lục Mộ Trầm: "Đều nói không có việc gì."

Vốn dĩ anh không phải người cái gì cũng thích nói ra, huống chi chuyện này, chính anh cũng không rõ ràng lắm, nói như thế nào?

Uống hết chai nước, Lục Mộ Trầm từ trên mặt đất đứng dậy.

Trương Lâm ngẩng đầu, nhìn anh hỏi: "Làm gì đấy?"

"Tắm rửa, về nhà."

"Ài, từ từ! Tớ cũng đi!" Trương Lâm vội kêu một tiếng, từ mặt đất bò dậy, theo sau.

Võ quán có nhà tắm, phòng bên cạnh.

Trương Lâm tắm rửa nhanh gọn, thay xong quần áo thì đi ra, ngồi ở ghế trên chờ Lục Mộ Trầm.

"Lục ca, thành phố tổ chức thi đấu, cậu có tham gia không?" Cách tắm cửa, Trương Lâm ngồi ở trên ghế, thuận tiện nói chuyện phiếm với Lục Mộ Trầm.

Nghe khí Lục Mộ Trầm nhàn nhạt, nói: "Không có hứng thú."

Trương Lâm nói: "Tớ rất muốn tham gia, nghe nói được giải nhất có năm vạn tệ."

"Vậy cậu đi đi." Tiếng nước dừng lại, Lục Mộ Trầm đẩy cửa ra, nửa người dưới quần khăn tắm màu trắng, từ bên trong đi ra.

Trương Lâm lắc đầu, nói: "Vấn đề là, dự thi khẳng định đều là cao thủ đấy, tớ báo danh, chi sợ cũng là pháo hôi."

Lục Mộ Trầm: "Đối với chính mình nên có chút tin tưởng."

Trương Lâm thở dài, ánh mắt sâu kín nhìn Lục Mộ Trầm: "Nếu trình độ của tớ được như cậu, sẽ không sợ."

"Cậu sợ."

Lục Mộ Trầm lấy quần áo từ trong tủ ra, cởi bỏ khăn tắm.

Cơ bụng sáu múi, đường cong xinh đẹp gần như hoàn mỹ.

Đi xuống, quần lót màu trắng, cơ mông rất rắn, gợi cảm cực hạn.

Trương Lâm dựa lưng vào tủ, theo bản năng nhìn dưới thân Lục Mộ Trầm một cái.

Phía trước phòng lên rất lớn, Trương Lâm trừng mắt: "Ôi trời, sao cậu lớn như vậy?!"

Lục Mộ Trầm: "..."

Kẹo cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện và nếu có chỗ nào cần chỉnh sửa mong mọi người góp ý!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm ở võ quán Teakwondo phát tiết hơn nửa ngày, trên đường về nhà, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng thỉnh thoảng, vẫn không nhịn được lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Màn hình an an tĩnh tĩnh, trước sau vẫn không xuất hiện cái tên quen thuộc.

Lục Mộ Trầm trong lòng có chút bức bối.

Không phải nói, sẽ không từ bỏ sao?

Buổi tối, Lục Mộ Trầm nằm trên ghế dài ở vườn hoa sân thượng, tay gối lên gáy, mắt không chớp nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm đầy sao sáng, lấp lánh lấp lánh, giống như đôi mắt xinh đẹp.

Lục Mộ Trầm lại nghĩ tới Tống Nhiễm.

Đôi mắt kia cũng trong veo như nước sáng lấp lánh, cũng thật xinh đẹp.

Đến cuối cùng anh, có thích Tống Nhiễm hay không?

Nhưng nếu không thích, vậy tại sao luôn nhớ đến cô?

Đột nhiên không liên lạc với anh nữa, thế nhưng trong lòng cảm thấy có chút mất mát.

Haizz, không chỉ một chút.

Buổi tối hôm nay, Lục Mộ Trầm lại ngủ không được tốt. Một giờ sáng, còn nằm ở trên giường, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại một cái. Về sau, lại cảm thấy loại hành vi này của mình thật sự quá ngốc không thể tưởng tượng được, phiền lòng nóng nảy, dứt khoát tắt điện thoại, nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Sau khi tắt điện thoại, không lâu sau thì ngủ.

Nhưng nào biết khi ngủ, nửa đêm thế nhưng lại mơ một giấc mơ hoang đường khó có thể mở miệng.

Năm giờ sáng, lúc thức dậy, cả người đầy mồ hôi, từ trước tới nay thân thể vô cùng khô nóng chưa từng có.

Anh ngồi ở trên giường, theo bản năng mà sờ quần.

Ướt nhẹp.

Nơi đó của Lục Mộ Trầm trong nháy mắt cương lên, ấn đường gắt gao cau lại, phá lệ mắng một câu thô tục.

—— "F*ck."

Tuy nói tuổi thanh xuân xao động, nhưng Lục Mộ Trầm luôn luôn thanh tâm quả dục, loại giấc mơ này lần đầu tiên gặp phải.

Thế cho nên, chính mình cũng bị dọa sợ.

Nhưng nhớ lại việc phát sinh trong mơ, cổ khô nóng trong thân thể lại chậm chạp không hạ. Anh từ trên giường bước xuống, đi nhanh vào phòng tắm.

Tối tới lui lui, hơn nửa tiếng đồng hồ tắm nước lạnh, rốt cuộc mới tỉnh táo lại.

Nhưng khả năng vì thời gian tắm nước lạnh quá dài, đến khi bước ra, thỉnh thoảng hắt xì một cái.

Lục Mộ Trầm nhú mày, không để trong lòng.

Nhanh chóng lấy khăn tắm lau khô nước trên người, thay đồng phục.

Xong xuôi, thời điểm đi xuống đã 6 giờ.

Di giúp việc trong nhà đã làm xong bữa sáng, nhưng Lục Mộ Trầm không kịp ăn, chỉ uống ly sữa rồi ra cửa.

Tài xế đã ở cửa chờ anh, anh đi đến, kéo cửa sau xe ra, nhanh chóng lên xe.

Tiết tự học sáu rưỡi sáng bắt đầu, lúc Lục Mộ Trầm đến trường, vừa vặn sáu giờ hai mươi.

Anh không nhanh không chậm đi đến khu dạy học.

Lên tầng, đi qua lớp Tổng Nhiệm, vô thức nhìn qua trong phòng học.

Vị trí phía sau trống rỗng, Tổng Nhiệm chưa đến.

Anh lại nghĩ tới giấc mơ tối hôm qua, không hiểu sao trong lòng có chút chột dạ, lập tức thu hồi tầm mắt, bước nhanh, đi đến lớp học.

Thời điểm đến phòng học, bên trong đã đầy người ngồi.

Anh đi đến chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, Từ Hạo kích động mà chạy tới lấy cặp của anh.

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, hỏi: "Làm gì?"

Từ Hạo một bên lật cặp anh, một bên nói: "Bài tập toán học! Cho tớ mượn!"

Nói, liền lấy vở luyện tập toán từ trong cặp của Lục Mộ Trầm ra lật.

Cuối cùng cũng chờ được vở của học bá, Từ Hạo rất cao hứng.

Vui sướng trở lại chỗ ngồi, cầm bút, chuẩn bị chép bài.

Nào biết, thời điểm cậu lật vở luyện tập trang 103 ra, lại thấy trang sách kia rất sạch sẽ, vậy mà một chữ cũng không viết.

Từ Hạo sùng sốt, tưởng mình nhìn lầm rồi, theo bản năng giơ tay xoa mắt.

Lúc mở mắt, nhìn chằm chằm số trang bên dưới góc phải.

Trang 103, không sai mà.

Nhưng bài tập lão sư giao còn trống không, thật sự là một bài cũng không làm.

Từ Hạo sợ tới mức trông mắt sắp rơi ra ngoài, khiếp sợ mà nhìn về phía Lục Mộ Trầm: "F*ck, sao cậu không làm hả?!"

Lục Mộ Trầm bình tĩnh đến lợi hại, mặt không biểu cảm nói: "Không có tâm trạng."

Hai ngày này trong lòng anh có chút lộn xộn, cổ nào có tâm trạng để làm bài tập.

Thuận tay lấy vở về, hỏi: "Khi nào giao vở?"

Từ Hạo: "Lập tức! Trước giờ tự học một chút thì giao!"

Lục Mộ Trầm cúi đầu, nhìn lướt qua đề bài, cầm bút lên, bắt đầu tính toán.

Bài tập từ đề trang 103 đến trang 105.

Rất nhiều bạn cũng chưa làm, toàn bộ phòng học, cơ hồ một nửa lớp đều đang làm bài tập.

Thứ hai tình huống làm bài tập không hiếm thấy, nhưng Lục Mộ Trầm đúng là lần đầu.

Cũng may anh thành tích tốt, bài tập trong vở đều là nền tảng, thành thạo, hơn mười phút thì làm xong toàn bộ.

Vừa làm xong, Từ Hạo liền chạy tới lấy vở, bị Hàn Tinh một phen đè lại: "Từ Hạo, lão tử còn chưa làm."

"F*ck!"

Lục Mộ Trầm đứng dậy, đưa chỗ cho Từ Hạo.

Từ Hạo đặt mông ngồi xuống, cùng Hàn Tinh chép bài tập.

Lục Mộ Trầm ngồi ở chỗ Từ Hạo, sách giáo khoa tiếng Anh mở để trên bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm, trong đầu lại trống trơn.

Thình thoảng, còn lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Nhưng có thể tới trưa, Tống Nhiễm vẫn như cũ không liên lạc với anh, cũng không có tới lớp tìm anh.

Tâm trạng lúc này của Lục Mộ Trầm, quả thực là không thể diễn tả bằng lời.

Rõ ràng là chính mình từ chối, nhưng Tống Nhiễm thật sự không liên lạc với anh, trong lòng lại ghen muốn chết.

Có loại cảm giác người cảm ăn phải hoàng liên.

Lên lớp xong, buổi trưa thời điểm đi căn tin.

Từ Hạo không mất hỏi một câu: "Sao thế Tống Nhiễm hôm nay chưa đưa cho cậu com hộp tình yêu à?"

Trước đó mấy ngày Tống Nhiễm tặng cho Lục Mộ Trầm com trưa tình yêu, đột nhiên hôm nay không đưa, còn rất kỳ quái.

Vốn dĩ tâm trạng Lục Mộ Trầm không tốt, Từ Hạo vừa hỏi, quả thực chính là đứng trước họng súng, sắc mặt anh trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng mà quét qua cậu một cái: "Có liên quan đến cậu?"

Nói xong, đi nhanh về phía trước.

Từ Hạo sững sốt, cùng Hàn Tinh hai mặt nhìn nhau, đi theo đôi mắt trừng, vẻ mặt khiếp sợ: "F*ck, người này hôm nay ăn thuốc nổ?!"

Buổi sáng Tống Nhiễm đưa bố đi bệnh viện kiểm tra thân thể, thời điểm đến trường, tiết học buổi sáng đều học xong rồi.

Sốt ruột hoảng hốt mà chạy vào lớp.

Lưu Linh đang chuẩn bị đi căn tin ăn com, quay đầu thấy Tống Nhiễm đi vào, vội hỏi: "Nhiệm nhiệm, ăn không?"

"Không." Tống Nhiễm kéo ghế ra ngồi xuống, nhanh chóng mở nắp ra, lấy hai cái hộp com từ trong ra.

Nặng trĩu.

Lưu Linh vừa nhìn thấy hộp com, nháy mắt thì hiểu, ánh mắt ái muội cười: "Chắc, lại mang theo com hộp tình yêu."

Tống Nhiễm gật đầu: "Đúng vậy, nhưng tớ sợ cậu ấy ăn rồi."

"Chắc là chưa ăn đâu, vừa mới hết tiết."

"Được, tớ đi đưa cho cậu ấy trước đây!" Tống Nhiễm có chút sốt ruột, cặp cũng chưa tới kịp khóa, cầm hộp com từ trên ghế đứng lên.

Lưu Linh: "Ừm, được."

Tống Nhiễm ôm hai hộp com, vội vội vàng vàng từ phòng học chạy ra.

Chạy đến bên ngoài lớp bốn, đứng trước cửa, ngó đầu vào, nhìn xung quanh bên trong.

Trong phòng học rải rác còn lại vài người, nhưng Lục Mộ Trầm đã không thấy nữa.

Ăn com, hẳn là đi căn tin.

Vừa nghĩ, quay đầu chạy xuống tầng.

Thời điểm đến, căn tin đã đông người.

Tổng Nhiệm đứng ở cửa, đôi mắt khắp nơi nhìn xung quanh.

Cũng may vóc dáng cao Lục Mộ Trầm, lón lên lại đẹp trai, ở trong đám đông có thể dễ dàng thấy được.

Nhìn một vòng, rất đã thấy Lục Mộ Trầm.

Đang đứng trước cửa sổ, xếp hàng.

May mắn chưa ăn. Trong lòng Tổng Nhiệm vui vẻ, chạy nhanh tới hướng anh.

Chạy tới gần, dừng chân, từ phía sau vỗ vai của anh.

Lục Mộ Trầm quay đầu lại, thì thấy Tổng Nhiệm đứng ở phía sau anh, cười khanh khách nhìn anh.

Anh sùng sốt, trong lòng không không chế mà run lên một chút.

Tổng Nhiệm mắt cong cong cười, giờ hộp com trong tay quơ quơ trước mặt anh: "Lục Mộ Trầm, tớ mang com trưa cho cậu đây."

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiệm kéo Lục Mộ Trầm từ hàng dài ra ngoài.

"Cậu tìm chỗ ngồi, tớ đi hâm nóng com một chút."

Tổng Nhiệm nói, liền ôm hộp com chuẩn bị đi vào phòng có lò vi sóng.

Mới vừa nhấc chân, đã bị Lục Mộ Trầm giữ chặt.

Tổng Nhiệm quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Lục Mộ Trầm lấy hộp com từ trong tay Tổng Nhiệm, nói: "Cậu tìm chỗ ngồi, tớ đi."

Nói xong, liền cầm hai hộp com, tìm lò vi sóng hâm nóng lại.

Tổng Nhiệm nhìn bóng lưng của Lục Mộ Trầm, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ tươi cười.

Cô biết, ngày đó Lục Mộ Trầm từ chối cô, nhưng khẳng định anh đối với cô có cảm tình. Nếu không, từ lúc bắt đầu, sẽ không phản ứng với cô.

Lục Mộ Trầm đi đến trước lò vi sóng, mở ra, bỏ hộp com vào.

Trong lúc chờ đợi, anh đứng ở nơi đó, không không chế trong mắt có vài phần ý cười, khóe miệng cũng hơi hơi cong lên.

Những mất mát lúc trước, tâm trạng không tốt, lúc này một khắc cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, giống như ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào trong tim, không hiểu sao tâm trạng không tốt thì trở lên tốt hơn.

Hâm nóng xong, Lục Mộ Trầm cầm hộp com trở về.

Tổng Nhiệm thấy anh đi đến, vội từ chỗ ngồi đứng dậy, vui vẻ vẫy tay với anh: "Lục Mộ Trầm, chỗ này!"

Lục Mộ Trầm đã sớm thấy cô, lập tức đi đến chỗ cô.

Tổng Nhiệm chọn chỗ gần cửa sổ, lau bàn ghế sạch sẽ.

Lục Mộ Trầm để hộp com xuống, ngồi đối diện với Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm cười tùm tùm mở hộp com ra.

Hai hộp com, đồ ăn giống nhau.

Thứ duy nhất không giống, là hộp com của Lục Mộ Trầm, com vẫn như cũ giống ngày xưa, xếp thành hình trái tim.

Mặt trên hộp com còn có một ô vuông, để thức ăn.

Cà rốt hầm thịt bò, ớt đỏ xào bắp, còn có rau xanh.

Đủ mọi màu sắc, màu sắc rất đẹp, làm người ta nhìn một cái cũng rất muốn ăn.

Lục Mộ Trầm cầm lấy đĩa, thuận miệng hỏi một câu: "Cậu ở nhà thường xuyên nấu cơm sao?"

Tổng Nhiễm gật gật đầu: "Ừ."

Nói xong, Tổng Nhiễm đột nhiên ngã người ra phía trước vài cm, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Lục Mộ Trầm, hai ngày trước tớ, đặc biệt nhớ cậu."

Lục Mộ Trầm nghe nói, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, không nói.

Trong lòng lại nhin không được nghĩ, nhớ mình, sao đến một tin nhắn cũng không thèm nhắn cho mình?

Ha ha, không tin.

Tổng Nhiễm ăn cơm cùng Lục Mộ Trầm, trong lòng hoàn toàn không đặt tâm tư ở việc ăn cơm.

Ăn một miếng, không nhin được ngẩng đầu lên nhìn anh đến nửa ngày.

Bởi vì ánh mắt quá nóng rực, làm cho Lục Mộ Trầm hoàn toàn không có biện pháp chuyển tâm ăn cơm.

Thật sự không nhin được, ngẩng đầu lên, hỏi cô: "Đến tốt cùng cậu đang nhìn cái gì?"

Tổng Nhiễm cười hi hi, nói: "Nhìn cậu nha."

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiễm dứt khoát bỏ cái thìa xuống, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay nâng má, ánh mắt si ngốc nhìn Lục Mộ Trầm, cảm thán: "Lục Mộ Trầm, Tại sao cậu lớn lên đẹp trai như vậy?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Nói xong, rồi lại thờ dài, nghiêng đầu nói: "Nhưng lại không cười."

Lục Mộ Trầm nghe nói vậy, không khỏi sặc một chút.

A, đây là ghét bỏ mình?

Ăn cơm xong, đi ra căn tin với Lục Mộ Trầm

Tổng Nhiễm đi đường lùi lại, cười hi hi hỏi anh: "Cậu về lớp sao?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không trở về, có chút việc, muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Đi làm gì?" Tổng Nhiễm tò mò hỏi.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, không trả lời.

Tổng Nhiễm cong cong mắt cười: "Ha ha, không nói thì thôi."

Cô đuôi tay lấy lại hộp cơm trên tay Lục Mộ Trầm: "Tớ về lớp trước đây, hộp cơm tớ rửa giúp cậu."

Nói xong, ôm hai hộp cơm xoay người, tung tăng nhảy nhót, vui vui về về mà chạy về lớp.

Lục Mộ Trầm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cô, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trong nháy mắt, thậm chí anh còn muốn đuổi theo, nói với cô: Được, chúng ta ở bên nhau.

Nhưng chung quy lí trí của anh cao hơn tình cảm, cô gắng đem cổ xúc động khắc chế lại.

Nếu ở bên nhau, thì có thể ở bên nhau bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm?

Sau khi tốt nghiệp cao trung anh sẽ đi du học, đây kế hoạch tốt của trước kia.

Anh có thể làm cho cô chờ anh sao?

Cô nguyện ý chờ sao?

Lục Mộ Trầm vô thức nắm chặt bàn tay, âm thầm hít một hơi thật sâu, khắc chế cảm xúc cuộn cuộn trong lòng.

Xoay người, đi đến hướng cổng trường.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc viết xong chương này, mệt chết tôi.

Hi Hi: Lục ca, không cần lại cố gắng, cậu sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiệm rửa sạch hộp cơm, vui mừng trở về lớp.

Thời điểm đi ngang qua lớp bốn, Từ Hạo và Hàn Tinh đang đứng ngoài lớp, dựa lưng vào tường nhìn qua.

Xa xa Từ Hạo đã thấy Tổng Nhiệm đi đến, mặt đầy ái muội huyết sáo với cô: "A, chị dâu đã trở lại, Lục ca của bọn tớ đâu?"

Một tiếng "chị dâu" này làm Tổng Nhiệm sùng sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, trong lòng đầy vui vẻ. Nghĩ thầm, tiểu tử này khá biết điều đấy.

Vì thế, kiêu ngạo hơi hất cằm, cười đáp cậu: "Cậu ấy đi ra ngoài."

Bộ dáng đắc ý dào dạt kia, thật sự nghĩ mình là bạn gái của Lục Mộ Trầm, tiếng "chị dâu" này một chút cũng không chột dạ.

Từ Hạo cười ha ha, chống khuỷu tay lên vách tường, đi đến trước mặt Tổng Nhiệm, cười hi hi hỏi cô: "Nhiệm Nhiệm, cậu cùng Lục ca của bọn tớ tiến hành đến bước nào rồi?"

Mí mắt Tổng Nhiệm khẽ nâng, hỏi ngược lại: "Cậu ấy không nói với các cậu sao?"

Từ Hạo: "Không. Cậu không biết rồi, Lục ca của bọn tớ, chính là hũ nút, cho dù là tình huống gì cũng sẽ không nói với bọn tớ."

Tổng Nhiệm cười cười, buông tay, tiếc nuối nói: "Chủ yếu hiện tại cũng không có tình huống gì."

Từ Hạo sùng sốt: "Thật hả? Một chút tiến triển cũng không có sao?"

Tổng Nhiệm gật gật đầu.

Về mặt Từ Hạo kinh ngạc.

Tôi đi..... Lục ca sao có thể, mỗi ngày ăn cơm tình yêu của người ta, vậy mà một chút tiến triển cũng không? Máu chó là đại nữ nhân như vậy. Nghĩ gì thế?

Đột nhiên Từ Hạo có chút đồng tình với Tổng Nhiệm, về mặt thận trọng mà nói với cô: "Cái kia, cậu đừng có gấp, bọn tớ sẽ giúp cậu. Đúng không, lão Hàn?"

Từ Hạo nghiêng đầu, liếc Hàn Tinh.

Hàn Tinh: "..."

Ha ha, thật sự một chút cũng không muốn hỗ trợ sao? Liền nghĩ lằng lằng mà nhìn tên kia làm, thời điểm cậu sẽ hối hận.

"Thật sao?" Mắt Tổng Nhiệm sáng lên, mặt đầy vui vẻ.

Từ Hạo cười hắc hắc: "Thật, có chị dâu xinh đẹp, nói ra bọn tớ cũng có mặt mũi."

Tổng Nhiệm cong cong mắt cười rộ lên: "Tớ cảm ơn các cậu trước, chờ tớ theo đuổi được Lục ca của các cậu đuổi, sẽ mời các cậu ăn cơm."

Từ Hạo cười ha ha: "Tình cảm tốt!"

Tâm trạng Tổng Nhiệm rất tốt, vô cùng cao hứng mà đi về lớp.

Vừa mới vào lớp, thấy một đám người tụ tập lại một chỗ, nam sinh nữ sinh đều có, hi hi ha ha không biết đang nói cái gì.

Tổng Nhiễm không thích xem náo nhiệt, liếc mắt một cái, trở về chỗ ngồi của mình, kéo ghế ra ngồi xuống.

Lấy một tờ giấy, lau khô nước bên ngoài hộp cơm, sau đó bỏ vào cặp.

Lau xong, gục trên bàn chuẩn bị ngủ trưa một lát.

Tối hôm qua cô lại đi quán bar hát, đến khuya mới ngủ. Hôm nay trời chưa sáng đã dậy, dẫn bố đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, vội đến bây giờ, cũng không được.

Gục trên bàn, được một lát thì ngủ rồi.

Giác ngủ này, ngủ một mạch đến khi chuông reo.

Lưu Linh đẩy nhẹ cô: "Nhiễm Nhiễm, dậy, chuẩn bị học."

Tổng Nhiễm còn buồn ngủ xoa nhẹ đôi mắt, hàm hồ mà lầm bầm một câu: "Nhanh như vậy..."

Lưu Linh: "Cậu mau đứng lên đi, chuẩn bị một chút, chút nữa là tiết của Trương Xuân Lệ."

Tổng Nhiễm buồn ngủ còn chưa tỉnh, trợn tròn mắt, gục trên bàn không nhúc nhích.

Lưu Linh soi gương, vừa chải đầu vừa nói Tổng Nhiễm: "Cuối tuần này, trong ban tổ chức đi chơi ở ngoại thành, cậu có đi không?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt: "Đi chơi ở ngoại thành?"

"Đúng vậy, gần nhất thời tiết tốt, phong cảnh ở núi Phụng Hoàng rất đẹp."

"Đi chơi một ngày sao?"

"Hình như là ở trên núi ở một đêm, trên núi có khách sạn, hoàn cảnh cũng không tệ lắm."

"Phải nộp tiền mới được đi hả?" Tổng Nhiễm hỏi.

"Ừ, phải nộp tiền, mỗi người năm mươi tệ, bao ăn ở."

Tổng Nhiễm bĩu môi, ngẩng đầu lên, nói: "Tớ đây không đi."

Vừa nói, vừa lấy dây buộc tóc từ trong ví rút ra, tiện tay buộc tóc lên.

Tiết của Trương Xuân Lệ, không buộc tóc lên, không chùng chút nữa sẽ đuổi cô ra ngoài.

Buộc chặt tóc, chuẩn bị đi WC rửa mặt.

Vừa mới từ trên ghế đứng lên, còn chưa đi ra ngoài, đột nhiên cổ tay bị Lưu Linh giữ lại.

Tổng Nhiễm quay đầu lại, nhìn cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Lưu Linh chớp chớp mắt với cô, bộ dáng rất thần bí: "Cậu xác định, thật sự không đi?"

Tổng Nhiễm kỳ quái mà nhìn cô một cái, nói: "Xác định. Năm mươi tệ đấy, đủ cho vài ngày phí sinh hoạt của tớ và bố."

"Nếu Lục Mộ Trầm cũng đi thì sao?"

Tổng Nhiễm sững sốt, một giây sau bỗng nhiên trợn tròn hai mắt.

Không phải hoạt động trong lớp hay sao? Vì sao Lục Mộ Trầm cũng đi?

Nháy mắt tinh thần Tổng Nhiễm tỉnh táo, đặt mộng ngồi trên ghế, kích động cầm tay Lưu Linh: "Sao thế? Vì sao Lục Mộ Trầm cũng đi?"

"Hoạt động quan hệ hữu nghị đấy. Lớp trưởng của bọn mình không phải với lớp trưởng lớp bốn quan hệ tốt sao, hoạt động này, gia tăng thêm tình bạn hai lớp."

Nói xong, cười tủm tỉm nhìn Tổng Nhiễm: "Thế nào? Đi không?"

Tổng Nhiễm gật đầu: "Đi! Đương nhiên đi rồi!"

Lục Mộ Trầm đi học vừa trở về.

Vừa vào lớp, Từ Hạo xông tới, vẻ mặt hưng phấn nói với anh: "Lục ca, cuối tuần này có đi chơi ngoại thành không?"

Ngỡ khi Lục Mộ Trầm nhàn nhạt, nói: "Không có hứng thú."

Từ Hạo cười hắc hắc: "Xác định không đi? Đây là hoạt động quan hệ hữu nghị với lớp một nha."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, cuối cùng cũng nâng mắt.

Từ Hạo cười hi hi, cánh tay giữ bả vai anh: "Đi đi, Tổng Nhiệm cũng sẽ đi."

Lục Mộ Trầm trầm mặc vài giây, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Đến lúc đó thì tính."

Từ Hạo: "..."

Buổi tối 10 giờ rưỡi.

Sau khi Tổng Nhiệm cho bố đi ngủ, trở lại phòng, nghiêng chân nằm trên giường nhắn tin cho Lục Mộ Trầm.

—— "Ngủ rồi sao?"

Lục Mộ Trầm vẫn đang học, điện thoại đặt ở vị trí trong tầm mắt.

"Tĩnh" một tiếng vang lên, lập tức bỏ bút xuống, cầm điện thoại lên.

Tên Tổng Nhiệm lần nữa xuất hiện ở trên màn hình, không hiểu sao tâm trạng Lục Mộ Trầm tốt, lập tức trả lời cô: "Vẫn chưa ngủ."

Tổng Nhiệm nhắn xong, đang chuẩn bị đi vào phòng tắm rửa mặt.

Không nghĩ tới, điện thoại còn chưa bỏ xuống, liền nghe được "tĩnh" một tiếng từ tin nhắn.

"Trời, một giây đã trả lời." Mắt Tổng Nhiệm sáng lên, nháy mắt tinh thần trở nên phấn chấn, đột nhiên xoay người một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Mở màn hình.

Tuy rằng chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng tình huống mới một giây đã trả lời như vậy thật sự là lần đầu tiên.

Tổng Nhiệm vui vẻ đến không được, cười hi hi nói thầm: "Còn nói không thích tớ, hừ, không tin."

Cô vừa nói thầm vừa nhắn tin nhắn cho Lục Mộ Trầm, hỏi anh: "Cậu có biết việc lớp tớ và lớp cậu quan hệ hữu nghị không?"

Tin nhắn vừa gửi, cơ hồ lại một giây sau, vẫn như cũ là hai chữ ngắn gọn hai chữ: "Biết." (Trong tiếng Trung chữ "biết" là 知道 Zhīdào)

Tổng Nhiệm duỗi thẳng chân, nằm trên giường, cầm điện thoại tiếp tục nhắn: "Cậu có đi không?"

Cô vui vẻ đến lợi hại, trước sau trên mặt đều là ý cười.

Lục Mộ Trầm nhận được tin nhắn, suy nghĩ một lát, trả lời cô: "Không biết."

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: "Ngày đó khả năng tớ có việc."

Đầu kia, Tổng Nhiệm thấy tin nhắn Lục Mộ Trầm nhắn lại, tức khắc trong lòng có chút mất mát, lại hỏi anh: "Vậy cậu xác định sẽ không đi sao?"

Lục Mộ Trầm trả lời cô: "Hiện tại thì chưa biết."

Tổng Nhiệm bỏ điện thoại xuống, nhìn chằm chằm trần nhà đến phát ngốc.

Vậy cuối cùng là đi, hay là không đi?

---

11 giờ.

Lục Mộ Trầm từ trên tầng đi xuống dưới, bố mẹ đều chưa ngủ, đang xem TV.

Mẹ Lục nghe thấy tiếng bước chân, ngừng đầu: "Làm xong bài tập rồi hả? Mau xuống đây, mẹ gọt cho con quả táo."

Tay Lục Mộ Trầm tùy ý bỏ vào trong ở túi quần, xuống tầng, đi đến sô pha ngồi xuống.

Mẹ Lục vừa gọt táo, vừa nói: "Hai ngày mẹ tìm cho con một chỗ học ngoại khóa, về sau mỗi cuối tuần con đi học ngoại ngữ."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, nhú nhú mày, nói: "Mẹ, con không cần học ngoại khoa."

Mẹ Lục nói: "Sao lại không cần? Tuy rằng con còn học tiếng Anh, nhưng hiện tại trình độ này của con, muốn ở nước ngoài sinh hoạt học hành nhưng vẫn không đủ, con từ bây giờ bắt đầu học nhiều một chút, chờ đến khi tốt nghiệp cao trung, đánh giá ngoại ngữ cũng không sai biệt lắm."

"Mẹ."

"Hà? Làm sao vậy?" Mẹ Lục ngẩng đầu nhìn con trai một cái.

"Mẹ, con nhất định phải đi du học sao?"

Mẹ Lục sùng sốt, lập tức động tác gọt táo ngừng lại, kỳ quái mà nhìn con trai, nói: "Đây là kế hoạch của con mà? Không phải con vẫn muốn học Harvard sao?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Mẹ Lục cảm thấy con trai có chút kì lạ, hỏi con: "Con làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có gì."

Nói xong, liền đứng lên.

"Này, con đi đâu thế?" Mẹ Lục sùng sốt, vội gọi anh lại.

"Ngủ." Lục Mộ Trầm có chút phiền, lập tức đi lên tầng.

"Vây quả táo này? Con không ăn?"

Lục Mộ Trầm "vâng" một tiếng, cũng không quay đầu lại.

Mẹ Lục: "..."

Thời điểm đi đến giữa cầu thang, Lục Mộ Trầm lại bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu lại: "Mẹ."

Mẹ Lục ngẩng đầu: "Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm: "Cuối tuần này con có thể không đi đến nhà bà được không?"

Mẹ Lục sùng sốt, theo bản năng nhìn chồng ngồi đối diện một cái.

Bố Lục quay đầu lại: "Sinh nhật bà, con không đến hả?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiệm không xác định Lục Mộ Trầm có tham gia hoạt động hay không, nhưng ngày hôm sau khi lớp trưởng tới thu phí, cô khẽ cắn môi nộp năm mươi tệ.

Có lẽ đến ngày đó Lục Mộ Trầm sẽ đi?

Cô khó có thể chờ được đến ngày có cơ hội ở chung với Lục Mộ Trầm.

Đi chơi ngoại thành gì đó, dễ dàng nhất là bồi dưỡng tình cảm.

Tiết học buổi sáng cuối cùng, còn năm phút nữa mới tan học, Tổng Nhiệm lấy hộp cơm lấy ra chuẩn bị.

Lưu Linh liếc mắt một cái, cười nhẹ hỏi: "Hôm nay lại làm cái gì?"

Tổng Nhiệm cười đáp: "Hâm lại thịt."

"Chậc, ăn thật tốt nha, khi nào thì làm cho tớ ăn."

Tổng Nhiệm nhìn cô cười: "Được, khi nào cậu tới nhà tớ, tớ làm cho cậu ăn."

"Được."

Trên bục giảng, lão sư nói một tiếng tan học, Tổng Nhiệm và Lưu Linh nói một tiếng, ôm hộp cơm chạy ra khỏi lớp.

Thời điểm chạy đến cửa lớp bốn, lão sư bọn họ dạy quá giờ, Tống Nhiễm liền đứng ở hành lang chờ.

Cô đứng bên cửa sổ, không chớp mắt nhìn Lục Mộ Trầm.

Anh ngồi thẳng tắp, tay cầm bút, rất nghiêm túc nhìn lên bảng.

Tống Nhiễm dựa vào tường, khoe miệng cong cong cười.

Cô rất thích nhìn bộ dáng Lục Mộ Trầm nghiêm túc đọc sách, đặc biệt mê người.

Lục Mộ Trầm rất nghiêm túc nghe giảng, không phát hiện Tống Nhiễm đứng ở bên ngoài.

Đến khi Từ Hạo ném giấy về phía anh.

Hắn nhú mày, mắt nhìn về phía cậu.

Từ Hạo chỉ chỉ ngoài cửa sổ, lặng lẽ làm khẩu hình miệng cho anh: "Tống Nhiễm——"

Lục Mộ Trầm sùng sốt.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Tống Nhiễm đứng ngoài cửa sổ.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm nhìn qua, mặt tươi cười mà vẫy tay với anh.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, trên trán có vài sợi bay bay. Ánh mặt trời chiếu trên mặt cô, làm cho da cô nhìn trắng nõn trong suốt. Cười rộ lên, đôi mắt cong cong, đẹp đến nỗi khiến người run sợ.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, vô thức nắm chặt bút trong tay.

Biết nhau lâu như vậy, nhưng mỗi lần Tống Nhiễm xuất hiện, vẫn làm cho anh vô cùng kinh diễm.

Lão sư dạy thêm ba phút, nói một tiếng tan học, trong lớp học sinh cầm hộp cơm đi ra bên ngoài ào ào.

Lục Mộ Trầm, Từ Hạo, Hàn Tinh từ trong phòng học đi ra.

Từ Hạo đi bên cạnh Lục Mộ Trầm, vừa thấy Tống Nhiễm, lập tức cười hi hi kêu: "Nha, chị dâu buổi trưa tốt lành."

Lục Mộ Trầm nghe thấy, sùng sốt, ghé mắt, chau mày liếc Từ Hạo một cái.

Tiểu tử này, kêu loạn cái gì thế?

Tống Nhiễm nghe thấy tiếng "chị dâu" này trong lòng vui rạo rực, cười đến nỗi đôi mắt híp thành một một đường chỉ, cao hứng đi đến trước mặt Lục Mộ Trầm trước mặt: "Chờ cậu cùng ăn cơm."

Lục Mộ Trầm cúi đầu, tầm mắt dừng ở hai hộp cơm trong tay Tống Nhiễm.

Trầm mặc vài giây, chung quy vẫn duỗi tay cầm hai cái hộp cơm.

Thật sự, không có biện pháp từ chối cô.

Cũng không muốn từ chối.

Trong tay Tống Nhiễm nhẹ nhàng, kéo tay Lục Mộ Trầm, cười nhìn anh: "Đi thôi."

Lục Mộ Trầm gật đầu, dẫn đầu đi trước.

Tống Nhiễm vội vàng đuổi kịp, hai người sóng vai đi xuống tầng.

Về việc cuối tuần đi chơi ở ngoại thành, thời điểm ăn cơm, Tống Nhiễm nhin không được hỏi Lục Mộ Trầm một lần nữa.

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu: "Tống Nhiễm"

"Hả?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói với cô: "Cuối tuần này là sinh nhật bà tứ, có khả năng không đi được."

Tác giả có lời muốn nói:

Đi chơi ngoại thành ư, qua đêm ư, Lục ca rốt cuộc có thể đi hay không? Ha ha ha ha ~~~

Nói hạ đồi mới thời gian nga, từ ngày mai khởi, khôi phục đến buổi sáng 8 giờ đồi mới, có việc sẽ ở thông cáo khu cùng Weibo thượng xin nghỉ ha.

Cảm ơn các bảo bảo thích Lục ca với Nhiễm Nhiễm, nhưng các bạn không cần thúc giục tôi, quyền sách này tôi viết có chút chậm, bởi vì có đôi khi viết không hài lòng, một chương sửa đi sửa lại rất nhiều lần, đại gia lý giải một chút nga (*^__^*)

Mặt khác, cảm tạ một đợt bá vương phiếu, cảm ơn các vị các bảo bảo, quá tiêu pha.

Cảnh mặc mặc ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-08-21 13:36:20

whatever ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-07 11:04:55

whatever ném 1 cái hoà tiễn ném mạnh thời gian:2017-10-07 11:05:02

Yiyi ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-10 11:23:51

Thuần sắc lông dê ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-10 13:05:25

Bạc hà đường 11 ném 1 cái hoà tiễn ném mạnh thời gian:2017-10-10 23:51:07

Bạc hà đường 11 ném 1 cái lựu đạn ném mạnh thời gian:2017-10-11 23:18:37

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-13 14:26:20

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-14 21:23:57

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-16 09:31:22

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-17 01:14:06

Quỳnh ca ca ii ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-17 09:39:48

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian:2017-10-19 00:04:55

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm vừa nghe xong, ngây ngốc.

Hơi giật mình mắt nhìn thẳng Lục Mộ Trầm, một lúc lâu sau mới ngơ ngẩn hỏi anh: "Xác định... Không đi được?"

Lục Mộ Trầm gật gù đầu: "Ừ, không đi được."

Lại nói: "Chúc cậu đi chơi vui vẻ."

Tổng Nhiễm bĩu môi, không vui vẻ cho lắm.

Nghĩ thầm, vì anh cô mới nộp năm mươi tệ, anh không đi, sao cô có thể đi chơi vui vẻ chứ.

Ăn com xong, đi ra từ căn tin.

Lục Mộ Trầm lấy hộp com trong tay Tổng Nhiễm, Tổng Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Lục Mộ Trầm nói: "Tớ mang đi rửa, rửa xong thì cậu cầm"

Tổng Nhiễm vừa nghe, vội lắc đầu: "Không có việc gì, tớ rửa rất tốt."

Nói xong, liền muốn lấy lại hộp com trong tay Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm không đưa, nhìn cô nói: "Cậu làm com, hộp tở rửa."

Tổng Nhiễm nghe vậy sững sốt, sau đó, đôi mắt sáng lên, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, cười hỏi: "Giống như vợ chồng nhỏ à?"

Một người nấu com, một người rửa bát. Cô có thể tưởng tượng cảnh về sau sinh hoạt ở nhà. Rất hạnh phúc nha.

"..." Hiển nhiên Lục Mộ Trầm bị những lời này của Tổng Nhiễm dọa sợ, quay đầu đi, ho khan một tiếng.

Trầm mặc vài giây, cuối cùng cũng lên tiếng, sửa lại lời cô: "Chỉ là... Bạn học bình thường."

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Tổng Nhiễm cứng đờ, không khỏi mở to hai mắt, mặt đầy khó có thể tin.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, ngữ điệu vô thức cao lên: "Bạn học bình thường? Cậu xác định hai chúng ta chỉ là bạn học bình thường?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Theo đuổi anh lâu như vậy, mỗi ngày ăn com cùng nhau, mỗi buổi tối đều phải nói một tiếng ngủ ngon mới ngủ, ở trong lòng anh, thế nhưng cô chỉ là bạn học bình thường?

Trong lòng Tổng Nhiễm tức giận không nhịn được hung hăng trừng mắt với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm có chút chột dạ, dời mắt đi, mắt nhìn về nơi khác: "Ý tở là... A!"

Nói còn chưa dứt lời, bàn chân đột nhiên đau đớn.

Cúi đầu, thấy giày nhỏ màu đen của Tổng Nhiễm đạp thật mạnh lên bàn chân anh.

Lục Mộ Trầm nhú mày, ngẩng đầu lên.

"Lục Mộ Trầm, cậu phiền chết!" Tổng Nhiễm rất tức giận, hung hăng trừng mắt với Lục Mộ Trầm. Nâng chân lên, chạy đến khu dạy học.

Tổng Nhiễm nổi giận đùng đùng về lớp, hình như phát tiết, lấy bút, vút thật mạnh trên bàn, mở sách vở ra, lại có âm thanh "bang" như động đất khép lại, lại mở ra, lại khép lại... Bùm bùm, làm ra động tĩnh rất lớn.

Lưu Linh thấy thế, có bị dọa một chút, vội dè tay cô lại: "Cậu làm sao vậy? Ai làm cậu tức giận?"

Tĩnh tĩnh Tổng Nhiễm rất tốt, lúc tức giận có rất ít. Tình huống tức giận như vậy, thật đúng là rất hiếm thấy.

Tổng Nhiễm tức giận đến nỗi ngực cảm thấy khó chịu, cắn môi, cũng không hé răng.

Lưu Linh nhìn chăm chăm cô, thật cẩn thận hỏi: "Không phải cậu... Ăn com với Lục Mộ Trầm sao? Vậy... Cậu ấy làm cậu tức giận?"

Tổng Nhiễm nặng nề hừ một tiếng, sắc mặt càng khó coi.

Vậy đúng là Lục Mộ Trầm...

Lưu Linh kéo tay Tổng Nhiễm, nhìn cô, thử thăm dò hỏi: "Cậu ấy làm gì cậu sao?"

Tổng Nhiễm cắn cắn môi, nói: "Cậu ấy làm tổn thương tở, phiền chết."

"Làm sao vậy? Nói với tở đi." Lưu Linh nói.

Tổng Nhiễm nghĩ một chút, nghiêng người đối diện với Lưu Linh, rốt cuộc cũng mở miệng: "Tở vừa mới hỏi cậu ấy, hai người bọn tở là dạng quan hệ gì, cậu đoán xem cậu ấy nói như thế nào?"

Lưu Linh mở to mắt, nghiêm túc hỏi: "Nói như thế nào?"

Tổng Nhiễm tức giận, không nhịn được đập bàn: "Vậy mà cậu ấy nói, bọn tở chỉ là bạn học bình thường?!!"

"..." Mặt Lưu Linh đầy đồng tình nhìn cô.

Tổng Nhiễm tức đến nổi sắp không xong, ngực không nhịn được phập phồng lên xuống: "Cậu nói xem, có bạn học bình thường nào nhân rồi đến mức ngày nào cũng đưa com cho cậu ấy hả? Tở bị bệnh à?"

Lưu Linh vỗ vỗ vai cô, trấn an nói: "Chuyện này... Cậu cũng đừng quá sốt ruột, ngại nghĩ đi, đồ vật càng quý càng khó có được, huống chi là người, đúng không?"

Tổng Nhiễm: "Nói thì nói như vậy, cũng không thể nói là bạn học bình thường, rất tổn thương người đấy."

Vừa dứt lời, có người từ phía sau vỗ vai cô.

Tổng Nhiễm cau mày, quay đầu lại.

Trong lớp có một nam sinh đứng phía sau cô, nói: "Tổng Nhiễm, có người tìm cậu."

Tổng Nhiễm đi từ lớp ra, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng trên hành lang.

Tổng Nhiễm vừa thấy anh, tức giận mà trừng anh một cái.

Lục Mộ Trầm nhìn cô. Có chút đau đầu, nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Biết Tổng Nhiễm cũng rất lâu rồi, mỗi lần thấy cô đều là một bộ dáng cười hi hi vui vẻ. Không nghĩ tới tính tình vừa nãy, giống như một trái ổi vừa nhỏ vừa cay.

Anh đi đến, cầm hai hộp cơm một xanh một hồng đưa cho cô: "Rửa sạch sẽ."

Tổng Nhiễm cũng không nhìn anh, vừa cầm hộp cơm, liền xoay người đi về lớp.

Mới vừa đi một bước, cổ tay đã bị Lục Mộ Trầm giữ lại.

Tổng Nhiễm dừng chân, quay đầu lại, liếc anh một cái anh: "Làm sao?"

Lục Mộ Trầm hạ mặt mũi, ôn tồn dụ dỗ: "Còn tức giận sao?"

Tổng Nhiễm hừ một tiếng: "Cậu nói đi?"

Lục Mộ Trầm kéo cô đến bên cạnh.

Vóc dáng anh cao, cúi đầu giải thích với Tổng Nhiễm: "Vừa nãy ý tớ nói không phải như vậy."

Ánh mắt phá lệ nghiêm túc.

Tổng Nhiễm hơi hơi nâng mí mắt, "Vậy cậu có ý gì?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiễm thấy anh không trả lời được, ngẩng đầu, đơn giản trực tiếp hỏi: "Tớ và cậu, là quan hệ bạn học bình thường sao?"

Vừa mới nói tới bạn học bình thường, liền tức giận như vậy, Lục Mộ Trầm lúc này nào dám nói bậy? Lắc đầu: "Không phải."

Tổng Nhiễm nghe vậy, ngẩn ra vài giây. Trong lòng cuối cùng thoải mái hơn một chút, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn không ít, cong cong môi, lại hỏi anh "Vậy cậu nói đi, hiện tại quan hệ giữa bọn mình là gì?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Lục Mộ Trầm vẫn không trả lời được.

Trên thực tế, chính anh cũng không biết quan hệ hiện tại với Tổng Nhiễm là quan hệ gì.

Bạn bè nam nữ? Khẳng định không phải. Còn chưa tới một bước kia.

Nhưng bạn học bình thường sao? Hình như cũng không phải.

Nào có bạn bè nam nữ bình thường, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, còn mỗi ngày nhắn tin bồi dưỡng tình cảm.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm nửa ngày không nói, trong lòng sinh ra một cỗ cảm giác vô lực, "Được rồi, tớ cũng không ép cậu, cậu cứ chậm rãi mà nghĩ, nghĩ kĩ thì cho tớ biết đáp án."

Nói xong, đột nhiên tiến lên phía trước một bước, kéo gần khoảng cách với Lục Mộ Trầm. Ngẩng đầu, cơ hồ môi hôn lên cằm anh.

Cả người Lục Mộ Trầm căng thẳng, tầm mắt dừng ở đôi môi phồng nộn của Tổng Nhiễm, không hiểu sao yết hầu căng lên.

Tổng Nhiễm ngửa đầu, nhìn mắt Lục Mộ Trầm, từng câu từng chữ, rất nghiêm túc nói: "Nhưng cậu cũng đừng quên, tớ theo đuổi cậu, tớ làm những việc đó, cũng không muốn là bạn học bình thường của cậu, biết không?"

Biết không?

Đương nhiên biết.

Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, rớt cuộc gặt đầu, "ừ" một tiếng.

Tổng Nhiệm lúc này mới vui vẻ trở lại, vỗ vai anh: "Cậu về lớp đi, tớ cũng về đây."

Cô nói xong rồi, muốn ngủ trưa.

"Ừ, cậu vào đi."

Tổng Nhiệm cười với, lưu luyến mỗi bước đi, đi về lớp.

Thời điểm đi đến cửa, lại không nhận được nhô đầu ra: "Buổi tối cậu có việc sao?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Sao thế?"

Tổng Nhiệm cười hi hi, nói: "Tớ có mấy đề toán muốn nhờ cậu dạy cho một chút."

Dạy toán?

Lục Mộ Trầm cười thầm một tiếng, sợ là tủy ông chi bắt tại tủy. (ý không ở trong lời nói, có dụng ý khác.)

Nhưng mà, mặc dù biết rõ ý của cô là tủy ông chi bắt tủy, vẫn như cũ không có từ chối, gặt đầu, "Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, cậu tới lớp tìm tớ."

"Được nha!" Tổng Nhiệm cao hứng kêu lên.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, môi không khỏi cong lên, ý cười trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

"Đi vào đi." Anh nói.

Tổng Nhiệm dùng sức gặt đầu, cuối cùng cũng xoay người, đi vào lớp.

Trở lại lớp học, tâm trạng Tổng Nhiệm tốt lên, vui vẻ trên mặt không thu lại được.

Lưu Linh nhìn cô, không nhận được chặc chặc hai tiếng: "Người ta nói con gái mà lâm vào tình yêu đều là bệnh tâm thần, lúc trước tớ còn không tin, hiện tại thấy cậu, à, xem như tin rồi."

Tổng Nhiệm cười với cô một cái: "Cậu phiền chết, còn mắng tớ."

Lưu Linh ha ha cười: "Tớ nào dám, cậu chính là tiểu tiên nữ hạ phàm đấy."

Tổng Nhiệm cười đến không ngấm được miệng, cúi đầu, cất hộp com vào cặp.

Vừa làm vừa nói chuyện với Lưu Linh: "Àiii, tớ thật trọng hỏi cậu một vấn đề."

"Hả? Làm sao vậy?"

Sau khi Tổng Nhiệm cất hộp com vào cặp, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Cậu nói xem.. Tớ đi tìm lớp trưởng lấy lại năm mươi tệ kia thì sao?"

Lưu Linh sững sốt: "Sao? Vì sao hả?"

Tổng Nhiệm có chút ngượng ngùng, sờ mũi, nói: "Ừm... cuối tuần Lục Mộ Trầm đi về nhà bà nội, cậu ấy không đi, tớ cũng không muốn đi."

"Đừng mà tiểu bảo bối, khó có khi được đi ra ngoài chơi, cậu... Coi như cậu đi cùng tớ, không được sao?"

Tổng Nhiệm: "..."

Lưu Linh thấy cô không nói câu nào, vội lắc lắc cánh tay cô: "Đừng nghĩ, đi đi, cậu còn chưa đi tới núi Phượng Hoàng đúng không? Coi như là cho mình một cơ hội, thả lỏng một chút."

Lưu Linh thịnh tình mời, Tổng Nhiệm suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gặt đầu, "Vây... Được."

Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Lưu Linh vừa dọn sách vở vừa hỏi Tổng Nhiệm, "Tối nay cậu về nhà luôn, hay là đi làm thêm?"

Tổng Nhiệm ngẩng đầu, vui vẻ đẩy mặt "Tớ không về nhà, cũng không làm thêm."

Lưu Linh: "???"

Tổng Nhiệm nhướn mày, cười rất đắc ý: "Tớ đi hẹn hò với Lục ca ca."

Lưu Linh kinh ngạc tròn tròn mắt: "Hẹn hò? Đi chỗ nào? Rừng cây nhỏ?"

Tổng Nhiệm cười ha ha: "Không có không có, còn chưa tới trình độ rừng cây nhỏ đâu, chỉ ở trong lớp cậu ấy mà thôi."

Lưu Linh sắc mặt một chút: "Trong lớp thì làm sao hẹn hò?"

Tổng Nhiệm dọn sách xong, từ trên ghế đứng lên, giờ quyền luyện tập toán với Lưu Linh: "Lục ca ca nhà tớ dạy thêm cho tớ."

Lưu Linh ngẩn người, ngay sau đó thì hiểu, dựng ngón tay cái với Tổng Nhiệm: "Cậu lợi hại."

Tổng Nhiệm cười hi hi, ôm sách, vui vẻ đi ra lớp.

Lúc Tổng Nhiệm đến lớp bốn, trong lớp học sinh đã đi gần hết.

Cộng thêm Lục Mộ Trầm, còn rải rác bảy tám người trong lớp.

Tổng Nhiệm đứng trước cửa, cái đầu thăm dò, giờ tay gõ cửa.

Lục Mộ Trầm nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiệm cười với anh: "Tớ vào được không?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Vào đi."

Tổng Nhiệm vui vẻ đi vào.

Đi đến trước mặt Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm chỉ chỗ phía trước anh: "Cậu ngồi ở đây đi."

Chỗ ngồi trước sau, tiện giảng đề.

Tổng Nhiệm liếc mắt chỗ kia một cái, lập tức lắc đầu: "Tớ không muốn."

Lục Mộ Trầm: "..."

"Tớ ngồi bên cạnh cậu nha." Tổng Nhiệm nói, da mặt dày, đặt mông ngồi xuống chỗ bên cạnh Lục Mộ Trầm.

Vừa ngồi xuống, cô ý kéo ghế đến gần Lục Mộ Trầm một chút, cười hi hi đến gần anh.

Hai người thật sự gần.

Trên người Tổng Nhiệm có một cổ hương thơm thanh thanh đậm đậm, xông vào mũi.

Hồ hấp Lục Mộ Trầm căng thẳng, cơ thể theo bản năng lùi lại phía sau.

Tổng Nhiệm thấy anh trốn, lại cố ý xích lại gần anh, khoảng cách giữa hai người lại lần nữa kéo gần.

Mùa hè đều mặc áo tay ngắn, da thịt ở cánh tay nóng bỏng dán lại.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm cố ý, ấn đường nhú lại, ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô: "Tổng Nhiệm."

Tổng Nhiệm chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội cười: "Hả? Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm: "Cậu ngồi xa một chút."

Tổng Nhiệm nhìn anh, khóe miệng cười càng tươi, không chỉ có không có ngồi xa, ngược lại xích vào càng gần. hai tay trùng lặp, chống trên bàn, cười khanh khách nhìn vào mắt Lục Mộ Trầm: "Tớ không, tớ phải lại gần cậu."

Lục Mộ Trầm: "..."

Tác giả có lời muốn nói:

Lục ca: Ngồi xa một chút, nóng.

Nhiễm muội cười hì hì: Cậu nóng, nóng đến dục ~ hỏa đốt người muốn ngừng mà không được thì càng tốt.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ~~~~~ cái kia, Nhiễm muội của chúng ta cũng là tiểu tính tình ~~~~

Kẹo thấy bài này hay nên đăng lên đây. Mọi người nhớ bình chọn cho truyện nhé!!!!!!!!!!!!

Link phim của video trên đây: youtube.com/watch?v=0DpcEttUSHY&t=2s

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm lại gần Lục Mộ Trầm, thế nào cũng không chịu ngồi xa một chút.

Lục Mộ Trầm không có cách nào với cô, trong lòng âm thầm than một tiếng, dứt khoát không né tránh, hỏi cô: "Muốn hỏi tờ đề nào?"

"A... Từ từ." Căn bản Tổng Nhiễm không phải đến để học, Lục Mộ Trầm vừa hỏi cô, thuận tay mở ra một tờ, không yên lòng tùy tiện chỉ mấy cái đề: "Cái này, cái này... A, còn có cái này."

Chỉ xong rồi, ngẩng đầu, cười hì hì nhìn Lục Mộ Trầm: "Tớ không làm được."

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn lướt qua đề, đều là đề nền tảng, vì thế hỏi cô: "Không làm được?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt: "Không làm được nha."

Lục Mộ Trầm ngăn ra trong chớp mắt, ngẩng đầu lên, có chút không tin mà hỏi lại một câu: "Một chút cũng không làm được?"

Tổng Nhiễm dùng sức gật đầu: "Ừ, không làm được!"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiễm hoàn toàn không làm được, Lục Mộ Trầm giảng lại cho cô những thứ cơ bản. Anh cẩn thận lại kiên nhẫn, vừa giảng lại vừa giải từng bước của đề trên nháp.

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm chiếc bút màu đen, chữ ở trên giấy, rõ ràng hữu lực, đường cong còi mở.

Tay Tổng Nhiễm chống cằm, nghiêng đầu, lực chú ý đều là Lục Mộ Trầm viết chữ.

Mặt đầy ngôi sao, nhìn không được khen anh: "Lục Mộ Trầm, chữ cậu viết thật đẹp."

Cô cong mắt cười, trên mặt có vài phần kiêu ngạo. Đây là người cô thích nha, lớn lên vừa cao vừa đẹp trai, học tập lại tốt, đến chữ cũng đẹp như vậy.

Aii, muốn làm anh đồ.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, động tác viết trên giấy nhấp hơi dừng lại, ngay sau đó, ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiễm cũng ngẩng đầu, nhìn bằng ánh mắt phát sáng Lục Mộ Trầm, ánh mắt si mê không thềm che dấu.

"Tổng Nhiễm "

"Hả? Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm hít một hơi sâu, nghiêm túc hỏi cô: "Cậu có nghiêm túc nghe không?"

"Nghe... Đang nghe mà..." Tổng Nhiễm theo bản năng dời đi ánh mắt, rõ ràng có chút chột dạ.

Lục Mộ Trầm căn bản không tin, hỏi lại cô một câu: "Xác định đang nghe? Nghe hiểu không?"

Cuối cùng Tống Nhiễm ngẩng đầu, giống như trẻ con phạm sai lầm, mím môi lắc đầu, "Không... Không hiểu."

Trong lớp bạn học đã đi hết.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn Tống Nhiễm, trầm mặc một lát, rót cuộc bắt đầu đi mở miệng: "Tớ nói lại lần nữa, cẩn thận nghe, lại thất thần..."

"Lại thất thần, sao vậy?" Ánh mắt Tống Nhiễm gắt gao nhìn chằm chằm anh.

Lại thất thần, anh đang tính toán làm gì?

"..." Lục Mộ Trầm nhìn cô, không trả lời.

Tròng mắt Tống Nhiễm vừa chuyển, bỗng nhiên cười hì hì tiến đến trước mắt anh, nói: "Nếu tớ lại thất thần, thì hôn cậu một cái, được không hả?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, sắc mặt khẽ biến. Thế nhưng trong lòng không chịu không chế mà thích một cái.

"Ha ha ha, tớ nói đùa thôi." Tống Nhiễm thấy bộ dáng Lục Mộ Trầm bị dọa, không nhịn được cười ha ha.

Lục Mộ Trầm: "..."

Tống Nhiễm cười cả buổi, thấy Lục Mộ Trầm trầm mặc không nói lời nào, đến trước mắt anh, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn anh, thấp giọng nói: "Lục Mộ Trầm, cậu đỏ mặt hả?"

Lục Mộ Trầm nghe nói vậy thì sững sốt, ngay sau đó ngẩng đầu, chau mày; "Đừng nói vậy."

"Không nói vậy nha, là đỏ mặt." Ý cười trong mắt Tống Nhiễm càng sâu, khóe miệng cũng cong lên.

Nói xong, khuỷu tay nhẹ nhàng chạm cánh tay Lục Mộ Trầm, cười hì hì nói: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng thẹn thùng."

"..."

Đột nhiên Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút bức bối, nói không nên lời.

Trong lòng không khỏi nghĩ, nha đầu này to gan lớn mật, là người ông trời phái tới làm cho anh ngột ngạt đúng Không?

Đỏ mặt? Thẹn thùng?

Lục Mộ Trầm cảm thấy ngực có chút khó chịu.

Tống Nhiễm này... Có biết là mình đang nói cái gì hay không?

Thời điểm từ khu dạy học đi xuống, rất nhanh đã 10 giờ rưỡi.

Hai người ở trong lớp đã gần một giờ, Tống Nhiễm mười phần thỏa mãn, vừa đi, vừa hưng phấn nghiêng đầu hỏi: "Lục Mộ Trầm, về sau tớ có thể tìm cậu học bổ túc không?"

Lục Mộ Trầm liếc cô một cái, mặt không biểu cảm: "Không thể."

Tống Nhiễm sững sốt, tròn tròn mắt: "Vì sao nha?"

"Không thể chính là không thể."

Nha đầu này căn bản không phải tới để nghe anh giảng bài, cả tới chỉ biết dựa vào người anh."

Cho đến bây giờ, quanh hơi thở phảng phất như vẫn còn mùi hương nhàn nhạt của Tống Nhiễm.

Muốn mạng.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm không trả lời, không vui mà bĩu bĩu môi, gầy da nhỏ màu đen đá trên mặt đất, tức khắc một viên đá lăn xa.

Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm: "Keo kiệt."

Lục Mộ Trầm giương mắt, nhìn bộ dáng tiểu tính tình bĩu môi của cô, khóe miệng không tự giác hơi cong. Bỗng nhiên tâm trạng trở nên rất tốt.

Trước kia chỉ cảm thấy lúc Tống Nhiễm cười lộ lên rất xinh đẹp, hiện tại mới phát hiện, bộ dáng lúc cô tức giận, vậy mà cũng rất đẹp.

Hai người song song đi đến hướng cổng trường.

Thời điểm đi đến ngã rẽ, Lục Mộ Trầm đột nhiên kéo Tống Nhiễm lại.

Tống Nhiễm quay đầu lại: "Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm nói: "Đi bãi đỗ xe, đã trễ thế này, tớ đưa cậu về."

Tống Nhiễm đi theo Lục Mộ Trầm đến bãi đỗ xe.

Rất xa, một chiếc xe bật đèn.

Nghĩ đến đây là xe của nhà Lục Mộ Trầm.

Xe hơi màu đen, xe loại hình rất đẹp.

Đến nỗi hiệu là gì, Tống Nhiễm cũng không biết.

Cũng không hỏi.

Cô lẳng lặng mà đi theo sau Lục Mộ Trầm, khó có được lúc trầm mặc.

Đến gần, thì thấy một người đàn ông mặc đồ đen bước từ trên xe xuống.

Ông bước đến, Lục Mộ Trầm rất lễ phép mà nói một tiếng: "Lý thúc."

Lý Tín làm lái xe cho Lục gia mười mấy năm, Lục Mộ Trầm kính trọng ông như trưởng bối.

Lý Tín cười, duỗi tay lấy balo trên vai Lục Mộ Trầm, thuận miệng hỏi một câu: "A Mộ hôm nay có việc gì sao về muộn vậy?"

Lục Mộ Trầm đáp: "Có chút việc."

Tầm mắt Lý Tín dừng trên người Tống Nhiễm, tò mò hỏi: "Vị này là?"

Lục Mộ Trầm: "Bạn học của cháu. Hơi muộn, làm phiền Lý thúc đưa bạn ấy về."

Lý Tín vội gật đầu: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, lên xe đi."

Nói xong, liền chạy phía sau xe, mở cửa sau xe ra.

Lục Mộ Trầm đứng bên cạnh xe, nói với Tống Nhiễm: "Lên xe đi."

Nói xong, liền gập tay để trên đầu xe, sợ Tống Nhiễm không cẩn thận đụng đầu.

Tống Nhiễm đứng bên cạnh, có chút câu lê, thấy Lục Mộ Trầm tiếp đón cô, mới chậm rãi đi qua đến. Do dự một chút, cong người, ngồi lên.

Sau khi Tống Nhiễm lên xe, Lục Mộ Trầm mới ngồi lên.

Cửa xe đóng lại, xe chậm rãi xuất phát.

Dọc đường, Tống Nhiễm khác hẳn với ngày thường trầm mặc, trầm mặc nghe lời làm Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút kỳ quái.

Nha đầu này nói không phải rất nhiều sao? Sao đột nhiên yên tĩnh?

Ước chừng qua mười phút, Lục Mộ Trầm thật sự nhịn không được, nhìn Tống Nhiễm, hỏi một câu: "Cậu làm sao vậy? Sao không nói lời nào?"

Tống Nhiễm vội lắc đầu, "Không.. Không có việc gì cả."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu, phảng phất như có thể nhìn thấu người khác.

Tống Nhiễm có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "Vì... Có chút say xe."

Lục Mộ Trầm vừa nghe, vô thức sờ trán Tống Nhiễm: "Không có việc gì sao? Đầu choáng lắm hả?"

Lòng bàn tay nóng, đem lạnh lẽo trong lòng Tống Nhiễm nóng lên, rốt cuộc cô lại cười rộ lên, trong bóng tối, đôi mắt sáng lấp lánh, lắc đầu nói: "Còn tốt, chỉ có một chút điềm khó chịu mà thôi."

Tống Nhiễm nhìn bộ dáng lo lắng đầy mặt của Lục Mộ Trầm, bỗng nhiên cảm thấy, đại khái anh, so với trong tưởng tượng của cô, thì thích cô hơn một chút.

Bỗng nhiên tâm trạng trở nên tốt lên.

Lục Mộ Trầm buông tay, nói với Lý Tín ngồi trước: "Lý thúc, chú đi chậm lại một chút, bạn học cháu có chút say xe."

Lý Tín vội gạt đầu: "Ừ, được."

Tốc độ xe rõ ràng giảm xuống.

Người Tổng Nhiệm dựa vào cửa xe, lấy điện thoại ra lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lục Mộ Trầm.

Điện thoại "tinh" một tiếng, Lục Mộ Trầm lấy điện thoại từ túi quần ra.

Tên Tổng Nhiệm trên màn hình sáng lên.

Anh ngẩng đầu, bất động thanh sắc nhìn về phía Tổng Nhiệm

Tổng Nhiệm chớp chớp mắt với anh, cong môi, trong mắt đầy ý cười.

Lục Mộ Trầm cúi đầu, xem tin nhắn.

Tin nhắn trong khung, một loạt chữ.

"Lục Mộ Trầm, cậu thích tớ sao?"

Trong lòng Lục Mộ Trầm khẽ run, lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Tổng Nhiệm càng sâu vài phần.

Trong ánh mắt không có bất luận cảm xúc gì. Con người đen nhánh, giống như bầu trời đêm mênh mông, không thể nắm lấy.

Tổng Nhiệm cười khanh khách cùng anh liếc nhau, lại cúi đầu, tiếp tục nhắn tin.

—— "Vừa nãy cậu khẩn trương như vậy, không phải là thích tớ sao?"

Lúc này Lục Mộ Trầm cũng nhắn tin lại cho cô, ngón tay ấn trên bàn phím.

—— "Đổi lại là người khác, tớ cũng sẽ lo lắng."

Tổng Nhiệm nhận được tin nhắn, bĩu môi, trả lời anh —— "Cậu cứ mạnh miệng đi. Chờ đến thời điểm tớ không thích cậu nữa, cậu cũng đừng hối hận nha."

Tin nhắn gửi đi, cuối cùng sắc mặt Lục Mộ Trầm cũng thay đổi.

Nhìn chằm chằm chữ trên màn hình, ngực giống như bị thứ gì chặn lại, cực kì buồn.

Anh vô thức nắm chặt điện thoại, muốn trả lời cái gì, suy nghĩ một lát, chung quy cũng không trả lời lại. Tắt màn hình điện thoại, ném sang bên cạnh.

Nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía Tổng Nhiệm, biểu tình âm u.

Nửa giờ sau, xe lần nữa ở trước cửa tiểu khu Di Thụy.

Lục Mộ Trầm từ trên xe xuống dưới, mở cửa xe, tay che đỉnh đầu, chờ Tổng Nhiệm đi xuống.

Tổng Nhiệm: "Cậu lên xe đi, tớ về được."

Lục Mộ Trầm gạt đầu, "ừ" một tiếng.

Cảm xúc vẫn không quá tốt lên.

Tổng Nhiệm không nhận được cười, nhìn ghế lái xe một cái, thấy Lý thúc ngồi đoan chính, mắt chuyên chú nhìn phía trước.

Vì thế mới thấp giọng, nhỏ giọng nói với Lục Mộ Trầm "Vừa nãy lừa cậu đấy, tớ sẽ không thích người khác, ta sẽ vẫn chờ, chờ cậu nghĩ kỹ rồi, đồng ý ở bên tớ mới thôi."

Nghe vậy, không hiểu sao trong lòng Lục Mộ Trầm một hơi thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn không ít.

Tổng Nhiệm ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, mang theo vài phần chờ đợi, nhỏ giọng mà nói: "Nhưng mà, cậu đừng làm tớ chờ lâu quá, được không?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trầm mặc trong chốc lát, thật lâu sau, rốt cuộc cũng nói: "Cậu để tớ nghĩ kĩ."

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiệm Nhiệm của chúng ta có cơ hội trêu chọc người hay không? Rốt cuộc có đem Lục ngạo kiều khẩu thị tâm phi nhả ra ha ha ha ~~~ cho nên ngày ôm ấp hôn hít bế lên cao còn xa không? (sẽ không! Ha ha ha ha ~~~)

Mặt khác, hôm nay cho đại gia chuẩn bị một trăm bao lì xì, các bảo bảo đừng được bình luận a (phát hiện ta cố định đổi mới thời gian lúc sau bình luận ngược lại thiếu, các người là càng thích ta tùy cơ càng sao 2333~~~~), các bảo bảo bình luận thời điểm số lượng từ tận lực nhiều một chút ha, sờ sờ đại gia, yêu các người nga (*^__^*)

Mỗi người đọc truyện hãy cho Kẹo những ngôi sao nho nhỏ để ủng hộ Kẹo nhé! Kẹo là fan của CEO Chu đấy, ai cùng hội cùng thuyền với Kẹo nào? (Ảnh trên là ảnh mới đấy, thần thái đỉnh cao lun!)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tuy rằng Lục Mộ Trầm đồng ý với Tổng Nhiệm sẽ nghỉ lại, nhưng trước sau vẫn không nói ra một đáp án chính xác.

Tổng Nhiệm cũng không thúc giục anh, loại chuyện này, thúc giục cũng không thúc giục được.

Huống chi, cô tin tưởng, sớm muộn gì thì Lục Mộ Trầm cũng là của cô.

(Chị tự tin gớm!!!)

Bởi vì so sánh với mấy nữ sinh theo đuổi anh, thái độ của Lục Mộ Trầm đối với cô, đã quá đặc biệt.

Tuy rằng vẫn chưa phải quan hệ bạn trai bạn gái, nhưng cực kì ái muội.

Hai người vẫn như cũ mỗi ngày giữa trưa cùng nhau ăn cơm, buổi tối sau giờ tự học, Tổng Nhiệm liền ôm quyển sách chạy đi tìm Lục Mộ Trầm cho cô học bổ túc.

Có đôi khi là toán, có lúc là tiếng Anh.

Lục Mộ Trầm biết rõ Tổng Nhiệm không phải đến để học, nhưng chỉ cần cô hỏi, anh liền giảng.

—— Cho dù cô luôn chống cằm cười khanh khách nhìn anh, cũng không nghiêm túc nghe giảng.

Đổi lại là những người khác hỏi anh bài, lại không nghiêm túc nghe, khả năng cao anh đã sớm phát hỏa. Nhưng bởi vì đối phương là Tổng Nhiệm, cho nên chẳng sợ giảng lại cho cô mười lần hai mươi lần, anh sẽ không cảm thấy phiền, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, lại không có cách nào với cô.

Thứ năm, sau tiết tự học buổi tối.

Trong phòng học lớp bốn.

Lần thứ ba Lục Mộ Trầm giảng lại cho Tổng Nhiệm một bài toán, ngẩng đầu, hỏi cô: "Bây giờ nghe hiểu chưa?"

Tổng Nhiệm biết lần giảng này đã là lần thứ ba, vì thế cuối cùng cũng gật gật đầu: "Nghe hiểu."

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, trong lòng sáng như gương.

Anh buông bút, lưng dựa vào ghế, tay phải chen vào, bỏ vào túi quần, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú Tổng Nhiệm, nói: "Nếu nghe hiểu, nói lại những gì tớ vừa giảng cho cậu một lần nữa."

Cái gì???

Tổng Nhiệm nghe vậy, sợ tới mức tròn tròn mắt.

Lục Mộ Trầm nhướng mày: "Sao vậy? Không phải nghe hiểu sao?"

Tổng Nhiễm bấu môi, trên mặt lộ ra bộ dáng đáng thương vô cùng, trong miệng lẩm bẩm: "Lục Mộ Trầm, cậu phiền chết."

Biết rõ cô nghe không hiểu, còn cố ý vạch trần cô.

Đáng ghét.

Lục Mộ Trầm nhìn Tổng Nhiễm bộ dáng bẹp miệng đáng thương, trong lòng bất đắc dĩ cực kì, đau đầu mà vô xuống, thờ dãi: "Haizz, tớ không nên ôm nhiều hi vọng với cậu."

Nói xong, từ trên ghế đứng lên: "Cậu chờ tớ một chút, ta đi toilet, trở về chúng ta đi."

Tổng Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu, "Ừ, cậu đi đi, tớ chờ cậu."

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, sau đó mới nhấc chân, đi ra ngoài phòng học.

Tổng Nhiễm gục trên bàn, nghiêng đầu, ánh mắt si ngốc mà nhìn bóng lưng của Lục Mộ Trầm, đôi mắt như phát ra ánh sáng lấp lánh.

Khóe miệng cô nhếch lên cười, như thế nào cũng không ngăn được.

Thích một người, chỉ cần nhìn anh, đã cảm thấy rất vui vẻ.

Lục Mộ Trầm đi một lát đã trở lại.

Dọn dẹp xong, cùng Tổng Nhiễm đi ra phòng học.

Gió đêm hè, thổi trên mặt, mang theo một cỗ ấm áp.

Tâm trạng Tổng Nhiễm rất tốt, tung tăng nhảy nhót trên đường.

Từ khu dạy học đi ra, trên đường mòn trong sân trường, ven đường là một chiếc chén nhỏ đèn đường mờ nhạt, trong bóng tối, là nhan sắc ấm áp.

Tổng Nhiễm đi dưới đèn, ánh đèn mờ nhạt chiếu trên người cô, ở trên đỉnh đầu, trên mặt, tiếp theo vàng sáng mềm mại.

Cô cười sáng lạn.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trong lòng hơi hoảng hốt.

Đôi mắt Tổng Nhiễm sáng lấp lánh, nhìn Lục Mộ Trầm, vui vẻ nói: "Cậu biết không? Trong trường rất nhiều người nói bọn mình yêu đương."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu lên, ấn đường hơi cau một chút.

Tổng Nhiễm đắc ý dương dương cầm, cười hi hi nói: "Cho nên nói, đôi mắt của quần chúng sáng như tuyết. Không lừa cậu, tớ hỏi những người này, tất cả mọi người đều cảm thấy hai chúng ta rất xứng đôi đấy."

Gần như không phát hiện ra khóe miệng Lục Mộ Trầm hơi cong: "Thật không?"

Tổng Nhiễm cười: "Còn không phải sao."

Vừa dứt lời, phía sau đột nhiên nghe thấy có người hét chói tai: "Tránh ra, mau tránh ra!"

Tổng Nhiễm sững sốt, theo bản năng quay đầu lại, thì thấy một nam sinh đạp xe đạp đi tới hướng cô.

Đường dốc, hình như xe đạp mất khống chế, kia nam sinh hoảng sợ hét chói tai, căn bản không phanh được xe.

Thời điểm con người gặp nguy hiểm, trong đầu trống rỗng.

Cả người Tổng Nhiễm cứng đờ, chân giống như đóng đinh, cả người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Xe đạp phanh lại không nhảy, theo đường xuống dốc, tốc độ cực nhanh đi xuống.

Tổng Nhiễm đã hoàn toàn mất đi năng lực suy tư, ngơ ngẩn mà đứng tại chỗ đó, tro mắt nhìn chiếc xe đạp mất khống đi về phía cô ——

Khoảnh khắc cô cho rằng mình sẽ bị xe đạp kia đụng phải, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng: "Cẩn thận!"

Ngay sau đó, liền bị một cỗ lực đạo thật mạnh đẩy một cái, nháy mắt cả người ngã trên ven đường.

Trước mắt là đường lát đá cứng rắn, nháy mắt ngã trên mặt đất, Tổng Nhiễm theo bản năng mà che mắt.

Nhưng mà, đau đớn trong dự kiến không đến.

Vài giây lúc sau, cuối cùng Tống Nhiễm cũng chậm rãi mở mắt, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Mở mắt ra, tầm mắt có thể thấy được, là khuôn mặt tuấn tú của Lục Mộ Trầm làm cô muốn ngừng mà không ngừng được.

Hai khuôn mặt thật sự rất gần, gần đến mức thậm chí Tống Nhiễm có thể thấy rõ lông mi của Lục Mộ Trầm.

Vừa dài vừa dày.

Trong lúc đó hô hấp nóng bỏng, ở trên má của nhau, nóng nóng ngứa ngứa.

Tống Nhiễm ngưng nhìn Lục Mộ Trầm, cứ như vậy vài giây, trong đầu trống rỗng, quên mất suy nghĩ.

Lục Mộ Trầm so với cô cũng chẳng tốt hơn là bao, nhìn nhau, ai cũng không mở miệng.

Không khí phảng phất như dừng lại.

Không biết qua bao lâu, chờ đến lúc Tống Nhiễm phản ứng lại, mới phát hiện mình ở trong ngực Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm dưới thân che cho cô, tay đỡ trên eo cô.

Khó trách không đau.

Cuối cùng Tống Nhiễm cũng hoàn toàn hồi phục lại hồi tinh thần, nhưng không lập tức đứng lên.

Cô nhìn Lục Mộ Trầm, nâng tay phải lên, phủ lên tay Lục Mộ Trầm đỡ eo cô, cong cong mắt, mỉm cười: "Lục Mộ Trầm, chạm vào người tớ, mau phụ trách nha."

Lục Mộ Trầm sùng sốt, ngay sau đó mới lấy lại tinh thần, giống như điện giật, lập tức rút tay lại.

"Tống Nhiễm, đứng lên." Lục Mộ Trầm trầm mặt, ngữ khí cũng có chút lạnh. Giống như cố ý che dấu nội tâm hoảng loạn của mình.

Anh lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên đụng vào người nữ sinh một cách thân mật như vậy.

Tống Nhiễm nằm trên người anh, thân thể mềm mại giống như một đoàn bông.

Tống Nhiễm thấy đột nhiên sắc mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, không khỏi chớp mắt một cái, theo bản năng chống trên mặt đất, chuẩn bị đứng lên.

Nhưng mà, thời điểm cô đứng lên, trông mắt bỗng nhiên xoay tròn một cái, trong mắt lộ ra một tia giao hoạt vui vẻ.

Giây tiếp theo, bỗng nhiên cả người lại lần nữa ngã trên người Lục Mộ Trầm cau mày kêu: "Đau đau, hình như tớ bị trật chân rồi."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, ấn đường cau lại, trong mắt nháy mắt nổi lên thần sắc lo lắng.

Anh vội đỡ bà vai Tống Nhiễm, chính mình cũng ngồi dậy.

Tống Nhiễm ngồi dưới đất, vẻ mặt thống khổ mà xoa mát cá chân, mắt to ngập nước nhìn Lục Mộ Trầm "Đau quá, Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm từ trên mặt đất đứng lên, lại ngồi xổm trước mặt Tống Nhiễm, vô thức duỗi tay xoa nhẹ mát cá chân của Tống Nhiễm: "Chỗ này sao?"

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Ừ ừ, chính là chỗ đó, đau muốn chết."

Lục Mộ Trầm giúp cô xoa nhẹ, vừa xoa vừa hỏi: "Tốt hơn chút nào chưa?"

Tống Nhiễm lắc đầu: "Vẫn là đau."

Ấn đường Lục Mộ Trầm càng cau lại, ngẩng đầu: "Đi bệnh viện nhé, có thể đứng lên không?"

Tống Nhiễm vội lắc đầu, bẹp miệng, đáng thương cực kỳ: "Đi không được, đau quá."

Hai người còn cách bãi đỗ xe một đoạn.

Lục Mộ Trầm chần chờ vài giây, sau đó, thật cẩn thận hỏi ý kiến Tống Nhiễm: "Tớ cõng cậu đến bãi đỗ xe, được không?"

Tống Nhiễm vội dùng sức gật đầu.

Cầu còn không được nha!

Lục Mộ Trầm xoay người, ngồi xổm trên mặt đất, lưng rộng lớn xuất hiện.

Trong mắt Tống Nhiễm hiện lên ý cười khi thực hiện được mưu kế nhỏ, giang hai tay, áp trên lưng Lục Mộ Trầm, đôi tay thả lỏng ôm cổ anh.

Lục Mộ Trầm cố gắng cô lên.

Nhưng mà vừa mới cố gắng lên, thì không khỏi nhú nhú mảy.

Anh biết Tống Nhiễm gầy, nhưng không nghĩ tới sẽ gầy như vậy.

Nhìn không được hỏi: "Tống Nhiễm, cậu bao nhiêu cân thế?"

Tống Nhiễm ngậy ngán cả người: "Làm sao vậy? Ta rất nặng sao?"

Lục Mộ Trầm nhú mảy, nói: "Không nặng, quá nhẹ."

Lục Mộ Trầm cố gắng Tống Nhiễm đi đến bãi đỗ xe.

Đi một chút, vẫn không nhìn được nói: "Về sau cậu ăn nhiều một chút, quá gầy."

Tống Nhiễm nghe vậy, cả người ngán ra trong nháy mắt.

Ngay sau đó, theo bản năng ôm cổ Lục Mộ Trầm chặt một chút, khoe miệng cong cong, trong thanh âm đều là không dấu được ý cười: "Cậu quản tớ sao? Cậu không phải bạn trai tớ, dựa vào cái gì quản tớ?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm một lúc lâu không đáp, ý cười trong mắt càng sâu.

Nghiêng đầu, môi dán ở sau tai Lục Mộ Trầm, thanh âm thấp thấp, giống như mê hoặc: "Lục Mộ Trầm, cậu đồng ý làm bạn trai tớ, thì tớ nghe lời cậu, cái gì cũng nghe theo cậu, được không?"

Hô hấp nóng bỏng vào trong tai Lục Mộ Trầm, vừa nóng vừa ngứa.

Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn, theo bản năng nghiêng ra chỗ khác.

Tống Nhiễm thấy anh trốn, như một trò đùa dai, cười hi hi đến gần bên tai anh, hô hấp nóng bỏng vào trong tai Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy cả người giống bị mào cào, khó chịu đến nói không nên lời.

Ấn đường nhú lại, mở miệng, tiếng nói có chút ám ách: "Tống Nhiễm, cậu đừng đùa."

Tống Nhiễm cười hi hi: "Tớ không đùa nha."

"Cậu đừng dựa vào gần tớ như vậy."

Tống Nhiễm cười càng vui vẻ: "Tớ không, tớ thích dựa gần cậu như vậy."

Lục Mộ Trầm: "..."

Qua một lát.

Tống Nhiễm nghiêng đầu, mặt dán trên lưng Lục Mộ Trầm, nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Lục Mộ Trầm, trên người của cậu có một cổ hương thơm của ánh mặt trời, ta rất thích."

Thanh âm mềm mại, Lục Mộ Trầm nghe được trong lòng phát run.

Gió thổi bên tai, xung quanh yên tĩnh không có một chút âm thanh.

Lục Mộ Trầm cố gắng Tống Nhiễm, từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

Không hiểu sao, thế nhưng bỗng nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ gặp.

Tác giả có lời muốn nói

Hôm nay vẫn như cũ sẽ là xào gà trên chộc Nhiễm muối.

Ngày hôm qua có bảo bảo nói muốn xem Lục ca trêu chọc Nhiễm Nhiễm, a ha ha ha ha ha ha, muốn tôi cũng rất muốn nhanh lên viết đến nơi đây, Lục ca sẽ trêu chọc, thật vén lên tới, Nhiễm muội ở trước mặt anh căn bản không phải đối thủ, về sau hằng ngày bị trêu chọc đến chân mềm nhũn các cậu tin hay không (mắt lé cười ha ha ha ha ha ha ~)

Được, mặt đứng đắn.

Vốn dĩ cho rằng chương này có thể viết đến lúc đi chơi ngoại thành, kết quả một không cẩn thận liền nhầm số lượng từ, chương sau khẳng định có thể viết tới rồi, rất ngọt, đại gia không cần bỏ lỡ (*^__^*)

Ngày hôm qua đại gia bình luận thực nhiệt tình a, hôm nay tiếp tục a các bảo bảo! Muốn các người khen khen Nhiễm muội cùng Lục ca, hoặc là khen khen tôi cũng đúng ha ha ha (che mặt ~~~~)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm công Tống Nhiễm đến bãi đỗ xe.

Lý thúc đang ngồi ở trong xe chờ anh, xa xa thấy Lục Mộ Trầm công Tống Nhiễm đến, vội xuống xe, bước tới: "Đây là bị làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm: "Không cẩn thận bị trượt chân. Lý thúc, phải làm phiền chú đưa đưa bọn cháu đi tới bệnh viện."

Vừa nói, vừa công Tống Nhiễm đi đến phía xe.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm thật sự muốn đưa cô đi bệnh viện, sợ tới mức kêu lên: "Không cần không cần! Chỉ là trượt một cái, nấn lại thì không sao!"

Lý thúc đi tới, hỗ trợ mở cửa sau xe ra.

Lục Mộ Trầm bế Tống Nhiễm đặt vào trong xe, không cho cự tuyệt nói: "Không được, vạn nhất ảnh hưởng đến xương cốt thì làm sao bây giờ?"

Tống Nhiễm vội lắc đầu: "Không có việc gì không có việc gì, thật sự không có việc gì, xương cốt vẫn còn tốt."

Nói xong, còn cúi xuống chân, xoa xoa mắt cá chân trước mặt Lục Mộ Trầm.

Cô chỉ nghĩ lừa Lục Mộ Trầm công mình, bây giờ thấy anh cho là thật, vậy mà còn muốn đưa cô đi bệnh viện, Tống Nhiễm lúc này có chút sốt ruột.

Không ngừng xoa mắt cá chân của mình, chuyển sang bên cạnh nói: "Cậu xem, không có việc gì đúng không? Chỉ là đau một chút, không cần đi bệnh viện."

Một lúc sau Lục Mộ Trầm không mở miệng. Rũ mắt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mắt cá chân của Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm thấy anh không hé răng, trong lòng hoang mang rối loạn, lặng lẽ cảm ngón tay anh, giống như trẻ con mắc lỗi, mắt trông mong nhìn anh.

Rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng ngẩng đầu lên, nhưng mà, sắc mặt cũng không tốt hơn. Trầm mặt nhìn Tống Nhiễm, trong mắt không có nửa phần cảm xúc.

Tống Nhiễm lừa người, có chút chột dạ, tiểu đáng thương nhìn Lục Mộ Trầm, mím môi không dám hé răng.

Đôi mắt xinh đẹp, ngập nước, bộ dáng tiểu đáng thương lọt vào mắt Lục Mộ Trầm, tâm nháy mắt như hòa tan.

Lục Mộ Trầm đau đầu nhủ thầm.

Nha đầu này, sao lại nhiều hoa chiều như vậy?

(Không hoa chiều thì sao chị cura đồ anh được @_@)

Lục Mộ Trầm đối với Tống Nhiễm hoàn toàn không có cách nào khác, bắt tắc đi lên xe.

Xe chậm rãi xuất phát.

Ra khỏi trường học, đi đến đường Yên Vũ.

Tống Nhiễm quay đầu, cười với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cố ý trầm mặt, giả vờ tức giận: "Cậu còn không biết xấu hổ mà cười?"

Tổng Nhiệm cong cong mắt, tay lên lút cảm lấy tay Lục Mộ Trầm: "Lục Mộ Trầm, đừng tức giận nha."

Thanh âm mềm mại, kêu Lục Mộ Trầm nghe được tâm đều mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Anh nhìn cô, ánh mắt ôn nhu: "Không tức giận."

Sao có thể tức giận đối với cô chứ?

Tổng Nhiệm vui vẻ cười, đôi mắt cong cong, lúm má đồng tiền thật sâu bên khóe miệng, xinh đẹp đến nỗi làm người khác không dời mắt được.

Nửa giờ sau.

Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiệm đến cửa tiểu khu.

Hai người nói tạm biệt nhau xong, Lục Mộ Trầm nhìn Tổng Nhiệm đi vào tiểu khu, mới xoay người, trở lại trên xe.

Xe một lần nữa chuyển động, chậm rãi đi về phía trước.

Lục Mộ Trầm ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Hàng phía trước, Lý thúc tốt cuộc cũng nhịn không được hỏi một câu: "A Mộ, cô gái nhỏ vừa nãy là bạn gái cháu sao?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy hơi giật mình, mở to mắt, ngẩng đầu lên, nói: "Không phải."

Ngừng hai giây, bỗng nhiên, lại bổ sung một câu: "Tạm thời chưa phải."

(CHƯA PHẢI Đấy, Lục ca thật biết cách chữa cháy mà!!!!)

Lý thúc cười ha ha, vẻ mặt hiền lành: "Có cái gì xấu hổ cứ nói cho chú nghe, chú sẽ không chạy tới trước mặt bố mẹ cháu mách lẻo đâu."

Lý Tín tuy rằng chỉ là tài xế của Lục gia, nhưng bởi vì ở Lục gia mười mấy năm, cơ hồ là nhìn Lục Mộ Trầm lớn lên. Ở trong lòng ông, Lục Mộ Trầm giống như con của mình.

Trong khoảng thời gian này, gần như mỗi ngày Tổng Nhiệm đều về nhà cùng Lục Mộ Trầm, làm người lớn, sao có thể phát hiện không ra ít nhiều chứ?

Thật ra Lục Mộ Trầm không sợ Lý thúc nói cho bố mẹ mình biết, nếu anh dám mỗi ngày đưa Tổng Nhiệm về nhà, tự nhiên sẽ không sợ bố mẹ phát hiện.

Nhưng vấn đề là, hiện tại anh và Tổng Nhiệm còn chưa đi đến một bước kia.

Một khi anh thật sự bắt đầu với Tổng Nhiệm, còn có ý nghĩa khác, khả năng anh sẽ phải từ bỏ việc đi du học. Dù sao, anh cũng không thể để cô chờ.

Anh thừa nhận mình có chút thích Tổng Nhiệm, nhưng loại thích này, giống như không nhiều mức nguyện ý vì cô từ bỏ lí tưởng của mình.

Đương nhiên, còn chút lý trí, hiện tại anh nên cùng Tổng Nhiệm chặt đứt liên hệ, giữ khoảng cách, bóp chết chút thích này từ trong trứng nước, nhưng có tình, anh lại làm không được.

Không dám đồng ý với cô, càng không dám cự tuyệt cô, vì thế cứ như vậy thành ái muội.

Lung Lục Mộ Trầm dựa trên ghế, nhắm mắt lại, bỗng nhiên trong lòng lại bức bối.

Sống đến bây giờ, còn chưa từng có giống như bây giờ mâu thuẫn rồi rắm quá.

Từ Hạo nói anh nghĩ quá nhiều. Anh biết. Nhưng chuyện tình cảm, anh không muốn coi như trò đùa.

Buổi tối hơn mười một giờ, sau Tổng Nhiệm cho bố đi ngủ, liền chui vào phòng tắm rửa mặt.

Sau khi xong xuôi, về phòng, bỏ dép lên giường, lấy điện thoại ra, chuẩn bị gửi tin nhắn cho Lục Mộ Trầm.

Nào biết mới vừa mở mục tin nhắn ra ra, điện thoại ngay lập tức kêu lên.

Thông báo nhắc nhở, tên trên màn hình Lục Mộ Trầm sáng lên.

Quen Lục Mộ Trầm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại cho cô. Tổng Nhiệm kích động sắp không được, lập tức cầm điện thoại tiếp, điện thoại dán bên tai, đề nặng thanh âm, vui vẻ hỏi: "Sao cậu lại gọi bây giờ?"

"Ngủ rồi sao?" Giọng của Lục Mộ Trầm rất có từ tính, từ ống nghe bên kia truyền đến, câu dẫn người đến lợi hại.

"Chưa đâu." Tống Nhiễm cầm điện thoại, vui vẻ đến mức lặn qua lặn lại trên giường. Hình dung ra trong lòng vui vẻ, giống như ăn mật ong vậy rất ngọt, trước mắt, bốn phía, giống như bong bóng màu hồng xuất hiện không ngừng.

Cô cười hi hi hỏi: "Còn cậu? Chuẩn bị đi ngủ sao?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, nói: "Chuẩn bị ngủ. Đúng rồi, tớ gọi cho cậu, là muốn nói cho cậu một tiếng, trưa ngày mai không cần mang com cho tớ."

Tống Nhiễm nghe những lời này, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Giây tiếp theo, đột nhiên từ trên giường xoay người ngồi dậy: "Lục Mộ Trầm, cậu có ý gì?"

Nửa giờ trước còn rất tốt, đột nhiên nói loại lời nói này, là muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô sao?

Đột nhiên trong lòng Tống Nhiễm ghen muốn chết, ngồi xếp bằng (1) trên giường, ngón tay gắt gao nắm chặt chăn.

(1) Ngồi xếp bằng: Ngồi gập hai chân lại và xếp chéo vào nhau, đùi và mông sát xuống mặt nền.

Trong đầu lộn xộn, đang nghĩ ngợi kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, liền nghe thấy giọng Lục Mộ Trầm lại truyền tới: "Tớ có thể có ý gì? Chính là tớ muốn nói với cậu một tiếng, ngày mai tớ không đến trường học, cậu mang ít đi một hộp com."

Tống Nhiễm sững sờ, lúc này mới phản ứng lại.

Thì ra là thế.

Tống Nhiễm vừa nghe, lập tức nhẹ nhàng thở ra, không nhận được nghiêm trang mà phê bình Lục Mộ Trầm: "Về sau cậu nói chuyện có thể nói xong một lần hay không, hại tớ còn tưởng rằng..."

Câu nói kế tiếp không có nói. Vừa nãy cô thật sự cho rằng Lục Mộ Trầm muốn hoàn toàn ngả bài với cô, hừ chết cô rồi.

Đầu bên kia điện thoại, Lục Mộ Trầm ăn mặc một cái áo T-Shirt màu trắng rộng, quần thể thao màu đen, rất rộng. Anh ngồi trên giường, một lui người thẳng, một chân khúc (2), lưng dựa trên miếng lót da đầu giường, bộ dáng lười biếng.

(2) Kẹo không hiểu, nếu cao nhân nào biết thì chỉ kẹo với T. T

Nghe thấy Tống Nhiễm thở phì phì giáo huấn anh, khóe miệng hơi hơi cong lên, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, trả lời cô: "Vừa nãy tớ còn chưa nói xong, chính cậu nghe một nửa liền chạy, còn không biết xấu hổ trách tớ?"

Tống Nhiễm hừ hừ một tiếng, một lần nữa nằm trong chăn, tâm trạng lại tốt lên, hỏi anh: "Ngày mai cậu có việc à?"

"Đi đến nhà bà tớ."

"Nhà bà cậu? Không phải thứ bảy mới là sinh nhật bà cậu sao?"

"Là thứ bảy, nhưng lại phải đi trước một ngày. Nhà bà tớ rất xa."

Tống Nhiễm không nhận được hỏi: "Vậy thứ bảy cậu có thể trở về không?"

Lại nói: "Nếu cậu trở về sớm, còn có thể đến núi Phượng Hoàng chơi, hành trình của bọn tớ đến chủ nhật mới kết thúc đấy."

Tống Nhiễm vẫn hy vọng Lục Mộ Trầm có thể đi chơi ngoại thành, cô muốn cùng anh ở bên nhau.

Vừa nói xong, điện thoại bên kia bỗng nhiên không có thanh âm.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Mộ Trầm mới mở miệng lần nữa, nói: "Khả năng đến thứ hai tớ mới có thể trở về."

Tống Nhiễm: "..."

Trong lòng có một điểm chờ mong cuối cùng, cứ như vậy tan biến.

Ngày hôm sau.

Lục Mộ Trầm không đến trường, tan học buổi trưa, Tống Nhiễm đi cùng Lưu Linh đến căn tin.

Nhưng mà, ngày thường thói quen mang com mình nấu để ăn, lại đến ăn thức ăn ở căn tin, tổng thể cảm thấy nhạt như nước ốc, thật sự khó ăn.

Lưu Linh thấy cô nửa ngày không ăn nhiều, ngẩng đầu hỏi cô: "Cậu làm sao vậy? Không đói bụng à?"

Tổng Nhiệm thở dài, dứt khoát bỏ cái thìa xuống, có chút vô lực nói: "Không có gì ăn."

Lưu Linh bất đắc dĩ lắc đầu: "Không phải Lục ca của cậu không ở đây một ngày thôi sao, nhớ đến nỗi không muốn ăn cơm hả?"

Lưu Linh vừa nói, vừa cầm cái thìa Tổng Nhiệm vừa bỏ xuống, đưa cho cô: "Nhanh ăn đi, tốn tiền mua đấy."

Nhắc đến tiền, bỗng dưng Tổng Nhiệm giật mình một cái. Mặc dù không muốn ăn uống gì, cuối cùng vẫn buộc mình ăn đến một chút cũng không thừa.

Đối với Tổng Nhiệm mà nói, thật là không có gì so với lãng phí tiền càng làm cô đau lòng!

Thời điểm tan học buổi chiều, Tổng Nhiệm đang dọn đồ, Lưu Linh nghiêng đầu nhắc nhở cô một câu: "Ngày mai buổi sáng 8 giờ trước cổng trường tập hợp, đừng quên."

Tổng Nhiệm mếu máo, ngữ khí rất có vài phần oán, nói: "Quên không được, nộp 50 tệ đấy."

(Chị đáng yêu quá!)

Lưu Linh thấy bộ dạng tâm trạng không tốt của Tổng Nhiệm, cười chọc mặt cô, an ủi cô nói: "Đừng không vui, tuy rằng Lục Mộ Trâm không đi, nhưng khi cậu có được cơ hội thả lỏng một chút, khá tốt."

Tổng Nhiệm gật gật đầu, rút cuộc gương mặt cũng lộ ra chút tươi cười: "Nói được cũng phải."

Ngày hôm sau, buổi sáng 8 giờ tập hợp, thời điểm Tổng Nhiệm đến trường, đã 7 giờ 50.

Một chiếc xe buýt đậu trước cổng trường.

Tổng Nhiệm vừa đến, thấy lớp trưởng đứng bên ngoài xe dùng sức vẫy tay với cô: "Tổng Nhiệm, chỗ này! Nhanh lên, đang chờ cậu đấy!"

"A, đến đây!"

Tổng Nhiệm không nghĩ tới các bạn học tích cực như vậy, nghe thấy lớp trưởng nói tất cả mọi người tới rồi, lập tức chạy chậm lên.

Lên xe, liếc mắt một cái nhìn lại, trên xe ước chừng hai mươi mấy người, lớp bọn họ, còn có lớp bốn.

"Nhiệm nhiệm, đến đây ngồi!"

Tổng Nhiệm vừa lên, Từ Hạo ngồi phía sau lập tức kích động vẫy tay với cô.

Từ Hạo là bạn tốt của Lục Mộ Trâm, Tổng Nhiệm vừa thấy cậu, chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đi đến cạnh Lưu Linh, đặt balo trên ghế cạnh cô ấy: "Tớ đi qua bên kia một lát, chút nữa sẽ về."

Lưu Linh nhìn cô cười một cái, gật đầu: "Đi đi."

Tổng Nhiệm đi đến phía sau.

Từ Hạo ngồi gần Hàn Tĩnh, bên cạnh có chỗ trống.

Từ Hạo nhiệt tình mời Tổng Nhiệm ngồi, Tổng Nhiệm cười khanh khách, thuận thế ngồi xuống.

Xung quanh không có ai, Từ Hạo vui vẻ, nhỏ giọng nói với Tổng Nhiệm một tiếng: "Chị dâu, tốt."

Nụ cười trên mặt Tổng Nhiệm càng tươi, ngẩng đầu, thuận miệng nói chuyện phiếm: "Nhà bà của Lục Mộ Trâm ở chỗ nào? Cậu ấy nói đến thứ hai mới có thể trở về."

Từ Hạo trả lời cô, nói: "Xa lắm, ở Lệ Thành, ngồi máy bay đến 3 giờ. Bình thường cậu ấy không hay trở về, nhân dịp bà nội cậu ấy sinh nhật, khẳng định sẽ ở đến mấy ngày."

"Như vậy hả..." Về mặt Tổng Nhiệm tiếc nuối.

Tĩnh như vậy, đến tận ba ngày cô không thấy anh.

Từ trường xuất phát, đến núi Phượng Hoàng phải mất hai giờ.

Một đường nhàm chán, trong lớp có một nam sinh, đột nhiên nói muốn chơi đấu địa chủ (3).

(3) Đấu địa chủ là một trò chơi bài trong thể loại lật xáo và đánh bài. Đây là một trong những trò chơi bài phổ biến nhất được chơi ở Trung Quốc.

Vừa nói xong, thế nhưng được mọi người giơ tay đồng ý.

Thời điểm đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, tài xế dừng xe lại, lớp trưởng chạy xuống đi mua mấy hộp bài Poker rồi đi lên.

Ba người một chỗ, nháy mắt liền chơi mấy bàn.

Toàn bộ trong xe, đều là hi hi ha ha tiếng cười, tất cả mọi người rất vui vẻ.

Tổng Nhiệm cũng muốn gia nhập với mọi người, nhưng cô không đánh bài, nên đành phải ngồi tại chỗ, đơn giản nhắm mắt đi ngủ.

Nào biết, mới vừa nhắm mắt trong chốc lát, còn chưa ngủ, đột nhiên cảm giác có người sờ đầu cô.

Cô ngẩng ra, ngay sau đó mờ to mắt.

Ngẩng đầu, thấy Tần Phàm đứng trước mặt cô, khuỷu tay trái để trên đầu ghế cô ngồi, rũ mắt, cười khanh khách nhìn cô.

Tổng Nhiệm giơ tay bắt phía dưới, nhú nhú mày, nói: "Cậu đánh tứ làm cái gì?"

Âm thanh Tần Phàm cười nhạo: "Tứ như vậy là đánh sao? Rõ ràng là sờ."

"Đừng chạm vào tứ, phiền chết." Tổng Nhiệm tức giận trừng mắt nhìn cậu một cái, sau đó lại nhắm hai mắt lại.

Tần Phàm lớn lên rất tuấn tú, tính tình lại không tốt lắm, đôi lại là nữ sinh khác dám nói với cậu loại ngữ khí như vậy, đã sớm phát hỏa. Nhưng Tổng Nhiệm là trường hợp đặc biệt, vô luận cô có thái độ gì với cậu, cậu đối với cô vĩnh viễn không biết giận.

Cái này gọi là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Tần Phàm bị Tổng Nhiệm trừng mắt một cái, một chút cũng không tức giận, cười kéo tay Tổng Nhiệm: "Đừng ngủ nha, lại đây chơi đấu địa chủ."

Tổng Nhiệm mở mắt ra, rút về tay: "Tứ sẽ không."

"Không sao tứ dạy cho cậu, đi đi đi, náo nhiệt như vậy, ngủ làm cái gì." Nói xong, liền cầm tay Tổng Nhiệm lần nữa, không nói lời nào kéo cô từ trên ghế đứng lên.

Vị trí đằng sau hàng thứ ba, mấy người bạn tốt của Tần Phàm đang chơi bài.

Thấy Tần Phàm lôi kéo Tổng Nhiệm tới đây, mấy nam sinh rất thức thời lập tức nhường lại hai chỗ ngồi cạnh nhau.

Tần Phàm ấn Tổng Nhiệm ngồi xuống, còn mình ngồi bên cạnh cô.

Tổng Nhiệm bị ép tới, khuôn mặt nhỏ căng thẳng nhăn: "Tứ không đâu, Tần Phàm."

"Tứ dạy cho cậu chơi, cái này rất đơn giản." Nói xong, ngẩng đầu nhìn về chỗ ngồi ở đối diện Lưu Dịch, hỏi: "Lật bài sao?"

Lưu Dịch nói: "Không có, không phải đợi cậu lật sao."

Vừa dứt lời, Tần Phàm liền lật một chồng bài, phóng tới bên cạnh, dư lại một chồng bài đệ nhất trương, mở ra, đó là địa chủ bài.

(Về mấy chỗ lượt chơi thì tứ chịu rồi!)

Sau đó, lại đem hai điệp bài gộp lại, nói: "Chia bài đi."

"Hảo lạc!" Lưu Dịch nói một tiếng, cầm bài Poker, thuận theo hướng kim đồng hồ bắt đầu một chia bài.

Động tác thuần thục, vừa thấy là biết chính là tay già đời.

Tổng Nhiệm đi không được, liền hỏi một câu: "Các cậu chơi tiền sao?"

Lưu Dịch thuận miệng trả lời cô: "Chơi chứ, đánh đến còn chút, một chút tiền, vương tặc phiên bội."

Tổng Nhiệm vừa nghe, mày tức khắc lại nhú lại, vội nói: "Tứ đây không đánh!"

Nói xong, liền muốn đứng lên.

Tần Phàm duỗi tay giữ bả vai cô: "Sợ cái gì? Thua thì tính cho tở, thắng tính cho cậu."

(Anh này đại gái nh?)

Tổng Nhiệm ngẩn người, nghiêng đầu nhìn cậu: "Thật sao?"

Tần Phàm nhướn mày cười: "Tở đã khi nào lừa cậu chưa?"

Khi nói chuyện, bài đã phát xong.

Tần Phàm cầm bài, nhét vào tay Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm lần đầu tiên chơi bài, có chút khẩn trương, mắt không chớp, hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm bài trong tay mình.

Bởi vì quá chuyên chú, thế cho nên tay phải Tần Phàm vẫn luôn để trên vai cô cũng chưa chú ý, chỉ không ngừng hỏi cậu, tiếp theo nên ra cái gì.

Tần Phàm liền lại gần giúp cô xem bài.

Hai người thật sự gần, bộ dáng rất là thân mật.

Từ Hạo ngồi phía sau xa xa nhìn Tổng Nhiệm cùng Tần Phàm, chắc chắn thở dài một tiếng: "Lục ca không tới, cũng không sợ chị dâu đẹp như vậy bị người ta cướp."

Nói thầm, lấy điện thoại từ túi quần ra, mở camera, nhắm ngay Tổng Nhiệm cùng Tần Phàm, nhẹ nhàng ấn một cái để chụp.

Bên cạnh, Hàn Tinh thấy thế, hỏi cậu: "Cậu làm gì?"

Từ Hạo cười đến áy náy, nói: "Cho lục ca nhìn nha, vợ sắp bị người khác cướp đi rồi, nhìn cậu ấy có vội không?"

Vừa nói, vừa mở WeChat, gửi ảnh cho Lục Mộ Trầm——

Bên này, Lục Mộ Trầm đang ngồi ở trong viện, nói chuyện với bà.

Nghe thấy tiếng WeChat vang lên, tay lấy điện thoại ra, mở màn hình, thấy tin nhắn của Từ Hạo tới, không để ở trong lòng, không chút để ý địa điểm.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi anh nhấn khung nhắn tin, đột nhiên mí mắt hung hăng nhảy dựng, đôi mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình.

Tổng Nhiệm ngồi đánh bài cùng với mấy nam sinh. Bên cạnh cô có một nam sinh, tay phải để trên vai cô, đầu hai người chụm vào nhau, giống như là đang nói gì đó, nhìn qua cực kì thân mật.

Lục Mộ Trầm vô thức nắm chặt điện thoại, nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình, mắt không nháy dù chỉ một chút. Sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Ngực giống như bị thứ gì chặn lại, nghẹn đến mức sắp không được.

Trong lòng Lục Mộ Trầm buồn bực a.

Nói cái gì sẽ vẫn luôn chờ anh? Mới không bên anh một ngày mà thôi, liền thân mật với nam sinh khác?

Nhìn bàn tay để trên vai Tổng Nhiệm, Lục Mộ Trầm chau mày, chỉ cảm thấy chóng mặt đến lợi hại.

Bình dấm chưa mang tên Lục ca bắt đầu bốc mùi, mọi người hãy vỗ tay cùng Kẹo chúc mừng nào. Và hãy cho Kẹo nhiều sao vào nhé! Còn video trên các fan của CEO Chu có thấy thỏa mãn không??????????

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm tấm ảnh kia thật lâu. Thở dài, cuối cùng đứng lên. Cầm điện thoại, đi sang một bên, mở mục thông tin ra, gọi điện cho Từ Hạo.

Bên này, Từ Hạo đang nói chuyện phiếm với mấy nữ sinh lớp một, tán gẫu rất vui vẻ, mặt cười vui vẻ, gọi là sáng lạn, thế cho nên Điện thoại trong túi quần kêu cả buổi cũng chưa nghe thấy.

Về sau vẫn là có một nữ sinh nhắc nhở điện thoại cậu đang kêu, cậu mới lấy điện thoại ra, không chút để ý nhìn lướt qua.

Nhưng mà lúc cúi đầu, thì thấy tên Lục Mộ Trầm thành linh trên màn hình, mắt cậu sáng lên, giấy tiếp theo, lập tức ấn vào nút nghe.

Điện thoại một hồi, Từ Hạo cười hắc hắc, nói: "A, Lục ca, cậu không vội ăn sinh nhật của bà, sao lại gọi điện cho tớ?"

Ngữ khí ái muội, thập phần thiếu đòn.

"Từ Hạo, có phải da cậu ngứa rồi phải không?" Thanh âm Lục Mộ Trầm lạnh như băng từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, cách màn hình còn có thể cảm nhận được lúc này tâm trạng có bao nhiêu không vui.

Trong lòng Từ Hạo đắc ý, cười hi hi, biết rõ còn cố hỏi: "Ca, nói thật, anh tìm em có việc gì?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Thấy Lục Mộ Trầm không nói lời nào, khoe miệng Từ Hạo càng cong, nhưng thật ra cậu rất muốn biết, lão cán bộ vạn năm chưa nở hoa này còn có thể căng trong bao lâu.

Rõ ràng thích người ta...

Vì thế không sợ chết, lại nói một câu: "Nếu không có việc gì, tớ tắt máy đây, bên này bọn tớ rất náo nhiệt đấy."

Đầu bên này, sắc mặt Lục Mộ Trầm âm trầm tới cực điểm, gân xanh chỗ thái dương giật giật.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cắn răng nói mấy chữ: "Cậu dám tắt điện thoại, thử xem!"

"Ai nha tớ đi, đến tội cùng cậu muốn làm gì?"

Lục Mộ Trầm cắn răng do dự vài giây, rốt cuộc vẫn hỏi: "Tổng Nhiệm đâu?"

Từ Hạo nghe thấy Lục Mộ Trầm cuối cùng hỏi, cười ha ha đến nỗi sắp không được: "Tội ới, rốt cuộc cậu cũng chịu hỏi."

Lục Mộ Trầm: "..."

Từ Hạo cầm điện thoại ngồi xuống, xung quanh không có ai, cậu ngồi ở chỗ cửa sổ, nhỏ giọng nói với Lục Mộ Trầm: "Lục ca, thật sự, tớ đặc biệt thận trọng nhắc nhở cậu một câu, nếu muốn vợ thì phải nhanh trở về đi, sức chiến đấu của tình địch rất mạnh."

"..." Lục Mộ Trầm không nói chuyện, sắc mặt càng khó nhìn.

Từ Hạo nhìn chỗ Tổng Nhiệm đánh bài một cái. Tần Phàm đang dạy cô đánh bài, hai người trông vô cùng thân mật, vẫn bộ dáng thân mật như cũ. Chỉ là cái tay lúc trước để trên vai Tổng Nhiệm đã buông xuống.

Từ Hạo nhìn xa xa, lắc đầu thở dài, tiếp tục nói với Lục Mộ Trầm: "Cậu biết Tần Phàm đúng không? Trước khi cậu chuyển đến, cậu ta ở trong trường học rất được các nữ sinh hoan nghênh, một chút không kém so với cậu. Quan trọng nhất chính là, người ta chủ động. Lục ca, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, nữ sinh đều thích được chiều chuộng, người ta Tần Phàm đối Tổng Nhiệm rất tốt, đâu giống như cậu?"

Nói xong, chắc chắn một tiếng, bộ dáng hận sắt không thành thép (1).

(1) Hận sắt không thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

"Tớ thì sao?" Lục Mộ Trầm nhú nhú mày, thuận miệng hỏi lại một câu.

Từ Hạo đột nhiên nghe thấy lời này, mặt đầy kinh ngạc, thanh âm không khỏi cất cao vài phần: "Cậu thì sao? Cậu đang có phúc mà không biết hưởng đấy, còn hỏi tớ thì sao?"

Nói xong, thở dài: "Cậu dốc hết sức làm đi, nếu về sau Tổng Nhiệm ở bên người khác, cậu không có hối hận thì tốt."

Sau khi nói chuyện điện thoại với Từ Hạo, trong lòng Lục Mộ Trầm càng bức bối.

Trong đầu tất cả đều là câu nói cuối cùng của Từ Hạo.

Tổng Nhiệm thật sự sẽ ở bên người khác sao?

Chắc là... Không thể nào đâu nhỉ?

Nhưng mà, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao trong lòng có chút hốt hoảng.

Sinh nhật bà của Lục Mộ Trầm, thời điểm 10 giờ sáng, thân thích liên tục tới nhà, làm cho biệt thự phá lệ náo nhiệt, tiếng hoan hô cười nói, tùy ý có thể nghe.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm cũng không quá vui vẻ, cả ngày có chút thất thần, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn điện thoại một cái.

Trước đây mỗi cuối tuần, Tổng Nhiệm đều sẽ nhắn tin cho anh, gọi điện thoại, câu được câu không mà cùng anh nói chuyện phiếm.

Nhưng mà hôm nay, lại một cái tin nhắn cũng không gửi.

Lục Mộ Trầm vẫn luôn chờ đến hơn bốn giờ chiều, rốt cuộc vẫn không nhận được, chủ động nhắn tin cho Tổng Nhiệm.

Hỏi cô: Đang làm gì?

Tin nhắn đã gửi, cầm điện thoại trong tay, ngồi trên sofa, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà, đợi thật lâu, Tổng Nhiệm cũng không nhắn tin trả lời anh.

Trước đây Tổng Nhiệm nhắn tin nói chuyện với Lục Mộ Trầm, hầu như đều trả lời trong một giây. Hôm nay như vậy, quả thực là lần đầu tiên.

Nửa giờ sau, Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm màn hình trống rỗng, sắc mặt âm u, cả người tản ra khí lạnh.

Trong đầu lại nghĩ tới tấm ảnh Từ Hạo gửi cho anh.

Tổng Nhiệm ngồi cạnh cái người tên Tần Phàm. Hai người thật sự gần, đầu ghé vào một chỗ, không biết đang nói cái gì. Nhưng nhìn trong ảnh, hình như rất vui vẻ.

Ha ha, nha đầu này thật là chơi vui đến nỗi quên trời quên đất.

Trong lòng Lục Mộ Trầm buồn bực, thật sự là không thể dùng lời nói mà hình dung được. Rất có loại cảm giác mình bị "bội tình bạc nghĩa".

(Ha ha, BỘI TÌNH BẠC NGHĨA đau bụng chết mất.)

Trong lòng Lục Mộ Trầm tức giận đến lợi hại, chỉ cảm thấy một hơi đè ở ngực, lên không lên được, xuống không xuống được, mùi phẫn khó chịu.

Nửa ngày không đợi được Tổng Nhiệm trả lời, cuối cùng cũng dứt khoát ném điện thoại "bang" một tiếng, ném trên bàn.

Dựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt lại, hít sâu điều chỉnh cảm xúc của mình.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm cũng bị cảm xúc của mình dọa.

Anh thừa nhận Tổng Nhiệm ở trong lòng mình có một vị trí, nhưng không nghĩ tới, cô đối với anh ảnh hưởng lớn như vậy.

Thậm chí, buổi sáng khi nhận được tấm ảnh Từ Hạo gửi, gần như muốn lập tức mua vé máy bay trở về.

Lục Mộ Trầm vẫn luôn chờ đến 6 giờ chiều, không được đến lúc Tổng Nhiệm trả lời.

Ăn xong cơm chiều, họ hàng chuẩn bị đánh bài suốt đêm, trong phòng vẫn rất náo nhiệt.

Trong lòng Lục Mộ Trầm càng thêm bực bội, đợi đến 7 giờ, rốt cuộc không nhận được, lấy điện thoại ra trực tiếp đặt một vé máy bay sau 2 giờ nữa cho mình.

Đặt xong vé máy bay, sau đó lên tầng dọn đồ, chuẩn bị trở về.

Thời điểm dọn đồ xong, có người gõ cửa bên ngoài.

Lục Mộ Trầm vừa để quần áo tắm vào balo, vừa nói một tiếng: "Vào đi."

Vừa dứt lời, cửa phòng từ bên ngoài bị vặn ra.

Mẹ Lục từ bên ngoài bưng một đĩa anh đào đi vào phòng Lục Mộ Trầm.

Nào biết vừa đi vào, thì thấy con trai đang dọn đồ. Bà sững sốt, vội hỏi anh: "Con đây là đang làm gì?"

Lục Mộ Trầm trả lời bà, nói: "Mẹ, con phải đi về, có chút việc gấp."

(Quá gấp ấy chứ!)

Mẹ Lục nhăn mày lại, khó hiểu hỏi: "Việc gấp gì, mà đã tối như vậy phải về?"

"Mẹ đừng hỏi, tóm lại là việc gấp, hiện tại nhất thiết trở về."

Mẹ Lục lập tức phản đối, nói: "Không được! Đã tối như vậy, chờ con về đến nhà, chắc cũng phải đến nửa đêm, không chê lẫn lộn."

Lục Mộ Trầm đã dọn đồ xong, ngẩng đầu lên, nói: "Mẹ, mẹ cũng đừng quản con, vé máy bay con đã mua xong, 9 giờ bay."

Mẹ Lục trừng mắt: "Con... Con đứa nhỏ này, sao làm chuyện gì cũng không thương lượng một chút với mẹ hả?"

"Không phải chuyện lớn." Lục Mộ Trầm cầm balo, đeo trên vai, đi đến trước mặt mẹ, nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, khi nào con về đến nhà thì lập tức gọi điện thoại cho mẹ."

Con trai từ nhỏ đến lớn thì so với đứa trẻ bình thường trưởng thành hơn, lại hiểu chuyện, nhưng tương đối, cũng rất có chủ ý.

Vé máy bay đã mua, Lâm Vân Xu cũng không cái gì nữa, thờ dài nói: "Đi đi, vậy con nói với bà một tiếng, mẹ lái xe chở con đi sân bay."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Cảm ơn mẹ."

"Đi thôi, mẹ chờ con trong sân."

Lục Mộ Trầm nói lời tạm biệt với bà, lại đồng ý với lão nhân gia cuối tuần sau lại trở về thăm bà, lão nhân gia lúc này mới đồng ý, cho anh đi.

Trên đường đến sân bay, Lâm Vân Xu vẫn không nhịn được hỏi anh: "Rốt cuộc là việc gì, thế nào mà tối thế này cũng phải về?"

"Mẹ, mẹ đừng hỏi, về sau có cơ hội con sẽ nói cho mẹ."

Nói chung không thể nói, trong lòng anh ghen sắp chết rồi đúng không?

Con trai không chịu nói, Lâm Vân Xu cũng không hỏi nữa, chỉ là cảm thán một câu: "Con trai lớn rồi, có tâm sự gì cũng không chịu nói cho mẹ biết, ả, thương tâm nha."

Lục Mộ Trầm: "..."

Thời điểm xe chạy đến sân bay, đã 8 giờ.

Lục Mộ Trầm xuống xe, Lâm Vân Xu kéo anh lại dặn dò: "Đi đường cẩn thận, về đến nhà phải gọi điện thoại cho mẹ."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Đã biết, mẹ."

Lại nói: "Mẹ lái xe về cũng phải chậm một chút, chú ý an toàn."

"Mẹ biết. Được rồi, con nhanh vào đi, đừng để trễ giờ."

Lục Mộ Trầm "vâng" một tiếng, sau khi tạm biệt mẹ, liền xoay người, đi đến đại sảnh sân bay.

Lâm Vân Xu nhìn bóng lưng con trai, lẩm bẩm tự nói: "Tiểu tử này, kỳ quái, không phải là yêu đương đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm mua vé máy bay là 9 giờ 20 phút cất cánh, qua hơn hai giờ ngồi máy bay, thời điểm đến sân bay, đã là 12 giờ đêm.

Lục Mộ Trầm một khắc cũng không chậm trễ, từ sân bay đi ra, trực tiếp kêu taxi đi núi Phụng Hoàng.

May mà sân bay cách núi Phụng Hoàng không xa lắm, lúc tới nơi, vừa vặn là 12 giờ 40 phút.

Vừa xuống xe, Lục Mộ Trầm liền gọi điện thoại cho Từ Hạo.

Đầu bên kia, Từ Hạo đang ở khách sạn xem Tống Nhiễm đánh bài.

Tất cả mọi người đều chưa ngủ, cũng hoàn toàn không buồn ngủ, chơi mệt chực chơi mệt chực, đầu địa chủ đầu địa chủ, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, không khí phá lệ hòa hợp.

Thời điểm điện thoại vang lên, Từ Hạo cúi đầu nhìn một cái.

Thấy là Lục Mộ Trầm điện, lập tức từ ghế trên đứng lên, cầm điện thoại đi ra ngoài đến ban công.

Điện thoại mới vừa bắt, thanh âm Lục Mộ Trầm lạnh như băng từ kia đầu truyền đến, hỏi cậu: "Các cậu ở đâu?"

Từ Hạo vô thức liền trả lời anh: "Ồ núi Phụng Hoàng."

"Tớ biết, tớ hỏi các cậu cụ thể đang ở đâu?"

Từ Hạo nghe lời này, ngẩn người, ngay sau đó phản ứng lại, đôi mắt bỗng nhiên tròn to: "Tớ dựa vào, không phải cậu thật sự về chứ?"

Nói xong, liền theo bản năng nhìn xung quanh bên ngoài ban công.

Bên ngoài ban công, là một mảnh đất trống, ven đường có rất nhiều cây, trên cây treo rất nhiều đèn lồng màu đỏ, ánh sáng đèn lồng chiếu ra chỉ là màu cam đỏ, nổi bật trong bóng tối rất đẹp.

Nhưng mà, cảnh có đẹp, cũng không thấy thân ảnh Lục Mộ Trầm.

Từ Hạo vội hỏi: "Ca, cậu thật sự đã đến sao? Ở đâu ở đâu?"

Thanh âm Lục Mộ Trầm truyền đến, nói: "Cảnh khu cửa."

Thời điểm Từ Hạo thấy Lục Mộ Trầm, không khỏi có chút kinh ngạc: "Lục ca, cậu nghỉ thông suốt rồi sao?"

Lục Mộ Trầm không trả lời, hỏi: "Đã nghỉ ngơi rồi hả?"

Từ Hạo cười áy náy với anh, tay để trên vai Lục Mộ Trầm, cười hì hì nói: "Sao cậu không hỏi Tống Nhiễm đã nghỉ ngơi luôn đi?"

Lục Mộ Trầm ghé mắt nhìn cậu một cái, rất khó chịu mà cho cậu một cái ánh mắt "biết rõ còn cố hỏi".

Từ Hạo cười ha ha, nói: "Chưa ngủ, Tống Nhiễm hôm nay vừa học được cách chơi đầu địa chủ, cực nghiện bài nha."

Người vừa mới học được cách đánh bài, đều rất nghiện. Huống chi, vận khí Tống Nhiễm hôm nay đặc biệt tốt, từ một chút tiền bây giờ đã thắng không ít tiền, làm cô rất vui, thật sự là quên luôn Lục ca nhà cô luôn rồi.

Thời điểm Từ Hạo dẫn Lục Mộ Trầm đến chỗ đánh bài, vừa đi tới cửa, liền nghe thấy giọng Tống Nhiễm từ bên trong truyền đến, rất hưng phấn không ngừng nói: "Đưa tiền đưa tiền, ha ha, tớ lại thắng rồi, Tàn Phàm."

Lúc Lục Mộ Trầm nghe thấy cô nói cái tên kia, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Từ Hạo ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm một cái rồi lặng lẽ đánh giá, thấy khuôn mặt anh trầm xuống, tức khắc trong lòng như nở hoa.

Thông suốt, có trò hay nhìn để nhìn rồi!

Từ Hạo giơ tay đẩy cửa.

Đi vào, liền cười rộ lên, cao giọng nói với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, nhìn xem ai đến!"

Tống Nhiễm nghe thấy thanh âm, theo bản năng mà ngẩng đầu.

Nhưng mà, ngẩng đầu nháy mắt, liền ngây ngẩn cả người.

Lục Mộ Trầm đứng ở cửa.

T-shirt màu trắng rộng thùng thình, quần thể thao màu đen, vai khoác một cái balo màu đen, hai tay tùy ý mà để trong túi quần.

Vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tống Nhiễm ngơ ngẩn nhìn chằm chằm Lục Mộ Trầm, đôi mắt sáng lấp lánh, phát ra ánh sáng.

Mà lúc cô lấy lại tinh thần, lại phát hiện Lục Mộ Trầm cũng nhìn mình, tâm trạng lập tức kích động.

Không hiểu sao, cô cảm thấy Lục Mộ Trầm là vì mình mà đến.

Tống Nhiễm cao hứng cực kỳ, ném bài trong tay đi, giấy tiếp theo, từ trên ghế đứng lên, vui vẻ chạy đến chỗ Lục Mộ Trầm.

Chạy tới gần, kích động cầm cổ tay anh, ngẩng đầu cười nhìn anh: "Sao cậu lại đến đây?"

Lục Mộ Trầm trả lời cô "Sinh nhật kết thúc, liền đến đây."

"Thật tốt!" Tống Nhiễm cười vui vẻ, nói: "Cậu đến đúng lúc lắm, chỗ này của bọn tớ rất náo nhiệt! Đúng rồi, cậu có chơi đấu địa chủ không?"

Lục Mộ Trầm rũ mắt nhìn cô, thanh âm nhàn nhạt "ừ".

"Thật tốt quá! Cậu cũng tới chơi mấy ván đi!" Tống Nhiễm nói, liền lôi kéo Lục Mộ Trầm đến trước bàn chơi bài.

Đi đến trước bàn, Tống Nhiễm ấn Lục Mộ Trầm ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi, cười hi hi nói: "Cậu giúp tớ chơi mấy ván đi."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, thấy Tống Nhiễm không chớp mắt nhìn chăm chăm anh.

Mi mắt cong cong, trong mắt vẫn như cũ có ánh sáng.

Giờ khắc này, tâm tình cuối cùng cũng tốt lên.

Ngưng vài giây, nói: "Được, giúp cậu chơi mấy ván."

Tống Nhiễm vừa nghe, vui vẻ chạy đến bên cạnh cầm một cái ghế đến, đặt bên cạnh Lục Mộ Trầm, ngồi xuống dựa gần anh, xung phong nhận việc nói: "Tớ tới chia bài (2)!"

(2) Nguyên văn là "tẩy bài" nhưng tớ thấy chia bài hay hơn nên để vậy.

Làm xong, liền đem bài trên bàn gom lại một chỗ, cong môi, tâm tình rất tốt mà bắt đầu chia bài.

Nghĩ đến Lục Mộ Trầm có thể là vì mình mà về, Tống Nhiễm cảm thấy cả người như bay trên mây, vui vẻ đến mức không thể nói thành lời.

Sau khi Lục Mộ Trầm đến, đứng trước bàn hảo quan sát một chút "tình hình chiến đấu" của bạn học, trong nháy mắt tất cả đều chạy tới bàn này.

Người ngày một nhiều, bàn này tức khắc trở nên phá lệ náo nhiệt.

Tâm trạng mọi người rất tốt.

A... Từ Tần phạm

Từ lúc Lục Mộ Trầm xuất hiện, sắc mặt Tần Phạm liền không tốt.

Nhìn Tống Nhiễm vừa nãy còn ngồi cùng cậu đột nhiên chạy đến ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, tâm trạng của cậu, thật sự có chút nứt toác.

Cậu dựa lưng vào ghế, đôi tay lười nhác khoanh trước ngực, tầm mắt xoay tới xoay lui vài vòng ở chỗ Tống Nhiễm và Lục Mộ Trầm.

Vài giây lúc sau, trong lòng không khống chế được mà thảm thảng một tiếng: F*ck!

Khi nào Nhiễm Nhiễm nhà cậu tốt với Lục Mộ Trầm như vậy?!!

Nhìn Tống Nhiễm khuôn mặt tươi cười kia bộ dáng thì nhiệt tình, trong lòng Tần Phạm như bùng lên ngọn lửa ghen tị trên đầu, lập tức nhìn Lục Mộ Trầm không vừa mắt.

Cậu nhìn anh, ngữ khí nhàn nhạt: "Trình độ đánh bài của cậu như thế nào?"

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, mặt không biểu cảm liếc cậu một cái, trả lời cậu: "Không tốt lắm."

"A, có phải không? Vậy đêm nay cậu có khả năng bị lấy máu." Tần Phạm lập tức nở nụ cười, khuỷu tay để trên lưng ghế, ngồi ngay ngắn, trên mặt cậu mang cười, ngữ khí lại mang theo khiêu khích rõ ràng.

Vấn đề liên quan đến mặt mũi đàn ông, Tần Phạm thốt ra lời này, không khí trong sân lập tức trở nên có chút quỷ dị.

Ngồi trên bàn, vây xem, cả một đám đều không nói.

Lục Mộ Trầm cũng chỉ là nhàn nhạt liếc Tần Phạm một cái, cái gì cũng chưa nói.

Phía sau Lục Mộ Trầm, Từ Hạo giật mình, hạ giọng, lặng lẽ hỏi Hàn Tĩnh: "Lục ca muốn làm gì? Trình độ đánh bài của cậu ấy có thể nói là siêu thần rồi, sao lại nói không tốt lắm?"

Hàn Tĩnh nghiêng đầu, ánh mắt như nhìn một người ngốc: "Nói cậu ngốc, cậu thật đúng là ngốc."

Lục Mộ Trầm là ai?

Một câu, ai đắc tội anh, người ấy xui xẻo.

Hàn Tinh nhìn thoáng qua Tần Phàm tràn đầy tự tin, không nhận được ở trong lòng yên lặng mà vì cậu mà thấp nển. (3)

(3) Nguyên văn là đây "điểm một con sấp".

Vị này bạn học Tần này, hôm nay sợ là thua đến mức quần lót cũng không còn...

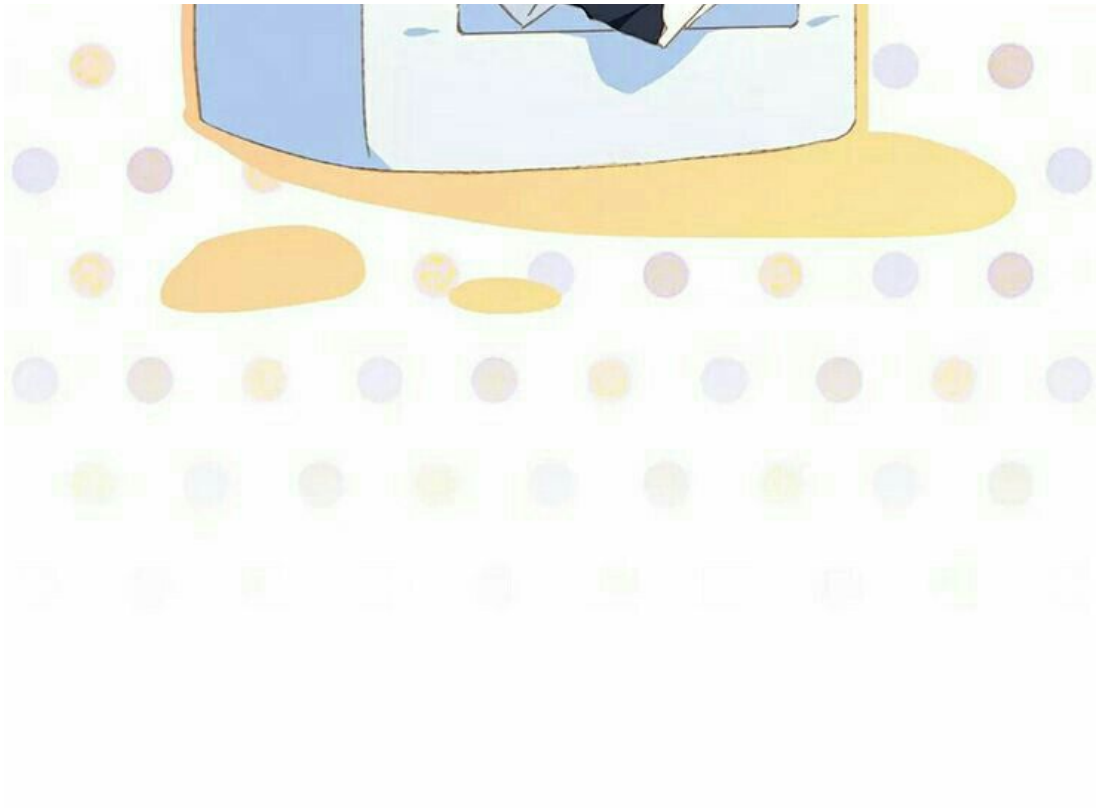
Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay là phúc hắc Lục, mọi người thích không? Đáng thương bạn học Tần Phàm ha ha ha, vì cậu ấy đốt nển~~~

Xin lỗi tại dạo này Kẹo bạn quá! Tại các bài kiểm tra cứ kéo bè kéo cánh đến. Còn tại sao tớ đổi tên từ Viên Kẹo Nhỏ thành Kẹo Mạch Nha thì do tâm trạng con gái ấy mà, nếu tớ edit có chỗ nào sai sót thì mong mọi người góp ý cho tớ tất nhiên tớ không nhận gạch. Tặng các bạn mấy tấm ảnh nè!

再度与你

Đây là bộ Cùng em thêm lần nữa, cùng tác giả vs Tình yêu màu hoa anh thảo.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kẹo Mạch Nha

Tống Nhiễm nghe thấy Tần Phàm nói muốn lấy máu của Lục Mộ Trầm, theo bản năng ho khan một tiếng.

Tần Phàm ngẩng đầu lên, Tống Nhiễm lập tức đưa mắt ra hiệu cho cậu. Ý tứ rất rõ ràng, là chừa chút mặt mũi cho Lục Mộ Trầm.

Tần Phàm hiểu ý cô, nhưng tâm trạng cậu khó chịu, ghen tị, vì thế hừ một tiếng, giống như nàng dâu nhỏ bị ủy khuất, trợn trắng mắt liếc Tống Nhiễm một cái.

Tống Nhiễm: "..."

Tần Phàm này, trợn trắng mắt với cô là có ý gì??

Bài phát xong, đầu Tống Nhiễm đến cạnh Lục Mộ Trầm, cúi đầu xem bài anh.

Chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng thầm kêu không tốt.

Bài này thực xấu nha.

Tống Nhiễm không muốn Lục Mộ Trầm thua, vì thế bất động thanh sắc (1) duỗi chân, ở dưới bàn, lặng lẽ đá chân Tần Phàm.

(1) *Bất động thanh sắc: Tĩnh bơ, không biến sắc*

Tần Phàm không bắt bẻ, ai da một tiếng, ngẩng đầu nhú mày: "Cậu đá tớ làm gì?"

Tống Nhiễm: "..."

Người này... Ăn thuốc nổ (2), thuốc?

(2) *Nguyên văn là "ăn tặc" nhưng có chỗ lại dịch là "ăn nổ" nên tớ để là "ăn thuốc nổ".*

Tần Phàm hừ một tiếng, nói: "Đừng nghĩ tớ nhàn, tớ là người chính trực!"

Tống Nhiễm: "..."

A, người này không chỉ ăn thuốc nổ, thuốc, còn thần kinh không bình thường?

Thật là không cho mặt mũi.

Tổng Nhiễm đối với Tần Phàm không có cách nào khác, vì thế lặng lẽ an ủi Lục Mộ Trầm: "Cậu tùy tiện đánh đi, thua cũng không sao."

Nói xong, còn lấy mười tệ từ trong túi ra, yên lặng đặt trước mặt Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn lướt qua, buồn cười.

Nha đầu này, sợ anh thua đây mà.

Nhưng mà, cảm giác được che chở, thật sự không tồi.

Lục Mộ Trầm tâm trạng tốt, vận may cũng tốt, hơn nữa trình độ đánh bài của anh là siêu thần, hơn mười đánh bài, thế nhưng một lần cũng không thua.

Nhưng thật ra phát ngôn bừa bãi muốn lấy máu Lục Mộ Trầm của Tần Phàm, thua đến nỗi thảm không nổi nhìn.

Thời điểm túi quần còn một chút tiền lẻ cuối cùng thua sạch, cuối cùng cậu cũng ngẩng đầu, đôi mắt híp lại, nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, ngữ khí có chút không vui: "Đây là cái cậu gọi là kĩ thuật đánh bài không tốt lắm? Lục Mộ Trầm, cậu không nói."

"Vận may tốt mà thôi, khả năng là Nhiễm Nhiễm vượng (3) tốt." Lục Mộ Trầm nhìn thẳng vào mắt Tần Phàm, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng mà trong giọng nói khiêu khích rất rõ ràng.

(3) Ý Lục ca là Nhiễm tỷ mang đến may mắn cho anh, đại khái là như vậy đó.

Trừ bỏ khiêu khích, còn mang theo vài phần dự vọng chiếm hữu.

Nhiễm Nhiễm vượng tốt.

Lời này, nghe như thế nào cũng thấy ái muội.

Ngay cả Tổng Nhiễm cũng kinh hãi.

Quen Lục Mộ Trầm lâu như vậy, đây chính là lần đầu tiên anh gọi cô là "Nhiễm Nhiễm".

Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm..

Trong lòng Tổng Nhiễm cảm thấy rất ngọt. Hai chữ này được Lục Mộ Trầm từ trong miệng nói ra, sao lại nghe êm tai như vậy chứ?

Còn nói cô vượng anh?

Không hiểu sao Tổng Nhiễm mà nghĩ đến hai chữ "vượng phu", lập tức cảm thấy mình giống như vợ của Lục Mộ Trầm.

Cô vui vẻ đến sắp không xong, nhìn Lục Mộ Trầm bằng ánh mắt lấp lánh như phát ra ánh sáng.

Lời nói này của Lục Mộ Trầm thật sự rất ái muội, không hiểu sao giống như là công khai chủ quyền vậy.

Thế cho nên tất cả mọi người ở đây không khỏi tò mò —— hai người này đang nói chuyện yêu đương sao?

Tất cả mọi người mang theo tâm lý nhìn trộm, có mỗi Tần Phàm, nhìn cảnh thân mật của Tổng Nhiễm và Lục Mộ Trầm, trong lòng vừa tức vừa bực, vừa đáng vừa chất, hàng trăm tư vị hỗn tạp, vô cùng khó chịu.

Cậu không có tâm trạng chơi.

Đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Tổng Nhiễm ngăn người, ngẩng đầu hỏi cậu: "Cậu không đánh?"

Tần Phàm nhìn cô, tiếng cười lạnh trong lòng.

Tức giận đến mức ngực khó chịu, ở lại chỗ này, cậu chính là gốc tử!

Tâm tình không tốt, lạnh mặt trừng mắt nhìn Tổng Nhiễm một cái, cũng không trả lời cô, giấy tiếp theo đi ra ngoài.

Tổng Nhiễm không thể hiểu được cái trừng mắt cuối cùng của Tần Phàm.

Người này đột nhiên làm sao vậy? Cứ như ăn thuốc nổ vậy.

Cô chọc cậu sao?

Tần Phàm vừa đi, mấy người bạn của cậu cũng đi theo.

Từ Hạo đoạt chỗ, hi hi cười: "Đến đến đến, tới đến."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, mặt không biểu cảm mà liếc cậu một cái, sau đó, cũng từ trên ghế đứng lên.

Từ Hạo ngẩng đầu: "Không đánh?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, ngay sau đó cũng xoay người đi ra ngoài.

Đi trước, ánh mắt thật sâu mà nhìn Tống Nhiễm một cái.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm đi, lập tức từ trên ghế đứng lên.

Chạy đến bàn bên cạnh, chào hỏi với Lưu Linh, sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Nhưng mà, thời điểm chạy đến, Lục Mộ Trầm đã không còn nữa.

Tống Nhiễm đứng ở cửa phòng chơi bài, nhất thời có chút ngốc.

Nhìn trái nhìn phải một vòng, không thấy bóng dáng của Lục Mộ Trầm đâu, không vui vẻ mà nói thầm một câu: "Chân dài quá không biết mệt sao (4), đi nhanh như vậy làm cái gì?"

(4) Gốc là "Chân dài quá không dậy nổi" trầm chịu thôi nên để như trên, ai phi nào biết thì chỉ cho trầm nhé! Cảm ơn trước nhé!

Nào biết vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Ừ, chân khá là dài, như thế nào, cậu có ý kiến sao?"

Mắt Tống Nhiễm sáng lên, quay đầu lại cầm tay Lục Mộ Trầm, cười sáng lạn: "Cậu đi đâu vậy?"

Lục Mộ Trầm như sương mây, giơ tay chỉ phía nhà vệ sinh nam.

Tống Nhiễm ngẩng đầu nhìn, lập tức liền đã hiểu, cười hi hi nói: "Tớ còn tưởng rằng cậu đi đâu."

Nói xong, lại nhìn Lục Mộ Trầm nói: "Bọn mình đi ra bên ngoài một chút đi."

Lục Mộ Trầm không phản đối, nghe vậy, đi ra ngoài trước.

Tay để trong túi quần, bóng lưng rất cao rất tuấn tú.

Tống Nhiễm vui vẻ mà theo sau.

Bên ngoài khách sạn có một con đường nhỏ yên tĩnh, hai bên đường từng hàng cây tươi tốt.

Trên cây treo một chiếc bát nhỏ chiếc đèn lồng màu đỏ, ánh sáng cam hồng chiếu sáng đường nhỏ, bóng đêm phá lệ đẹp.

Tống Nhiễm sóng vai tản bộ cùng Lục Mộ Trầm.

Tâm trạng Tống Nhiễm rất tốt, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm: "Không phải là cậu nói thứ hai mới về sao? Sao hôm nay đã về rồi?"

Mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, không trả lời.

Nghĩ thầm, còn không biết xấu hổ hỏi?

"Cậu làm sao vậy? Không vui sao?" Tống Nhiễm thấy mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, vội hỏi.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng, hỏi: "Điện thoại cậu đâu?"

"Điện thoại? Điện thoại ở đây." Tống Nhiễm vừa nói, vừa mở balo ra.

"Nhìn đi, ở đây." Vừa nói, vừa lấy điện thoại từ trong balo ra.

Nói xong, thuận tay mở màn hình.

Trên màn hình xuất hiện một tin nhắn chưa đọc.

Tống Nhiễm ngẩng người, theo bản năng xem địa điểm.

Sau đó, liền thấy tin nhắn chiều nay Lục Mộ Trầm gửi cho cô.

Anh hỏi cô: Đang làm gì?

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm tin nhắn kia, trở mắt một lúc lâu.

Sau đó, mới ngẩng đầu: "Cậu... Cậu gửi tin nhắn cho tớ khi nào vậy?"

Sắc mặt Lục Mộ Trầm trông rất khó nhìn, thanh âm có chút lạnh: "Trên đây không có thời gian?"

"A..." Tổng Nhiễm cúi đầu xuống nhìn qua, thời gian là 4 giờ chiều.

Tổng Nhiễm nhìn vẻ mặt khó chịu của Lục Mộ Trầm, không hiểu sao có chút chột dạ: "Cái đó... Lúc ấy... Lúc ấy tớ đang chơi bài, tớ không... Không nghe thấy tiếng điện thoại kêu..."

Hôm nay cô mới học được cách chơi bài, đặc biệt nghiện, cả ngày trừ lúc ăn cơm, chính là cùng bọn Tần Phàm cùng một chỗ chơi bài.

Thật sự là không để ý đến điện thoại.

Lục Mộ Trầm cười lạnh một tiếng, ngữ khí chua lèm, nói: "Còn không phải sao, tớ thấy cậu cùng với Tần Phàm kia, chơi rất vui vẻ."

Vui vẻ đến mức cả ngày không liên lạc với anh.

Ha ha...

Lời này của Lục Mộ Trầm vừa nói ra, Tổng Nhiễm nhất thời sùng sốt, có chút kỳ quái hỏi: "Cậu có ý gì? Tớ và Tần Phàm không có gì."

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiễm vừa mới nói xong, bỗng nhiên giống như nghĩ tới cái gì, mắt cô sáng lên, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Từ từ... Lục Mộ Trầm, cậu... Không phải là cậu ghen đấy chứ?!"

Ấn đường (5) của Lục Mộ Trầm nhấn lại, trên mặt có chút không nhìn được, phản bác: "Đừng nói bậy."

(5) Ấn đường là khoảng cách giữa 2 lông mày.

Tổng Nhiễm kích động mà ôm lấy cánh tay anh, vui vẻ mà nhếch miệng cười: "Cậu đừng giả vờ! Chính là cậu ghen, chính là cậu thích tớ, cậu thừa nhận đi!"

Mắt cô sáng lên nhìn Lục Mộ Trầm, vui vẻ trong mắt gần như sắp tràn ra ngoài.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, chưa từng vui vẻ giống như bây giờ, giống như phát hiện một bí mật.

—— Lục Mộ Trầm thích cô, anh ghen...

Tổng Nhiễm lắc lắc cánh tay Lục Mộ Trầm, cười khanh khách mà nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cậu rất ngạo kiều nha, rõ ràng thích tớ, còn không thừa nhận..."

Giọng nói Tổng Nhiễm mềm mại, chọc tâm của Lục Mộ Trầm như tan chảy.

Cuối cùng anh cũng không nhìn được, liền thừa nhận: "Đúng, tớ thích cậu, Tổng Nhiễm. Vừa lòng chưa?"

Anh nhìn cô, ánh mắt sùng nịnh.

Một tiếng "thích" này, đột nhiên nghe thấy, Tổng Nhiễm gần như không thể tin vào tai mình được, thế cho nên giật mình sau một lúc ngây ngốc.

Đến cô phát hiện Lục Mộ Trầm đang nhìn cô bằng ánh mắt sùng nịnh, một khác kia, trong lòng giống như làm đổ cả vại đường, ngọt đến mức tâm cô như hòa tan.

Cô vui vẻ mà cười rộ lên, đôi mắt cong thành một vầng trăng non.

Cô ôm cánh tay của Lục Mộ Trầm, chậm rãi, đến gần một bước trước mặt anh.

Ngẩng đầu, môi gần như sắp dán lên cằm Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cúi đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú.

Hai người cách nhau thật sự gần, gần đến mức thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Tổng Nhiễm ánh mắt như nước mà nhìn anh, cười ngọt ngào: "Vừa lòng một chút, nếu có thể hôn tớ một chút, sẽ càng vừa lòng."

Tác giả có lời muốn nói: Nhập V trước nhiều cho đại gia càng một chương miễn phí, ngọt không ngọt oa? Ha ha ha ~

Lục ca rút cuộc thừa nhận thích Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta, bắt quá các cậu đoán Lục muện tao sẽ thân đi xuống sao ha ha ha ha ~

Lại có chính là, ngày mai liền nhập V (canh ba), vẫn như cũ là buổi sáng 8 giờ đổi mới, hy vọng các bảo bảo nhiều hơn cổ động nga. Chờ mong đã lâu các cậu ôm ấp hôn hít nâng lên cao liền vào ngày mai lạc ~

Vẫn là câu nói kia, cực ngọt không ngược, không có một ngọt, chỉ có càng ngọt! Tin tưởng ta, không sai!

Cuối cùng, hôm nay ngày mai đều có cho đại gia chuẩn bị bao lì xì, đại gia nhiều hơn cấp Nhiễm Nhiễm cùng Lục ca nhấn lại nga ~ yêu các cậu (*^__^*)

~~~~~
Kẹo chúc mọi người Halloween vui vẻ! Tặng ảnh nè!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Edit: Kẹo Mạch Nha

Tống Nhiễm mặt đầy chờ mong nhìn Lục Mộ Trầm, tâm trạng tốt đến mức như đang bay vậy.

Hai người dựa vào nhau rất thân mật, Lục Mộ Trầm có chút không được tự nhiên, anh duỗi tay đặt lên bả vai Tống Nhiễm, đẩy cô ra một chút, nói: "Tống Nhiễm, đừng nháo."

Tống Nhiễm cười hi hi trả lời anh: "Không nháo nha, cậu hôn tớ một chút thôi, không sao đâu, tớ rất hào phóng."

Lục Mộ Trầm: "..."

"Tổng Nhiệm."

Không đầy một lát, Lục Mộ Trầm đột nhiên gọi tên cô, Tổng Nhiệm chớp chớp mắt, cười tươi: "Hả? Làm sao vậy?"

Trong đầu cô bây giờ đều là từ "thích" mà Lục Mộ Trầm vừa nói với cô, vui vẻ đến mức cả người sắp bay lên.

Nhưng mà, từ đầu đến đuôi, Lục Mộ Trầm đều rất lý trí.

Biểu tình của Lục Mộ Trầm bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn Tổng Nhiệm, rất thận trọng nói: "Tổng Nhiệm, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Được nha! Cậu muốn nói cái gì?" Tổng Nhiệm hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc, không chút nào phát hiện biểu tình của Lục Mộ Trầm có chút không thích hợp.

Cô chỉ vào cái ghế đối diện ven đường, nói với Lục Mộ Trầm: "Bọn mình đi đến bên kia ngồi đi."

Nói xong, vô cùng vui vẻ kéo tay Lục Mộ Trầm, đi đến chỗ cái ghế.

Hai người sóng vai ngồi xuống ghế.

Sau cái ghế dài là đèn đường mờ, màu vàng chiếu sáng trên mặt đất, làm cho buổi tối yên tĩnh trông ấm áp lên rất nhiều.

Tổng Nhiệm ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, vai dựa gần anh, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn anh: "Nói đi, cậu muốn nói cái gì?"

Tay cô vẫn luôn nắm tay Lục Mộ Trầm, Lục Mộ Trầm cũng không có trốn, tùy ý để cô cầm.

Anh rũ mắt, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú Tổng Nhiệm.

Mặt đầy tươi cười, làm cho Lục Mộ Trầm bỗng nhiên có chút không đành lòng phá hỏng không khí.

Nhưng mà... Vẫn nên nói thì hơn.

Do dự một lúc, cuối cùng cũng vẫn mở miệng: "Tổng Nhiệm, tớ thừa nhận, tớ thích cậu, nhưng..."

Tổng Nhiệm vừa nghe thấy từ "nhưng", nháy mắt liền khăn trương, lập tức cảnh giác đánh gãy lời anh "Không cho nói nhưng!"

Lục Mộ Trầm: "..."

Trong lòng Tổng Nhiệm sinh cảnh giác, sau khi đánh gãy lời của Lục Mộ Trầm, theo bản năng ngồi gần anh hơn một chút, tay cầm tay anh cũng chặt hơn một chút, giống như sau khi buông ra thì sẽ không nắm lại được.

Cô ngẩng đầu, nụ cười trên mặt đã không còn, vô cùng nghiêm túc nhìn Lục Mộ Trầm, nói từng câu từng chữ: "Thích tớ, thì bọn mình ở bên nhau. Đừng nói nhưng, tớ không muốn nghe nhưng."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như kéo căng, bá đạo có chút đáng yêu.

Lục Mộ Trầm thấy cô kháng cự như thế, trầm mặc một lát, lại mở miệng, thay đổi cách nói uyển chuyển hơn: "Tổng Nhiệm, bây giờ chúng ta nên lấy học tập làm trọng."

Tổng Nhiệm nhú mày: "Cậu đừng lấy việc học tập làm cớ, yêu đương cũng có thể học tập tốt, tớ sẽ không quấy rầy cậu."

Cô nhìn anh, rất khó hiểu: "Rõ ràng cậu đã thừa nhận thích tớ, vì sao không thể hẹn hò với tớ?"

Cô thật sự không hiểu được cái thái độ như gần như xa của Lục Mộ Trầm đối với cô, vừa mới cho cô một viên kẹo đường, đột nhiên lại muốn lấy lại.

Cô có chút phiền lòng.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm không vui vẻ, lập tức giải thích: "Cậu nghe tớ nói xong, được không?"

"Được, cậu nói đi." Nói xong, còn hừ hừ một tiếng, bổ sung nói: "Dù sao cậu nói cái gì, tớ cũng sẽ không đồng ý."

"..." Lục Mộ Trầm có chút đau đầu.

Tính cách Tổng Nhiệm như vậy, anh thật sự không có cách nào.

Suy nghĩ một lát, dứt khoát ngã bài với cô: "Nếu tớ nói, sau khi tớ tốt nghiệp cao trung sẽ đi du học, vậy bây giờ cậu có đồng ý hẹn hò với tớ không?"

Đi... Du học?

Tổng Nhiễm nghe vậy, không khỏi ngẩn cả người.

Thật ra cô không nghĩ tới Lục Mộ Trầm sẽ đi du học, vừa nghe, nhất thời có chút luống cuống, ngơ ngác nhìn anh: "Cậu... Cậu muốn đi du học à?"

Tâm trạng Lục Mộ Trầm rất phức tạp, trầm mặc một lúc, mới trả lời cô: "Ừ."

Tổng Nhiễm càng luống cuống, hỏi anh: "Là... Là đi du học để học sao?"

"Ừ." Lục Mộ Trầm nói.

"Vậy... Vậy bao giờ cậu sẽ trở về?" Cô hỏi.

Lời này của Tổng Nhiễm cuối cùng cũng hỏi tới điểm mấu chốt.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm lại cảm thấy rất bức bối, rũ mắt trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt thật sâu nhìn vào mắt Tổng Nhiễm, tình tường nói từng câu từng chữ: "Đây là vấn đề khó khăn của bọn mình. Tổng Nhiễm, tớ không biết tớ muốn đi bao lâu, chậm thì bốn năm, nhiều thì thậm chí khả năng bảy năm, mười năm..."

Bỗng nhiên anh có chút nói không được, tâm trạng cũng không dễ chịu hơn so với Tổng Nhiễm.

"Lâu như vậy sao..." Tổng Nhiễm lẩm bẩm nói, cuối cùng cô cũng có thể hiểu vì sao Lục Mộ Trầm luôn đối với cô như gần như xa.

Suy nghĩ một lát, cô hỏi: "Có phải cậu sợ về sau chúng ta hai nơi hai nơi không, sau một thời gian dài sẽ chia tay?"

"Ừ."

Tổng Nhiễm vội lắc đầu, vô thức nắm tay Lục Mộ Trầm càng chặt, rất nghiêm túc nói: "Sẽ không đâu, tớ khẳng định sẽ chờ cậu."

Lại nói tiếp: "Lục Mộ Trầm, tớ cảm thấy cậu suy nghĩ quá nhiều, bọn mình..."

"Tổng Nhiễm." Lục Mộ Trầm bỗng nhiên gọi cô.

Lời Tổng Nhiễm bị đánh gãy, ngơ ngác nhìn anh: "Sao? Cái gì?"

"Tổng Nhiễm, tớ không muốn nói đến chuyện sẽ có khả năng chia tay trong tình yêu, cậu hiểu không?" Lục Mộ Trầm vô cùng nghiêm túc, trưởng thành ở tuổi này.

Từ nhỏ Lục Mộ Trầm so bạn cùng lứa tuổi trưởng thành hơn rất nhiều. Có suy nghĩ có chủ ý, suy xét sự việc rất toàn diện, nghĩ đến cũng rất xa, thế cho nên bất luận việc gì, đầu tiên anh sẽ đứng ở góc độ lý trí rồi phân tích.

Bao gồm cả chuyện tình yêu.

Nhưng trên thực tế, sau khi anh phát hiện mình thích Tổng Nhiễm, liền khó có chút có thể tự khống chế.

Tính đến bây giờ, anh cũng dựa vào lý trí chống đỡ.

Anh sợ chính mình nhất thời xúc động đồng ý với Tổng Nhiễm, cuối cùng cũng sẽ hại cô.

Mặc dù cô nguyện ý chờ anh, anh cũng luyến tiếc.

Cách nhau xa như vậy, mờ mịt về tương lai.

Một cô gái, có thể có bao nhiêu năm thanh xuân, có thể dùng bao nhiêu để chờ đợi?

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này của Lục Mộ Trầm, vội khần trương nói: "Bọn mình sẽ không chia tay! Lục Mộ Trầm, khả năng là cậu không biết, tớ đặc biệt đặc biệt rất thích cậu, mỗi ngày mở mắt, trong đầu đều là cậu."

Giống như sợ Lục Mộ Trầm không tin, thậm chí giơ lên tay, mà thề son sắt: "Tớ đảm bảo, chỉ cần cậu không chia tay với tớ, tớ khẳng định sẽ không chia tay với cậu! Tớ sẽ chờ cậu, vẫn luôn chờ cậu."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm phức tạp nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi: "Tổng Nhiễm, cậu có biết nơi đất khách có bao nhiêu khó khăn không?"

Trong lòng Tổng Nhiễm run rẩy, lắc đầu.

Cô không biết, cô không muốn suy nghĩ nhiều như vậy.

Lục Mộ Trầm thấy cô lắc đầu, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên, cái gì cô cũng không hiểu.

Anh nhìn cô, cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng, anh nói: "Tổng Nhiễm, chúng ta thuận theo tự nhiên đi."

Tổng Nhiễm nghe vậy, ngơ ngác nhìn anh, bỗng nhiên trong lòng có chút sợ hãi: "Cậu... Có ý gì?"

Lục Mộ Trầm nói: "Ý tớ là, thuận theo tự nhiên, nếu nhiều năm về sau, tớ về nước, cậu còn thích tớ, bọn mình sẽ ở bên nhau, được không?"

Lục Mộ Trầm vừa dứt lời, trong lòng Tổng Nhiễm nhảy dựng, gần như vô thức đột nhiên từ trên ghế đứng lên: "Tớ không cần!"

Cô lớn tiếng nói, phản ứng rất lớn, Lục Mộ Trầm có chút bị dọa sợ, anh cũng lập tức đứng lên, theo bản năng muốn kéo tay Tổng Nhiễm: "Tổng Nhiễm..."

Tổng Nhiễm không cho anh chạm vào, sau đó lui lại một bước, cô nhìn anh, xưa nay chưa từng có nghiêm túc: "Lục Mộ Trầm, cậu muốn đi du học học tập, tớ đương nhiên ủng hộ cậu, tớ cũng nguyện ý chờ cậu. Nhưng tiền đề là, cậu là bạn trai tớ. Cậu và tớ không ở bên nhau, dựa vào cái gì muốn tớ chờ cậu nhiều năm như vậy?"

"Ý tớ không phải vậy." Lục Mộ Trầm vội giải thích, nói: "Tớ vừa mới nói, chờ nhiều năm sau, tất cả mọi chuyện đều đã định, nếu cậu vẫn thích tớ, khi đó bọn mình sẽ ở bên nhau. Đương nhiên, trong khoảng thời gian đó, nếu cậu thích người khác, tớ cũng sẽ chúc phúc cho cậu."

Nếu cậu thích người khác, tớ cũng sẽ chúc phúc cho cậu...

Tổng Nhiễm nghe những lời này của Lục Mộ Trầm, tức giận đến nỗi đôi mắt cũng đỏ lên, không nhận được hung hăng đâm vào chân Lục Mộ Trầm, mắng anh: "Lục Mộ Trầm, cậu là vương bát đản (1)!"

(1) Vương bát đản: lưu manh.

Cô trừng mắt anh, đôi tay gắt gao mà nắm đằng trước.

Cô thật sự không biết, trên thế giới này sao lại có người đáng ghét như vậy?

Vừa mới còn nói thích cô, mới như thế chỉ một lát liền muốn cô đi tìm người khác?

Như vậy anh cũng bỏ được?

Tổng Nhiễm rất đau lòng.

Trừng mắt với Lục Mộ Trầm, nhưng trong mắt lại là ê ẩm, có chút muốn khóc.

Lục Mộ Trầm bị Tổng Nhiễm mắng đến á khẩu không trả lời được.

Không khí rất căng thẳng.

Tâm trạng Lục Mộ Trầm cũng rất phức tạp, trong đầu cực loạn.

Lần đầu tiên ở trong lòng nghi ngờ chính mình. Có phải thật sự anh suy nghĩ quá nhiều? Thời điểm niên thiếu, có phải anh nên thuận theo một lần xúc động của mình?

Tổng Nhiễm liếm liếm môi khô khốc, trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nói: "Lục Mộ Trầm, tớ nói lại lần nữa, hoặc là hiện tại cậu cùng tớ ở bên nhau, hoặc là bọn mình thật sự kết thúc, cũng không có sau này."

Ngưng vài giây, lại tiếp tục nói: "Là ở bên nhau, hay là hoàn toàn kết thúc, cậu chọn một cái đi."

Nói xong, lại buộc anh: "Bây giờ chọn đi."

Lục Mộ Trầm ngẩn cả người.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy, càng không nghĩ tới Tổng Nhiễm sẽ tức giận như vậy.

Lúc nghe thấy Tổng Nhiễm nói "hoàn toàn kết thúc", trái tim không chịu nổi mà tàn nhẫn run một chút, lập tức luống cuống.

Anh trong lúc nhất thời, cũng không biết bây giờ nên nói cái gì nên làm cái gì.

Nhưng mà, Tổng Nhiễm thấy anh nửa ngày không nói, cho rằng anh đồng ý lựa chọn thứ hai.

Trong lòng đau giống như đao cắt, rất tức giận, mà cũng rất khổ sở. Trong nháy mắt, trong lòng rất đau, giống như là bị thất tình.

Mắt đau xót, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Cô rất ít khóc, cũng bị nước mắt không hề biết trước của chính mình dọa, vội vàng giơ tay lau nước mắt.

Nhưng trong nháy mắt khi nước mắt rơi xuống, Lục Mộ Trầm cũng thấy.

Thời điểm giọt nước mắt trong suốt kia rơi xuống, làm trái tim của Lục Mộ Trầm bỗng dừng co rụt lại.

Anh đi lên phía trước hai bước, vô thức muốn giữ chặt tay Tống Nhiễm.

Nào biết mới vừa vươn tay, đã bị Tống Nhiễm đẩy thật mạnh ra.

Anh nhú mày: "Tống Nhiễm ——"

Nhưng mà, chưa kịp nói cái gì, Tống Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu lên, rất tức giận mà nhìn anh, cắn răng, ngữ khí hung hăng: "Lục Mộ Trầm, từ từ bỏ cậu! Hy vọng sau này cậu, đừng hối hận!"

Nói xong, trừng mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái, xoay người chạy về phía trở về khách sạn.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng dáng chạy đi của Tống Nhiễm, cả người giống như đột nhiên bị trong hầm băng, cả người cứng đờ đứng ở nơi đó.

Đọc nhiều năm sách như vậy, chưa bao giờ biết, hai chữ "từ bỏ" này hai thể nhưng có lực sát thương lớn như vậy.

Trái tim như bị đâm vào một nhát rồi lại rút ra (2), giống như bị dao nhỏ cắt một đường.

(2) Nguyên văn là "Nhất trều nhất trều" nhưng tớ không hiểu nên để vậy T. T

Không cần chờ về sau, bây giờ anh cũng đã hối hận! Từ khi Tống Nhiễm nói từ bỏ, liền hối hận.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Tống Nhiễm.

Anh mặc kệ, ở bên nhau thì ở bên nhau, việc sau này thì để sau này nói, anh cũng muốn không màng tất cả mà xúc động một lần.

Bởi vì tưởng tượng đến khả năng sau này Tống Nhiễm thật sự sẽ ở bên người khác, trong lòng anh cực kì khó chịu.

Nhưng mà, lúc này Tống Nhiễm đang tức giận, thấy điện thoại của Lục Mộ Trầm, thờ phỉ phỉ, trực tiếp ngắt.

Bị ngắt điện thoại, trong lòng Lục Mộ Trầm càng sốt ruột, bầm riết không tha mà tiếp tục gọi.

Anh gọi, cô ngắt.

(Cứ như là chơi trò đuổi bắt ấy nhỉ!)

Qua rất nhiều lần, đến lần thứ sáu gọi, đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ máy móc: "Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi, đang bận."

Cả người Lục Mộ Trầm cứng đờ.

Anh đây là... Bị kéo vào danh sách đen?

Tống Nhiễm nổi giận ùng ùng chạy về khách sạn.

Đứng ở cửa phòng gỗ cửa.

Trong lòng cô đang tức giận, tiếng gõ cửa có chút lớn.

Bên trong, Lưu Linh đang đắp mặt nạ, nghe thấy tiếng gõ cửa, phản xạ có điều kiện hỏi một câu: "Ai đấy?"

"Tớ!" Giọng Tống Nhiễm vang lên.

Ngữ khí nổi giận ùng ùng, Lưu Linh nghe được thì ngẩn người.

Làm sao vậy? Vừa nãy không phải còn rất vui sao?

Vừa nghĩ, vừa bước nhanh đi đến cửa.

Mở cửa, liền thấy Tống Nhiễm mặt đầy tức giận đứng bên ngoài.

Lưu Linh càng kỳ quái, vội hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Tống Nhiễm không trả lời, tức giận đến mức ngực cảm thấy khó chịu, nhấc chân đi vào trong phòng.

Lưu Linh đi theo sau cô, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy? Vừa nãy không phải còn rất vui sao? Ai chọc cậu tức giận vậy?"

Tổng Nhiễm đặt mông ngồi trên giường, mũi nặng nề hừ một tiếng, thờ phỉ phỉ nói: "Còn có thể là ai! Còn không phải là tên khốn kiếp Lục Mộ Trầm kia sao!"

Lưu Linh vừa nghe, vội hỏi: "Cậu ấy làm gì cậu? Đến đây đến đây, nói với tỷ tỷ."

Vừa nói, vừa đi đến chỗ Tổng Nhiễm ngồi, ngồi xếp bằng trên giường.

Tổng Nhiễm cắn răng, đem những lời Lục Mộ Trầm vừa nói với cô, nói lại cho Lưu Linh một lần.

Lưu Linh rất lí trí, nghe xong, nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật cũng có thể lý giải. Nếu cậu ấy nói, một khi bắt đầu sẽ không muốn kết thúc, nghĩa là tình cảm của cậu ấy đối với cậu đặc biệt nghiêm túc."

Hơn nữa cậu ấy bản thân cũng không phải không có đạo lí, rốt cuộc cậu ấy cũng chuẩn bị đi du học, việc đó từ bây giờ đến lúc đấy không nói trước được."

"Nhưng tớ đã nói, tớ sẽ chờ cậu mà."

Lưu Linh lắc đầu, nói: "Cậu ngốc hả? Đây là cậu ấy sợ làm cậu chậm trễ. Rốt cuộc, nơi đất khách thật sự rất vất vả. Cậu biết chị họ tớ đúng không? Lúc trước bạn trai chị ấy cũng đến nơi đất khách, yêu đương năm sáu năm, cuối cùng vẫn không kiên trì nổi, chia tay. Thời điểm chia tay, chị họ tớ đã 29 tuổi."

Loại chuyện này, nam sinh có khả năng tốt hơn một chút. Nhưng nữ sinh không giống, thanh xuân của nữ sinh tổng cộng cũng chỉ có mấy năm, nếu cuối cùng chia tay, đối với nữ sinh mà nói, thật sự là việc rất tàn nhẫn, lãng phí tình cảm, lại lãng phí thanh xuân."

Nói xong, lại không nhận được cảm khái: "Nhưng mà, cũng không biết Lục Mộ Trầm mới tuổi này, lại có trách nhiệm như vậy, thật là người đàn ông tốt khó mà có được."

Tổng Nhiễm: "Tớ cũng biết là cậu ấy vì tớ suy nghĩ, nhưng tớ không hiểu, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Việc của sau này, sau này lại nói không được sao? Cậu ấy rõ ràng thích tớ."

Cảm giác các bạn học khác nói chuyện yêu đương rất dễ dàng, như thế nào tới lượt cô, lại phức tạp như vậy?

Tổng Nhiễm có chút phiền lòng, ôm cái gối, ngón tay không ngừng dùng sức mà nắm vỏ gối, giống như phát tiết.

Lưu Linh nhìn cô, hỏi: "Vậy tiếp theo cậu tính làm gì?"

Tổng Nhiễm bĩu môi: "Không làm."

Lưu Linh sững sốt, có chút kinh ngạc: "Cậu... Cậu thật sự tính cứ như vậy từ bỏ?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Sao có thể? Bỏ dở giữa chừng không phải tính cách của Tổng Nhiễm tớ. Huống hồ, không phải cậu nói Lục Mộ Trầm là người đàn ông tốt khó mà có được sao? Nam sinh tốt như vậy, nếu như bỏ lỡ, tương lai sợ là sẽ không gặp được."

Lưu Linh tán đồng gật gù đầu: "Nói rất đúng."

Sau đó, về mặt tò mò nhìn Tổng Nhiễm: "Nhưng mà, đến tận cùng cậu tính toán làm gì?"

Tổng Nhiễm thờ dãi, không trả lời.

Sau đó, liền thuận thế nằm lên giường, tay gối đầu sau gáy, chân bắt chéo, lác quắc lác quắc lại vênh lên, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm trần nhà. Giống như là tự hỏi cái gì.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng, nói: "Đầu tiên, khẳng định là cậu ấy thích tớ."

Lưu Linh hỏi tiếp: "Đúng vậy, sau đó thì sao?"

Tổng Nhiễm nhướn mày nhìn Lưu Linh một cái, trong mắt rốt cuộc lại lộ ra một tia vui vẻ, nói: "Chỉ cần cậu ấy thích tớ, vậy là có thể xử lí tốt."

Lưu Linh nghe được liền ngẩn người, không hiểu cho lắm: "Có ý gì?"

Tổng Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, cười nói: "Còn không đơn giản sao? Nếu cậu ấy thích tớ, tớ gạt cậu ấy qua một bên mấy ngày, cậu ấy không chịu nổi, tự nhiên sẽ đến tìm tớ, đến lúc đó, quyền chủ động không phải là nằm ở trong tay tớ sao?"

Lưu Linh lập tức hiểu được, chắc chắn một tiếng: "Cậu đây là lạt mềm buộc chặt hả?"

Tổng Nhiễm cong môi cười, nói: "Ừ, xem như là vậy."

Thời điểm vừa từ bên ngoài trở về, cô vẫn luôn suy nghĩ —— trong lúc cô cùng Lục Mộ Trầm, bởi vì là cô thích trước, cho nên trong mối quan hệ này, cô vẫn luôn ở thế bị động, cho nên Lục Mộ Trầm nói cái gì, cô đều nghe anh.

Nhưng bây giờ cô phát hiện, phương pháp thay đổi tình trạng bây giờ, chính là biến bị động thành chủ động.

Trước kia cô không dám, là bởi vì không xác định được đến tận cùng Lục Mộ Trầm có thích mình hay không.

Nhưng hiện tại không giống nhau, Lục Mộ Trầm đã chủ động thừa nhận thích cô.

Hơn nữa vừa nãy cô nổi nóng, cãi nhau với Lục Mộ Trầm rồi, đúng lúc có thể gạt anh qua mấy ngày.

Hừ.

Sau khi rửa mặt xong, Tống Nhiễm nằm trên giường, trong đầu còn nghĩ đến việc của Lục Mộ Trầm, có chút không ngủ được.

Bỗng nhiên, cô nghiêng mình, nhìn về phía giường Lư Linh, nhỏ giọng hỏi: "Lư Linh, cậu ngủ rồi sao?"

"Còn chưa đâu, làm sao vậy?" Lư Linh còn chưa ngủ, nghe thấy Tống Nhiễm gọi mình, nghiêng người, cùng cô mặt đối mặt.

"Cậu có thể giúp tớ một việc không?"

"Gấp cái gì? Cậu nói đi."

Trong phòng tối, ánh đèn từ đèn ngủ đầu giường chiếu lên một mảng mờ nhạt dưới đất. Đôi mắt đen nhánh của Tống Nhiễm sáng lên, khóe miệng cong cười, nói: "Qua mấy ngày nữa, cậu giúp tớ truyền một tin ra ngoài."

"Được, cậu nói đi."

Bỗng nhiên trong mắt Tống Nhiễm lộ ra một tia狡 hoạt ý cười, nói: "Rất đơn giản, chỉ cần nói tớ và nam sinh khác hẹn hò."

Lư Linh sững sốt, kinh ngạc: "Cậu đây là... Muốn cho Lục Mộ Trầm ghen đấy hả?"

Tống Nhiễm cười ha ha, trên mặt mang theo vài phần kiêu ngạo: "Thế nào? Chiêu này của tớ có cao không?"

Anh thích cô, cô không tin anh sẽ không ăn miếng.

Cô chơi bài cùng Tần Phàm, anh đã ăn dấm thành như vậy, nếu cho anh biết cô và nam sinh khác yêu đương, còn không phải ngược anh đến chết?

Tống Nhiễm vụng trộm vui trong lòng.

Hừ, nếu anh muốn cô đi tìm người khác, vậy cô liền tìm một người cho anh nhìn một cái.

Buổi sáng ngày hôm sau là leo núi, tám giờ tập hợp bên ngoài khách sạn.

Tống Nhiễm thức dậy sớm với Lư Linh, ở trong phòng chậm rì rì mà chuẩn bị, thời điểm đi ra, mới 7 giờ rưỡi, vừa lúc có thể ăn sáng.

Khách sạn cung cấp bữa sáng miễn phí, thời điểm trước khi Tống Nhiễm và Lư Linh đến, đã có một số bạn học khác đến rồi.

Tống Nhiễm vô thức nhìn qua đường lớn, không nhìn thấy Lục Mộ Trầm.

Không khỏi bĩu môi, chuẩn bị cầm đĩa ăn đi lấy sớm một chút.

Nào biết mới vừa cầm đĩa ăn lên, bỗng nhiên cổ tay bị một lực đạo giữ chặt, phía sau có một cổ hương bạc hà quen thuộc xông vào mũi.

Quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô.

Anh mặc một cái áo thun màu đen, quần jean màu lam, dưới chân là một đôi giày thể thao bóng màu trắng.

Thật sự rất đẹp trai nha. Đôi lại là trước tối hôm qua, Tống Nhiễm đã sớm cười tươi với anh rồi. Nhưng mà hôm nay...

Mặt cô không biểu cảm mà nhìn cổ tay bị Lục Mộ Trầm nắm, lạnh giọng nói: "Bạn học, nam nữ thụ thụ bất thân, phiền cậu buông tay ra."

Lời này của Tống Nhiễm vừa nói ra, Từ Hạo và Hàn Tinh phía sau Lục Mộ Trầm đều bị dọa nhảy dựng.

Đặc biệt là Từ Hạo, trông mặt như sắp rơi xuống.

Trời... Tình huống này là như thế nào?

Lục Mộ Trầm không chịu buông ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tống Nhiễm, nói: "Tống Nhiễm, bọn mình nói chuyện một chút."

Tống Nhiễm nở nụ cười, chớp chớp mắt: "Bạn học, tớ và cậu rất quen thuộc sao? Tại sao tớ lại phải nói chuyện với cậu?"

Lục Mộ Trầm: "..."

"Buông ra!" Bỗng nhiên Tống Nhiễm trầm mặt, Lục Mộ Trầm chưa từng gặp qua biểu cảm như vậy.

Anh giật mình ngậy người nhìn cô, cảm thấy Tống Nhiễm như vậy có chút xa lạ.

Tống Nhiễm thấy anh vẫn không buông, dứt khoát duỗi tay gỡ tay anh ra, được tự do, quay đầu liền đi.

Từ Hạo nhìn không được hỏi: "Lục ca, tình huống này là như thế nào hả? Cậu cãi nhau với Tống Nhiễm sao?"

Lục Mộ Trầm đen mặt.

Nhớ tới lời Tống Nhiễm nói tới hôm qua, không ở bên nhau, hoàn toàn kết thúc.

Trong lòng phiền sắp không được, giống như bị rất nhiều hòn đá nhỏ chặn lại.

Từ Hạo thấy sắc mặt Lục Mộ Trầm thật sự không tốt, cũng không dám hỏi lại, lời kéo anh: "Đừng nghĩ, ăn com trước đi."

Lục Mộ Trầm không nói, quay đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Ăn com? Tức đến no rồi!

Ăn xong com sáng, chính là leo núi.

Các bạn học tập năm tập ba chậm rì rì đi lên núi.

Tống Nhiễm đi cùng Lưu Linh, còn có mấy nam sinh khác.

Rất nhiều lần Lục Mộ Trầm muốn đi lên nói chuyện với cô, đều bị cô trực tiếp làm ngơ.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng không dám nói gì, đành phải yên lặng mà đi theo sau Tống Nhiễm.

Thật vất vả chờ đến giữa trưa, đoàn người, rốt cuộc bỏ tới rồi giữa sườn núi.

Giữa sườn núi có rất nhiều nông trại (3).

(3) Nguyên văn là "Nông gia nhạc" nhưng tớ nghĩ nó là nông trại nên để vậy.

Đến phía trước, nơi lớp trưởng đã dự định.

Đến chỗ, hô lớn một tiếng: "Mọi người đến trước nghỉ ngơi một chút, một lát nữa là có thể ăn com."

Các bạn học tập năm tập ba tản ra, đều tự tìm vị trí ngồi xuống, nghỉ ngơi.

Tống Nhiễm cũng tìm vị trí, cùng Lưu Linh ngồi trên một cái ghế dài trước cửa nông trại.

Lục Mộ Trầm đứng cách đó không xa, ánh mắt sâu kín nhìn Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm nhìn như không thấy, cúi đầu chơi điện thoại của mình.

Nhưng thật ra Lưu Linh có chút không nhìn được, lặng lẽ chạm tay Tống Nhiễm: "Lục ca ca nhà cậu hôm nay rất kỳ lạ nha, cậu ấy nhìn chăm chăm cậu."

Tống Nhiễm mặt không biểu cảm, nói: "Đừng để ý đến cậu ấy."

"A... Được. Đây, tớ đi vệ sinh, cậu ngồi cẩn thận một chút."

Tống Nhiễm gật gật đầu, ngồi ra giữa cái ghế, lúc tránh Lưu Linh đứng dậy, cô không cẩn thận bị lật ghế.

Lưu Linh lấy ra một bọc giấy ăn từ trong balo, sau đó chạy đi vệ sinh.

Lưu Linh chân trước vừa đi, Lục Mộ Trầm sau lưng liền đi đến chỗ Tống Nhiễm.

Cũng không hỏi Tống Nhiễm có đồng ý, trực tiếp ngồi bên cạnh cô: "Tống Nhiễm..."

Mới vừa kêu tên Tống Nhiễm, liền thấy cô đột nhiên lấy ra một cái tai nghe từ trong balo, trực tiếp nhét vào tai.

Lục Mộ Trầm khóe mắt co giật: "..."

Tống Nhiễm bật âm điện thoại tới mức lớn nhất, rung đùi đắc ý hát.

Đến nỗi Lục Mộ Trầm bên cạnh, đã hoàn toàn bị cô coi như không khí.

Lục Mộ Trầm nhìn trong một lát, thật sự là không nhìn nổi, trực tiếp duỗi tay, bỏ tai nghe trên tai Tổng Nhiệm xuống.

Tổng Nhiệm đang nghe hát, đột nhiên không kịp phòng bị mà bị gõ tai nghe xuống, ấn đường nhăn lại, không vui mà trừng mắt Lục Mộ Trầm: "Cậu làm cái gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, sắc mặt cũng tốt, nói: "Tớ còn tưởng rằng đời này cậu không muốn nói chuyện với tớ."

"..." Lần này, đổi lại là Tổng Nhiệm hết chỗ nói.

Lục Mộ Trầm hỏi cô: "Cậu kéo tớ vào danh sách đen à?"

Tổng Nhiệm hừ một tiếng, nói: "Người không quan trọng, đương nhiên không cần liên lạc."

"..." Những lời này có lực sát thương quá mạnh, đến nỗi sau một lúc lâu Lục Mộ Trầm nói không ra lời.

Mà lúc đang chuẩn bị nói chuyện với Tổng Nhiệm, thời điểm muốn hẹn hò với cô, lại nghe thấy có người gọi Tổng Nhiệm một tiếng.

Tổng Nhiệm vừa quay đầu lại, đối diện là Lưu Dịch gọi cô: "Nhiệm nhiệm, đến chơi bài!"

Trên mặt Tổng Nhiệm vui vẻ, vội trả lời: "A, đến đây!"

Vừa nói xong, từ trên ghế đứng lên, vui mừng chạy đi.

Lục Mộ Trầm ngồi trên rìa ghế, Tổng Nhiệm đột nhiên đứng dậy, thiếu chút nữa làm anh ngã xuống đất.

"..."

Ăn cơm trưa xong, lớp trưởng hỏi mọi người có muốn leo lên đỉnh núi không.

Có người muốn, có người không muốn.

Vì thế, liền quyết định áp dụng nguyên tắc tự nguyện, muốn liền tiếp tục leo lên đỉnh núi, không muốn thì có thể về khách sạn trước, buổi chiều bốn giờ tập hợp, về nhà.

Tổng Nhiệm hơi mệt một chút, hỏi Lưu Linh: "Cậu có leo lên núi không?"

Lưu Linh vội vàng không ngừng lắc đầu, "Không leo, mệt chết."

Tổng Nhiệm gật đầu: "Vậy được, chúng ta xuống núi."

Nói xong, hai người liền khoác tay nhau đi xuống núi.

Cách đó không xa, Từ Hạo hỏi Lục Mộ Trầm: "Lục ca, cậu có lên núi không?"

Lục Mộ Trầm bị Tổng Nhiệm ngó lơ một ngày, tâm tình rất không tốt, nghe vậy, phá lệ nắc một câu: "Trước cái rắm!"

Nói xong, liền đi xuống chân núi.

Từ Hạo cùng Hàn Tĩnh đều tròn tròn mắt, nhìn nhau.

Từ Hạo: "Trời ơi, cậu ấy đây là... Ăn thuốc nổ, thuốc?"

Hàn Tĩnh: "..."

Buổi chiều, trên đường về nhà, Tổng Nhiệm ngồi một chỗ với Lưu Linh.

Cách một cái đi đến, Lục Mộ Trầm ngồi bên cạnh Tổng Nhiệm.

Rất nhiều lần, Lục Mộ Trầm muốn nói chuyện với Tổng Nhiệm, nhưng mà mỗi lần muốn mở miệng, Tổng Nhiệm liền ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ, bằng không thì nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Trong lòng Lục Mộ Trầm đang nghẹn khuất, cuối cùng biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Anh thật sự hối hận, đêm qua nói những cái đó không thể hiểu được nói làm cái gì?

Thời điểm Tổng Nhiệm muốn anh lựa chọn, anh nên không chút do dự lựa chọn lựa chọn thứ nhất!

Thật là trượt chân một lần, bây giờ muốn nói một câu hòa chính với Tổng Nhiệm cũng không có.

Hối hận a!

Điện thoại bị kéo vào danh sách đen, tin nhắn cũng bị kéo vào danh sách đen.

Nhưng mà may mắn, anh còn có WeChat của Tổng Nhiệm.

Lúc Lục Mộ Trầm về đến nhà, vừa đúng 6 giờ.

Bố mẹ chưa về, đi giúp việc cũng nghỉ, trong nhà trống không, chỉ có một người là anh.

Nhưng thật ra anh cảm thấy rất yên tĩnh, việc đầu tiên, chính là lên tầng tắm rửa.

Nam sinh tắm rửa tốc độ rất nhanh, mười phút sau, Lục Mộ Trầm quấn một cái khăn tắm màu trắng từ trong phòng tắm đi ra, sau đó lau nước còn trên người, thay một cái áo thun sạch sẽ, quần đùi, sau đấy dựa vào giường, lấy điện thoại muốn gửi tin nhắn cho Tổng Nhiệm trên WeChat.

Sợ lại bị Tổng Nhiệm tắt máy, trực tiếp gửi một cái tin nhắn.

Nội dung tin nhắn là: Tổng Nhiệm, tớ nghĩ kĩ rồi, bọn mình ở bên nhau đi, giống như cậu nói, việc sau này để sau này nói. Tối hôm nay cậu có rảnh sao? Bọn mình gặp mặt một lần, cần thận nói chuyện, được không?

Soạn xong tin nhắn, liền ấn nút gửi đi.

Nhưng mà, trong nháy mắt sau khi tin nhắn gửi đi, Lục Mộ Trầm trực tiếp tròn tròn mắt.

Anh soạn tin nhắn nửa ngày, bên cạnh tin nhắn là một dấu chấm than đỏ rực.

Phía dưới có một hàng chữ —— *Nhiệm Nhiệm hừng hực xông lên* mở nghiệm chứng bạn tốt ra, bạn chưa phải là của cô ấy bạn tốt...

Lục Mộ Trầm trở mắt nhìn chăm chăm màn hình điện thoại.

Nửa phút sau, trong không khí vang lên một tiếng nghiêng răng.

Lục Mộ Trầm cực kì phần nộ, răng hàm rất nhanh bị anh cắn nát (?).

Tức giận đến mức quăng điện thoại lên giường, nghiêng răng nghiêng lợi: "Tổng Nhiệm! Cậu làm tốt lắm!!!"

Phương thức liên lạc đều bị Tổng Nhiệm xóa hết.

Buổi tối hôm nay, Lục Mộ Trầm tức giận đến mức cơm cũng không ăn. Nửa đêm ngủ không yên, dứt khoát bò dậy, nổi giận đùng đùng mà xem gần nửa quyển sách luyện tập toán.

Mãi cho đến gần sáng, mới hơi có chút buồn ngủ, nằm trên giường ngủ hai giờ, buổi sáng 6 giờ, đồng hồ báo thức vang lên, lại rời giường đi học.

Lục Mộ Trầm rửa mặt sạch sẽ, thay đồng phục, khoác balo xuống tầng.

Đi giúp việc không có trong nhà, Lâm Vân Xu làm bữa sáng, thấy con trai đi xuống, cười vẫy tay với anh: "Mau đến đây, mẹ làm món con thích ăn sủi cảo trứng."

Lục Mộ Trầm không ăn, nói: "Con không ăn, sẽ đi học muộn."

Vừa nói, vừa đi đến cửa.

"A, con từ từ!" Mẹ Lục gọi anh lại, sau đó liền chạy vào phòng bếp cầm hộp cơm ra, đặt sủi cảo trứng còn đang nóng vào trong hộp, lại cầm một hộp sữa, chạy đến cửa, đưa cho Lục Mộ Trầm: "Con đưa nhỏ này, làm ngon lắm, con cầm lấy đi trên đường ăn."

Lục Mộ Trầm cúi tay nhận, nói: "Cảm ơn mẹ."

Mẹ Lục cười cười: "Được rồi, mau đi đến trường đi."

Lục Mộ Trầm gật gù đầu, xoay người đi vào trong viện (?).

Thời điểm đến trường, là 6 giờ rưỡi.

Lúc đi qua lớp bốn, Lục Mộ Trầm nhìn lướt qua bên trong.

Tổng Nhiệm đã tới, ngồi ở chỗ bàn cuối cùng.

Lục Mộ Trầm đứng ở cửa, thoáng do dự trong chớp mắt, sau đó đi đến sau cửa, kêu một tiếng: "Tổng Nhiệm."

Tổng Nhiệm quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở đó.

Lục Mộ Trầm lớn lên thật sự đẹp trai, bất cứ lúc nào chỗ nào thấy anh, Tổng Nhiệm đều sẽ sinh ra một loại xúc động muốn anh dỗ (3)

(3) Nguyên văn là "phác gục" nhưng tớ nghĩ chắc là chị ấy muốn anh dỗ trước chị ấy.

Đáng tiếc hiện tại là thời kì nhạy cảm, cô phải nhịn. Chờ cô bắt được anh, cô muốn anh dỗ như thế nào thì anh dỗ như thế ấy! Tổng Nhiệm vui vẻ mà nghĩ.

Nhưng mà, trên mặt lại là một bộ mặt xa cách, hỏi anh: "Làm gì?"

"Cậu đi ra đây." Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiệm liếc anh một cái, sau một lúc lâu không nhúc nhích.

Thẳng đến khi kêu tên cô Lục Mộ Trầm lần nữa, mới lười biếng từ trên ghế đứng lên: "Thúc giục cái gì..."

Sau đó đi theo Lục Mộ Trầm đến bên ngoài hành lang, dựa người vào tường, khoanh tay trước ngực, không chút để ý hỏi: "Tìm tớ làm gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, hỏi: "Vì sao xóa tớ khỏi WeChat?"

Tổng Nhiệm nghếch nghếch tóc, chẳng để ý: "Muốn xóa thì xóa, dù sao cũng không cần liên lạc với cậu."

Lời này của Tổng Nhiệm, Lục Mộ Trầm nghe thấy trong lòng, trái tim giống như bị hung hăng đâm một nhát.

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy đây có thể là lời nói lúc cô đang tức giận, cũng bình thường trở lại.

Tối hôm qua suy nghĩ rất nhiều, nếu cô còn ở tức giận, vậy chờ cô hết giận thì nói tiếp.

Lấy một con hộp cơm cùng một hộp sữa ra từ trong cặp, đưa cho Tổng Nhiệm: "Cầm ăn đi."

Tổng Nhiệm nhìn đồ trong tay Lục Mộ Trầm, không khỏi sùng sốt.

Trời, chiều này sử dụng thật tốt nha, quả nhiên nam sinh không thể quá nuông chiều? Mấy ngày nay cô không phản ứng với anh, liền đòi lại là Lục Mộ Trầm mang cơm cho cô?

Tổng Nhiệm trong lòng vui vẻ sắp không xong, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, ngữ khí nhàn nhạt mà nói: "Không cần, tớ ăn rồi."

Lục Mộ Trầm mày nhẩn lại: "Tổng Nhiệm..."

"Cậu còn có việc sao? Không có việc gì thì tớ vào đây."

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiệm thấy anh không nói, quay đầu đi vào lớp.

Sau khi vào, còn đóng cửa lại.

Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm cánh cửa không chút lưu tình đóng lại kia, ngực lại đau một trận.

Tổng Nhiệm này, khi nào mới có thể nghiêm túc nghe anh nói nói mấy câu?

Đáng tiếc chính là, mấy ngày kế tiếp, đừng nói là nói mấy câu, ngay cả nửa câu, Lục Mộ Trầm đều không có cơ hội nói với Tổng Nhiệm.

Hoàn toàn không liên lạc được với cô.

Cô không hề mang cơm cho anh, mặc dù mỗi ngày giữa trưa anh có ý ở trong lớp lâu hơn mười phút, nhưng Tổng Nhiệm trước sau cũng không xuất hiện. Ở cửa lớp, cũng không có gương mặt cười sáng lạn kia.

Buổi tối, cô cũng sẽ không ôm một quyển sách tới tìm anh giảng bài cho, sẽ không ở thời điểm anh giảng bài, cười tủm tỉm nhìn anh chăm chú.

(Chắc anh cô đơn lắm nhỉ???)

Rõ ràng học cùng một trường học, học chung một tầng, lại cố tình không có một lần gặp nhau.

Ngày đầu tiên, anh cảm thấy còn có thể chịu đựng được, nghĩ có lẽ ngày mai có sẽ nguôi giận.

Ngày hôm sau, có chút khó chịu, nhưng mà... Còn chịu được.

Ngày thứ ba, bắt đầu không nhịn được có chút oán trách Tống Nhiễm. Lúc trước khi cô theo đuổi anh, không phải nói sẽ luôn chờ anh, chờ đến khi anh đồng ý hẹn hò với cô mới thôi sao? Hiện tại cứ như vậy mà từ bỏ? Cô có biết hay không, cô chỉ cảm thấy giận thêm một nửa, thậm chí không cần làm cái gì, chỉ cần xuất hiện ở trước mặt anh, anh sẽ lập tức hạ vũ khí đầu hàng.

Nhưng mà, ngày này qua ngày khác, Tống Nhiễm cứ như bốc hơi trong trường vậy.

Anh cũng đi đến lớp Tống Nhiễm tìm cô hai lần, nhưng lần nào cũng không thấy người, như là cố tình tránh anh vậy.

Đến ngày thứ tư, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút suy sụp.

Tống Nhiễm không đến đây mấy ngày, anh không có tâm tư học tập, ăn không ngon, thậm chí ngủ không yên. Mỗi ngày đều nhìn chăm chăm điện thoại đến xuất thần.

Anh thật sự không biết lúc trước sao mình lại có dũng khí từ chối Tống Nhiễm.

Đừng nói mấy năm hay mười mấy năm, chính là bốn ngày, còn không chịu nổi.

Rõ ràng là không yêu đương, không hiểu sao lại có cảm giác thất tình.

Mà loại cảm giác thất tình này, thời điểm mãnh liệt nhất, là trưa hôm nay, Từ Hạo đột nhiên từ bên ngoài vội vàng chạy vào lớp.

Vừa vào lớp, liền hô to: "Lục ca! Không tốt rồi!"

Lục Mộ Trầm ngồi trên ghế, ánh mắt nhàn nhạt liếc cậu một cái, cảm xúc không có gì dao động.

Bây giờ anh đã không đủ tốt rồi, lại còn có trình độ không tốt nào nữa?

Từ Hạo xông tới, sốt ruột nói: "Trời ạ, sao cậu không nóng ruột gì thế!"

Lục Mộ Trầm vẫn như cũ mặt không biểu cảm, nói cái gì cũng không nói.

Từ Hạo gấp đến độ nói không ra hơi (2), nói: "Tống Nhiễm hẹn hò với Tần Phàm! Cậu có biết hay không hả?!"

(2) Nguyên văn là "Hắn không ra tới" tại tờ mới lần đầu edit nên không hiểu nó nghĩa là sao cho nên để như vậy.

Lời này vừa nói ra, Lục Mộ Trầm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó có thể tin, mở miệng, thanh âm đều có chút ách: "Cậu vừa mới... Nói cái gì?"

Từ Hạo có chút đồng tình nhìn anh, nói: "Tống Nhiễm hẹn hò với Tần Phàm... Lục ca, bây giờ cậu tính toán làm sao?"

Lục Mộ Trầm ngây người ở đó, cả người đều cứng đờ.

Trong đầu không ngừng lặp lại lời Từ Hạo vừa nói ——

Tống Nhiễm hẹn hò với Tần Phàm, hẹn hò với Tần Phàm...

Đột nhiên ngực đau nhức, giấy tiếp theo, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên.

Động tác rất lớn, Từ Hạo hoảng sợ, vội hỏi: "Lục... Lục ca, cậu muốn làm gì?"

Lục Mộ Trầm không trả lời cậu, mặt trầm xuống, đi nhanh ra ngoài.

Tống Nhiễm, đem lòng tớ trộm đi liền muốn chạy?

Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tác giả có lời muốn nói:

Chương sau chính là đại gia vẫn luôn chờ mong văn vụ án tiết, bình dâm chưa ba ba ba (*^__^*)

Mặt khác, chương sau đổi mới thời gian ở đêm nay rạng sáng ha (xác thật là bắt động, từ tối hôm qua 10 giờ viết đến bây giờ, còn chưa ngủ giấc, thiên ~ ta viết văn thật sự hào hứng!)

Từ đêm nay bắt đầu, Lục trêu chọc đến mức hằng ngày chân mềm nhũn cùng lời âu yếm chính thức online, liền muốn hỏi các bạn, chờ mong không chờ mong!

Hôm nay còn có một đợt bao lì xì vũ nga (ngày hôm qua còn không có tới kịp phát, hiện tại đi ~) đại gia nhiều hơn nhấn lại nga, muốn nhìn đến các người múa may đôi tay anh anh anh ~

Chuyên mục cuối chương:

Đáng lẽ chương này phải chia làm 3 nhưng tại tớ không biết chia sao cho đúng nên dịch cả. Coi như tặng quà cho tất cả mọi người. Chúc mọi người có buổi tối vui vẻ, nhớ cho tớ những ngôi sao nhỏ xinh và nếu sai sót chỗ nào thì mong mọi người chỉ ra và bỏ qua giúp tớ!!!

Mà dạo gần đây tự nhiên tớ cuồng Đông Cung kinh khủng, video trên là bản của Phong ca và Ngân đầu hát đầy nghe hay cực ~.~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm từ trong lớp đi ra, siết chặt tay, theo bản năng mà đi đến lớp Tổng Nhiệm.

Anh đi rất nhanh, trong đầu chỉ có một việc.

Anh muốn đi hỏi Tổng Nhiệm một chút, đây có phải sự thật hay không?

Mấy ngày không thấy, cô liền thích người khác?

Nhưng lúc trước không phải còn nói, sẽ vẫn luôn thích anh hay sao? Không phải còn nói, sẽ vẫn luôn chờ anh hay sao?

Trong lòng Lục Mộ Trầm rất sợ, từ trước đến nay chưa từng có cái loại cảm giác hoảng loạn này. Loại cảm giác hoảng loạn này, ngay cả khi lúc trước Tổng Nhiệm nói với anh "hoàn toàn kết thúc", cũng không có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Bởi vì Tổng Nhiệm khi nói "hoàn toàn kết thúc", anh chỉ nghĩ cô đang tức giận, bất luận thế nào, anh còn có cơ hội cứu vãn.

Nhưng mà nếu cô thật sự ở bên người khác, ngay cả cơ hội cứu vãn anh cũng không có.

Khi đó, mới thật sự là kết thúc...

Trừ bỏ hoảng loạn, cũng không không chế được mà tức giận.

Lúc trước khi Tổng Nhiệm kinh diễm như vậy mà xuất hiện trước mặt anh, khi cô luôn miệng nói thích anh, sau khi đem tâm của anh trộm đi, rồi lại cứ như vậy không chút lưu luyến nào mà đi, không nói một tiếng, liền ở bên nhau người khác.

Hoảng loạn cùng tức giận tràn ngập ở trong lòng, Lục Mộ Trầm lúc này đã hoàn toàn không còn lí trí, anh chỉ biết, anh muốn Tổng Nhiệm ở lại, ở lại bên anh.

Anh thích cô, không cho cô ở bên người khác.

Đến bên ngoài lớp một, Lục Mộ Trầm trực tiếp đi cửa sau.

Cửa sau mở ra, bởi vì là thời gian ăn trưa, trong phòng học không nhiều người lắm.

Tổng Nhiệm cũng không ở đây, vị trí trống không.

Nghĩ đến lúc này cô ăn xong cơm trưa cũng nên về rồi, Lục Mộ Trầm nỗ lực ngăn chặn cảm giác hoảng loạn trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền, đứng trên hành lang, chờ Tổng Nhiệm.

Anh chưa từng cảm thấy chờ đợi lại lâu như thế, lâu như vậy, từng phút từng giây đều là dày vò.

Các bạn học đã về lớp, trong phòng học, trên hành lang đều trở nên náo nhiệt.

Nhưng mà, trước sau vẫn chưa thấy bóng dáng Tổng Nhiệm.

Rất nhanh, Lưu Linh ăn cơm xong, cầm hộp cơm từ dưới đi lên tầng.

Vừa mới đi đến đầu cầu thang, thì thấy Lục Mộ Trầm vóc dáng cao cao đứng trên hành lang.

Khó trách Tổng Nhiễm sẽ thích, người như vậy, đứng ở trong đám người cũng rất nổi bật.

Lưu Linh đi đến, nghiêng đầu nhìn Lục Mộ Trầm, cười chào hỏi với anh: "A, đây không phải là bạn học Lục hay sao? Sao cậu lại ở đây?"

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu, thấy là Lưu Linh, sắc mặt căng thẳng, lập tức hỏi: "Tổng Nhiễm đâu?"

Lưu Linh chớp chớp mắt: "Cậu tìm Nhiễm Nhiễm sao, hôm nay Nhiễm Nhiễm không đến trường nha, cậu ấy xin nghỉ."

Lục Mộ Trầm vừa nghe, lập tức nhăn mày, lại hỏi: "Khi nào cậu ấy đến?"

Lưu Linh trả lời anh: "Buổi tối đi, buổi tối lớp bọn tớ có tiết kiểm tra toán."

Lưu Linh vừa nói vừa lén lút quan sát biểu cảm của Lục Mộ Trầm.

Bộ dáng tâm trạng không được tốt nha...

"Cậu tìm Nhiễm Nhiễm hả, có việc gì sao?" Lưu Linh có chút tò mò, nhin không được hỏi một câu.

Mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, ngữ khí lạnh nhạt mà trả lời một câu: "Không có việc gì."

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Tổng Nhiễm đến lớp là trước khi bắt đầu tiết tự học năm phút.

Lão sư (1) dạy toán đã cầm bài kiểm tra vào lớp, đang ngồi trên bục giảng phát bài kiểm tra

(1) Tớ không biết đây là thầy hay là cô nên để vậy cho an toàn.

Tổng Nhiễm chạy vội tới, vừa nãy trên đường kẹt xe, thiếu chút nữa là muộn giờ.

Ngồi trên ghế, hô hấp dồn dập không ngừng thở dốc, rốt cuộc một lúc lâu mới trở lại bình thường.

Lưu Linh đưa nước cho cô: "Cậu chạy làm cái gì, đến muộn thì đến muộn một chút (?)."

Vừa nói, vừa lấy giấy ra giúp Tổng Nhiễm lau mồ hôi trên trán.

Tổng Nhiễm cầm cốc nước, rót nước vào trong cốc họng, một hơi liền uống hơn nửa cốc nước.

Lưu Linh quan tâm hỏi: "Chú không có việc gì chứ?"

Tổng Nhiễm bỏ cốc xuống, giơ tay lau miệng, nói: "Không có việc gì, bác sĩ nói sẽ quan sát thêm mấy ngày nếu không có gì vấn đề gì là có thể xuất viện."

Lưu Linh nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, làm tớ sợ muốn chết."

Tổng Nhiễm cười rộ lên, vỗ vỗ vai cô: "Không có việc gì đâu, Lưu Linh."

Tim của bố Tổng Nhiễm không tốt lắm, ngày thường vẫn luôn uống thuốc. Nhưng ông đau lòng con gái kiếm tiền vất vả, có đôi khi mấy ngày mới uống thuốc một lần, nghĩ là có thể tiết kiệm chút tiền thuốc.

Nào biết được liền bởi vì không uống thuốc đúng giờ, nửa đêm hôm qua tim đột nhiên đau thắt, đưa đến bệnh viện cấp cứu suốt đêm.

Tổng Nhiễm sợ hãi, ngồi xổm trước cửa phòng cấp cứu khóc, thẳng đến lúc bác sĩ đi ra nói cho cô, bố không có việc gì, tim cô thấp thỏm mới hạ xuống.

Buổi sáng, cô ở bệnh viện chăm sóc bố.

Vốn dĩ buổi tối cũng không muốn đi, nhưng bố vừa nghe nói có kiểm tra, không ngừng giục cô trở về.

Nếu không, sốt ruột hoảng hốt mà liền trở về gấp.

Lưu Linh đau lòng cô nhin không được thờ dài: "Khi nào, cậu mới không vất vả như vậy đây."

Tổng Nhiễm cười với cô, rất lạc quan: "Cũng không nhiều vất vả đâu, chính là hơn nửa đêm thực sự có chút sợ."

Chuông vào học vang lên.

Lão sư dạy toán đứng trên bục giảng phát bài kiểm tra.

Bài kiểm tra từ mỗi bàn một truyền xuống.

Lưu Linh bỗng nhiên nhớ tới chuyện buổi sáng, nhỏ giọng nói với Tống Nhiễm: "Đúng rồi, trưa hôm nay Lục Mộ Trâm tìm cậu."

Tống Nhiễm cười hi hi: "Tớ biết, mấy ngày nay cậu ấy đến tìm tớ rất nhiều lần."

Mỗi lần Lục Mộ Trâm đến tìm Tống Nhiễm, cô đều biết, nhưng chính là cố ý không gặp anh.

Cô chính là muốn cho anh sốt ruột.

Nói xong, kiêu ngạo mà nhướn nhướn mày với Lưu Linh: "Thế nào? Tớ đã nói như thế nào? Chỉ cần tớ không để ý đến cậu ấy mấy ngày, cậu ấy thiếu kiên nhẫn, tự nhiên sẽ chủ động đến tìm tớ."

"Người ta cũng đã chủ động đến tìm cậu, cậu còn không nhanh hạ bậc thang xuống sao?" Lưu Linh nói.

"Không vội." Tống Nhiễm cười hi hi nói.

Lưu Linh bĩu môi: "Cậu cứ chơi đi, chơi hỏng (2) rồi thì đừng đến tìm tớ mà khóc."

Tống Nhiễm cười nói: "Sẽ không, tớ có chừng mực."

(2) Nguyên văn là "Chơi bằng" tớ cũng không hiểu nhưng chắc nghĩa của nó giống như chơi hỏng, ai biết thì chỉ nha T. T

Thời gian kiểm tra là hai tiết.

Thời điểm chuông tan học vang lên, mỗi tổ trưởng từ vị trí ngồi đứng lên, thu bài kiểm tra theo thứ tự.

Thời điểm thu bài của Tống Nhiễm, cô đang vắt óc để giải bài.

Cuối cùng là hai bài một chút không nhúc nhích, tính là đếm ngược bài thứ ba (?), bài kiểm tra viết có trình tự, thật ra rất nghiêm túc. (?)

Tổ trưởng thấy Tống Nhiễm đang viết, cũng không làm khó cô, đứng bên cạnh đợi một chút.

Tần Phàm lười biếng đi đến, liếc xem bài kiểm tra của Tống Nhiễm một cái

Chỉ liếc mắt một cái, khóe mắt liền không chịu khống chế mà co rút hai cái.

Nhịn không được vuron tay, sờ sờ đầu Tống Nhiễm, đau lòng nói: "Ngoan, thôi bỏ đi, tất cả đều sai."

Tống Nhiễm: "..."

Bài kiểm tra bị thu, Tống Nhiễm ngẩng đầu, rất ai oán trừng mắt với Tần Phàm một cái.

Tiếng Tần Phàm cười nhạo: "Trùng tớ làm cái gì, thật sự là sai."

"Sai thì sai, ai cần cậu nói cho tớ biết?" Tống Nhiễm thờ phỉ phỉ từ trên ghế đứng lên, lấy trên bàn một tờ giấy, chuẩn bị đi vệ sinh.

"A, tớ cũng đi." Tần Phàm thuận tay khoác vai Tống Nhiễm, cợt nhả nói: "Tớ và cậu hẹn hò đi."

Tống Nhiễm nhìn chằm chằm cậu, mắt híp lại: "Móng vuốt, bỏ ra."

Tần Phàm: "Trời ơi, móng vuốt nhà cậu lớn lên có thể đẹp như vậy sao?"

Nói tới nói lui, rốt cuộc vẫn là bỏ tay ra.

Tống Nhiễm lấy trên bàn tờ giấy đưa cho cậu: "Cậu tự đi vệ sinh đi, đừng đi theo tớ!"

Nói xong, liền đi ra ngoài lớp.

"..." Tần Phàm ngo ngắc mà nhìn tờ giấy đưa Tống Nhiễm đưa cho cậu, nửa giây sau ——

"Trời ơi, lão tử không phải nữ!"

Lấy giấy làm gì?

Tổng Nhiễm đi từ trong phòng học ra, chuẩn bị đi nhà vệ sinh trên tầng.

Gần đây cô cố ý trốn tránh Lục Mộ Trầm, đã lâu không đi nhà vệ sinh bên cạnh lớp bốn.

Lại không nghĩ đến, mới vừa đi ra từ phòng học, ngẩng đầu, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, cô thất thần.

Mấy ngày không gặp, đột nhiên vừa gặp mặt, thế nhưng đã quên nên phản ứng thế nào.

Tổng Nhiễm đứng ở chỗ đó, hơi giật mình mắt nhìn thẳng Lục Mộ Trầm.

Trên hành lang tối tăm, sắc mặt Lục Mộ Trầm âm trầm đến lợi hại.

Anh đã ở chỗ này đợi một lúc, vừa mới thấy cảnh kẻ vai thân mật của Tổng Nhiễm và Tần Phàm, anh cũng đã thấy.

Trong lòng những tưởng còn có vài phần may mắn, đến giờ phút này, cũng tiêu tán đi không ít.

Mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Nhiễm, cũng không nói lời nào. Ánh mắt sâu thẳm đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Cả người tản ra một cỗ khí lạnh.

Tổng Nhiễm không khỏi co rúm lại, trong lòng run rẩy, rốt cuộc cũng không nhận được mở miệng trước, hỏi anh: "Cậu... Cậu làm gì?"

Tổng Nhiễm bị Lục Mộ Trầm nhìn đến mức không hiểu sao có chút hoảng hốt, hai tay để ở sườn váy vô thức nắm chặt.

Anh đây là... Muốn làm gì?

Tổng Nhiễm đứng ở chỗ đó, lại đợi một lúc, nhưng mà Lục Mộ Trầm vẫn như cũ hình như không có ý muốn mở miệng.

Tổng Nhiễm không khỏi có chút kỳ quái, cau mày, nói: "Nếu cậu không có việc gì, tớ đi đây."

Nói xong, cũng không đợi Lục Mộ Trầm trả lời, dứt khoát vòng qua anh, lập tức đi lên tầng.

Lại không biết, vừa mới đi chưa được hai bước, cổ tay đã bị một lực mạnh mẽ nắm chặt.

Tổng Nhiễm sững sốt, quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô.

Hắn nắm cổ tay cô, nhìn cô nói: "Tổng Nhiễm, chúng ta nói chuyện một chút."

"Nói chuyện gì? Tớ không muốn nói."

"Cậu buông tớ ra." Nói xong, liền muốn gỡ tay Lục Mộ Trầm ra.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm không chỉ không buông cô, ngược lại còn nắm thật chặt cổ tay của cô, chặt đến mức thậm chí còn có chút đau.

Tổng Nhiễm nhú nhú mày, nhìn anh: "Rốt cuộc cậu muốn... A, cậu làm gì đấy hả?"

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên đã bị Lục Mộ Trầm kéo đi lên trên tầng.

Tay anh gắt gao nắm chặt cổ tay cô, sức lực rất lớn, Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy xương của mình rất nhanh sẽ bị anh bóp nát, cô cau mày, theo bản năng kéo lại tay anh: "Lục Mộ Trầm, cậu buông tớ ra."

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm giống như không nghe thấy, chỉ lo kéo cô đi lên tầng.

Từ tầng ba, đi đến tầng bốn, vẫn như cũ không có ý dừng lại.

Lên một tầng nữa, chính là sân thượng.

Đã vào học, trên sân thượng một người cũng không có.

Cổ tay Tổng Nhiễm đau đến mức sắp không xong, dùng sức mà hất tay Lục Mộ Trầm ra, nắm cổ tay, oán trách nhìn Lục Mộ Trầm một cái: "Lục Mộ Trầm, cậu rất phiền nha, đau chết mất."

"Cậu cùng Tần Phàm ở bên nhau, là thật đúng không?"

Tổng Nhiễm xoa cổ tay, đột nhiên nghe thấy câu này, cả người ngẩn ra, giây tiếp theo, liền đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm rất sâu nhìn cô, bước đến trước mặt cô một bước.

Hai người thật sự rất gần, hô hấp quanh quẩn lẫn nhau.

Tổng Nhiễm nâng đầu, đôi mắt sáng lên nhìn Lục Mộ Trầm.

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã vui đến nở hoa.

Ghen, vậy là làm tốt rồi nha.

Cô cố nén vui sướng trong lòng, mặt không biểu cảm trả lời anh một câu: "Đúng vậy."

Một câu "đúng vậy", trực tiếp phá nát chút mong đợi cuồng cuồng trong lòng Lục Mộ Trầm.

Bỗng nhiên anh rất tức giận, đột nhiên nắm chặt cổ tay Tổng Nhiễm: "Tổng Nhiễm, không phải lúc trước cậu luôn miệng nói thích tớ hay sao? Bây giờ mới mấy ngày? Nhanh như vậy liền hẹn hò với người khác?"

"Cậu không chịu hẹn hò với tớ, còn không cho tớ hẹn hò với người khác sao? Lục Mộ Trầm, cậu cũng quá bá đạo rồi!"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tổng Nhiễm cúi đầu, mắt nhìn tay Lục Mộ Trầm để trên vai cô, ngay sau đó, ngẩng đầu, nói: "Lục Mộ Trầm, phiền cậu buông ra, nam nữ thụ thụ bất thân, nếu bạn trai tớ biết, sẽ không vui."

Những lời cuối cùng của Tổng Nhiễm, giống con dao đâm vào trong lòng anh.

Tay để trên vai cô, bỗng nhiên trở nên vô lực.

Trong mắt đều là cảm xúc bị thương.

Tổng Nhiễm cảm giác được anh buông lỏng bả vai cô, sau đó lui một bước, từ chỗ Lục Mộ Trầm giam cầm bước ra.

Cô ngẩng đầu, cuối cùng lại nhìn anh một cái.

Sau đó, liền xoay người, đi ra khỏi sân thượng.

Chỗ đứng của bọn họ, cách cửa sân thượng vài bước.

Tổng Nhiễm cố ý bước chậm lại, nghĩ thầm: Ngốc nghếch mau giữ chặt cô nha!

Lục Mộ Trầm trở mắt nhìn Tổng Nhiễm đi ra ngoài, từng bước một.

Trong lòng có giọng nói vang lên không ngừng: Đừng để cô ấy đi, không thể để cô ấy đi.

Mất thấy Tổng Nhiễm đi đến cửa sân thượng, khi chuẩn bị xuống tầng, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng không khống chế được, gọi cô lại: "Tổng Nhiễm!"

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Tổng Nhiễm đưa lưng về phía Lục Mộ Trầm, trên mặt lộ ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

Ngốc nghếch, cuối cùng cũng gọi cô lại.

Trong lòng vui vẻ sắp không được, ngoài mặt lại cố ý đem nụ cười thu lại, quay đầu lại, mặt không biểu cảm nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Bạn học Lục, xin hỏi cậu còn có chuyện gì sao?"

"Có!" Lục Mộ Trầm đi nhanh đến.

Tổng Nhiễm nhìn anh: "Cậu..."

Cô vừa định nói chuyện, lại không nghĩ, còn chưa kịp mở miệng, Lục Mộ Trầm đột nhiên gắt gao giữ vai cô, tiếp theo trong nháy mắt, đột nhiên ấn cô lên vách tường.

Tổng Nhiễm còn chưa phản ứng lại, Lục Mộ Trầm liền nâng mặt cô lên, cúi đầu, nặng nề hôn cô.

Môi dán vào nhau.

Cả người Tổng Nhiễm đều cứng lại, trong đầu vang lên một tiếng "oanh", nháy mắt trống rỗng.

Mắt mở to, không dám chớp một cái, tay cùng chân cũng không biết nên để chỗ nào.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như từ cổ họng nhảy ra.

Đôi môi ôn nhu, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt.

Đôi mắt Tổng Nhiễm mở to, hơi giật mình nhìn chằm chằm phía trước.

Buổi tối đen, ngon đèn dầu của vạn nhà.

Không thể tưởng được nha, Lục ca ca nhà cô, vậy mà còn có một mặt nhiệt tình như vậy.

Cô cảm giác được hương vị của anh, cảm giác được độ ấm trên môi anh, cảm giác được môi anh đang trần trọc vuốt ve môi cô.

Có chút ngứa, nhưng mà...

Cô rất thích nha.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiễm nhiễm: Rất thích Lục ca ca hôn nha (*^__^*)

Hi hi: Lục ca ca còn có cơ bụng sáu múi nhân ngư tuyến nha, sau này không cần chấy máu mũi nha ~

Lục ca (mặt đầy kiêu ngạo): Ân, kỳ thật ta còn có đồ vật tốt hơn.

Hi hi: Há? Đồ vật tốt hơn là thần mã? Ta có thể làm bộ nghe không hiểu sao a ha ha ha ha (*≥▽≤)

Các bảo bảo, ngày mai đổi mới sẽ vẫn một chút nga, 27 hào buổi tối 11 giờ về sau ha, ta nỗ lực tranh thủ cho các người nhiều càng hai chương (siêu ngọt nha! Lăn nhau liêu cao ngọt hằng ngày online, muốn nhìn Lục ca trên chộc lại, tới, theo sát ta, mau lên xe!! (*≥▽≤)

Hôm qua, tớ đọc chương 71 của Sủng Ái Cả Đồi rồi đột nhiên phát hiện một chuyện, sau này tớ edit cảnh... của Lục ca Nhiễm tý kiểu gì a~~~

Người ta còn chưa được 18 tuổi đâu ~. ~

Vẫn là câu cũ mong các cậu cho tớ nhiều ngôi sao bé xinh và chỗ nào cần sửa thì góp ý nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Editor: Kẹo Mạch Nha

~Sau khi Lục ca Nhiễm tý chính thức hẹn hò tớ sẽ đổi cách xưng hô từ "cậu - tớ" thành "anh - em" nhé. Nhưng sẽ để Lục ca bắt đầu kiểu xưng hô này trước!!!~

Lục Mộ Trầm đã hoàn toàn mất đi lí trí, trong đầu trống rỗng, anh thậm chí không biết chính mình đến tột cùng đang làm những gì.

Thẳng đến lúc tiếng chuông vào học chột vang lên, trong lòng anh giống như có tiếng sấm nổ tung. Cả người anh cứng đờ, bỗng dưng phục hồi lại tinh thần. Giây tiếp theo, giống như bị điện giật, đột nhiên buông Tổng Nhiễm ra.

Độ ấm trên môi đột nhiên biến mất, trong lòng Tổng Nhiễm bỗng dưng cảm thấy trống vắng.

Cô dựa lưng vào tường, ngo ngác nhìn anh: "Cậu..."

"Thật xin lỗi." Còn chưa kịp nói chuyện, Lục Mộ Trầm đã mở miệng trước.

Anh xin lỗi, xin lỗi vì chính mình vừa rồi xúc động mất đi lí trí.

Mắt đen trầm, nhiễm vài phần khắc chế không nổi đè nén cùng khổ sở.

Trong lòng anh nghĩ là, ngày đó ở núi Phượng Hoàng, không có đồng ý với Tổng Nhiễm ở bên nhau, sẽ là việc mà đời này làm anh hối hận nhất.

Tổng Nhiễm lúc ấy nói anh sẽ hối hận, quả nhiên là cô nói đúng rồi.

Chỉ là không nghĩ đến báo ứng tới nhanh như vậy.

Ánh mắt anh thật sâu nhìn Tống Nhiễm, vô thức, lùi về sau một bước.

Muốn nói cái gì, yết hầu giống như bị lửa đốt, ê ẩm trướng trướng, như thế nào cũng không thể phát ra thanh âm nào.

Tống Nhiễm thấy anh lùi một bước, trong lòng nhảy dựng lên, lập tức kéo cổ tay của anh lại.

Lục Mộ Trầm dừng lại, anh nhìn cô, cảm xúc trong mắt rất phức tạp.

Thật lâu sau, mới mở miệng: "Tống Nhiễm, thật xin lỗi, tớ..."

"Chờ một chút!" Thời điểm Tống Nhiễm nghe thấy Lục Mộ Trầm nói xin lỗi lần thứ hai, cuối cùng cũng không nhịn được, vẻ mặt mờ mịt đánh gãy lời anh: "Cậu đang nói thực xin lỗi cái gì? Làm sao lại nói xin lỗi nha?"

Bình thường, sau khi hai người hôn hôn, không phải đều nói tớ thích cậu anh yêu em linh tinh gì đó sao? Cho nên hai chữ "xin lỗi" này của Lục Mộ Trầm là có ý gì?

"..." Vẻ mặt Tống Nhiễm hoang mang nhìn Lục Mộ Trầm, biểu hiện hoàn toàn không có nửa điểm tức giận, thế cho nên cũng làm Lục Mộ Trầm phát ngốc.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người mỗi người trầm mặc trong chốc lát.

Đột nhiên, giống như Tống Nhiễm nghĩ tới cái gì đó.

Mắt sáng cô lên, lập tức hiểu ra.

Thời điểm nhìn về phía Lục Mộ Trầm, trong mắt liền lộ ra vui vẻ.

Khóe mắt khẽ cong, ngẩng đầu, cười khanh khách nhìn anh, nói: "Lục Mộ Trầm, vừa nãy cậu nói xin lỗi, không phải là đang nói đến chuyện chưa có sự đồng ý của tớ mà cậu đã hôn tớ đấy chứ?"

Nói xong, cũng không đợi Lục Mộ Trầm trả lời, liền nhịn không được bật cười, rất hào phóng mà nói: "Không sao nha, tớ rất vui."

Kỳ thật nếu có thể hôn lâu hơn một chút, cô sẽ vui hơn. Tống Nhiễm vui vẻ mà nghĩ.

"..." Lời này của Tống Nhiễm vừa nói ra, thông minh như Lục Mộ Trầm, chỉ ngốc trong chớp mắt, lập tức liền minh bạch.

Anh nhìn cô, lông mày anh tuấn chau lại: "Tống Nhiễm, cậu lừa tớ?"

Thanh âm trầm thấp, mang theo vài phần tức giận, Tống Nhiễm nghe thấy có chút chột dạ, theo bản năng sờ sờ mũi: "Cái đó... Ai bảo cậu khẩu thị tâm phi chứ..."

Rõ ràng thích cô, lại dong dài lảng tránh không chịu hẹn hò với cô, cô không kích thích anh một chút, thì sao anh có thể chủ động tìm cô chứ?

Đương nhiên, chính cô nghĩ là như vậy, nhưng hiện tại bị Lục Mộ Trầm chất vấn, ít nhiều vẫn có chút không chiếm lí.

Cô sợ Lục Mộ Trầm tức giận, vì thế bước nhanh đến phía trước một bước, chân chỏ mà ôm chặt cánh tay anh, ngửa đầu, bẹp miệng, bộ dáng đáng thương nhìn Lục Mộ Trầm, thanh âm mềm mại làm nũng: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ, tớ không cố ý lừa cậu đâu..."

Lục Mộ Trầm rũ mi nhìn cô: "Không cố ý?"

Tống Nhiễm chột dạ, bị ánh mắt Lục Mộ Trầm nhìn qua, nháy mắt liền lúng túng: "A... Xem như là... Là cố ý đi."

Mắt Lục Mộ Trầm nheo lại: "Xem như là?"

"Phải phải phải! Là cố ý! Được rồi đúng không?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tống Nhiễm ôm cánh tay Lục Mộ Trầm cánh tay lác qua lác lại, mắt trông mong nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ, tớ sai rồi, sau này sẽ không lừa cậu nữa, tớ thề."

Nói xong, thật sự giơ tay lên, nghiêm trang thề.

"..." Lục Mộ Trầm nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Trong lòng Tống Nhiễm sốt ruột, ca ca này sao lại khó dỗ như vậy?

Thấy Lục Mộ Trầm vẫn luôn không phản ứng với cô, Tống Nhiễm không khỏi có chút luống cuống, sợ anh thật sự tức giận với cô, vì thế cọ cọ trước mặt anh,

tay mở ra, ôm lấy eo anh.

Eo anh thật gầy nha, có đường cong lại rất cứng rắn.

Thời điểm được Tống Nhiễm ôm, cả người Lục Mộ Trầm khẽ cứng ngắc, cơ bụng không tự giác mà căng thẳng.

"Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ được không?" Dáng Tống Nhiễm không lùn, nhưng đứng chung một chỗ với Lục Mộ Trầm, cũng chỉ vừa đến ngực anh. Cô ôm eo Lục Mộ Trầm, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen nhánh ngập nước sáng lấp lánh.

Thấy Lục Mộ Trầm không đáp, giọng nói mềm mại gọi anh: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng không để ý tới tớ nha." Cô có chút bất đắc dĩ, thân thể lười nhác mà dựa vào người Lục Mộ Trầm, tay ôm eo Lục Mộ Trầm càng chặt, kêu một tiếng lại một tiếng: "Lục Mộ Trầm... Lục ca... Lục ca ca ——"

Tiếng "Lục ca ca" cuối cùng kéo dài âm điệu, âm thanh yếu ớt không thể so, nghe vào tai Lục Mộ Trầm, trái tim run rẩy, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra (1).

(1) Nguyên văn là "tô" nhưng khi tô tìm thì ra khá nhiều nghĩa, trong số nghĩa đấy có từ "mềm yếu" nhưng tớ nghĩ là "nhũn ra" thì nghe hay hơn.

Ánh mắt anh đen thêm vài phần, giây tiếp theo liền trở tay ôm eo Tống Nhiễm, cúi đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô, tiếng hơi khàn: "Vừa nãy cậu, gọi tớ là cái gì?"

Tống Nhiễm chớp chớp mắt, hơi giật mình: "Cái gì nha?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm càng sâu, tiếng vững vàng hỏi lại lần nữa: "Vừa nãy gọi tớ là cái gì? Hà? Nói lại một lần nghe một chút."

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm, giống như một từ trường lớn. Tống Nhiễm ngờ ngác mà nhìn chăm chăm mắt anh, chỉ cảm thấy cả người đã bị luân hãm.

Anh chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, mang theo dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy.

Ánh mắt rất bá đạo, nhưng mà cô rất thích.

"Hà?" Lục Mộ Trầm không tiếng động thúc giục cô.

Tống Nhiễm đã bị Lục Mộ Trầm mê hoặc đến đầu óc choáng váng, đầu óc ngốc ngốc, vô thức mà kêu một tiếng, "Lục Mộ Trầm?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không phải, cậu tiếp theo."

Câu tiếp theo?

Tống Nhiễm ngẩng cả người, chớp chớp mắt, hỏi: "Lục... Lục ca ca?"

Tiếng "Lục ca ca" này vừa vang lên, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng thỏa mãn mà câu môi dưới, giờ tay sủng nịnh mà sờ đầu Tống Nhiễm đầu: "Ừm, dễ nghe."

Tống Nhiễm kỳ thật không quá thích người khác sờ đầu mình, nhưng thời điểm bàn tay Lục Mộ Trầm phủ lên, cô có cảm giác được ôn nhu sủng ái.

(Cầu độc thân Tần Phàm gồm cả Kẹo nữa: "... Ai nói Nhiễm tỷ không thích bị sờ đầu *tức giận*")

Thật thích.

Cô nâng mắt, sáng lấp lánh nhìn Lục Mộ Trầm: "Cậu thích tớ gọi cậu như vậy sao?"

"Ừ." Lục Mộ Trầm hơi cong môi dưới.

Biểu cảm trên mặt anh lãnh đạm, mặc dù là đang cười, cũng phá lệ thu liễm.

Tống Nhiễm thì không giống vậy, cô rất vui vẻ, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, trong mắt vài phần trêu chọc: "Lục ca ca nha, chắc —— cậu thật thú vị."

(Nghe như mấy anh nam chính hay nói ấy nhỉ: Thật thú vị.)

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Thật thú vị?"

Tống Nhiễm: "Còn không phải sao, thích người ta kêu cậu là ca ca."

Lục Mộ Trầm: "..."

"Tống Nhiễm"

"Hà? Làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm đột nhiên gọi cô, Tống Nhiễm cười tủm tỉm ngẩng đầu lên.

"Đừng nhúc nhích." Lục Mộ Trầm bỗng nhiên nâng tay, để lên đầu cô.

Trong lòng Tống Nhiễm nhảy dựng, còn chưa phản ứng lại, liền thấy Lục Mộ Trầm bỗng nhiên lại nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nắm cầm cô.

Tìm Tống Nhiễm đập hơi chậm lại, chỉ cảm thấy hô hấp đều bị đình chỉ.

Trời, ai dạy anh nắm cầm con gái vậy?

Động tác nhẹ nhàng như vậy...

Tống Nhiễm chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Anh muốn làm gì..

Tống Nhiễm đang nghĩ ngợi, liền thấy Lục Mộ Trầm chậm rãi cúi đầu xuống.

Ánh mắt đen nhánh như đêm, sâu không thấy đáy.

Hô hấp đang tới gần. Trong lòng Tống Nhiễm hoảng loạn, trong lòng có thanh âm vang lên: Cậu ấy muốn hôn mình, cậu ấy lại muốn hôn mình!

Tay ôm eo Lục Mộ Trầm không chịu nổi mà ôm chặt, mắt thấy môi Lục Mộ Trầm môi sắp dán lên, trong lòng Tống Nhiễm căng thẳng, ngay sau đó liền theo bản năng mà nhắm mắt lại.

Nhưng mà, khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, Lục Mộ Trầm đột nhiên dừng động tác, nhìn Tống Nhiễm nhắm chặt hai mắt, ý cười trong mắt đậm tới mức sắp tràn ra.

Tống Nhiễm khẩn trương chờ Lục Mộ Trầm hôn.

Nhưng đợi nửa ngày, cảm xúc ôn nhu nai con chạy loạn trong lòng nai con chạy loạn lại chậm chạp không xuất hiện.

Trong lòng Tống Nhiễm buồn bực: Đang làm gì vậy? Muốn hôn thì nhanh hôn nha!

Lại đợi một lát, Lục Mộ Trầm trước sau không có hôn xuống.

Hàng mi dài của Tống Nhiễm run rẩy, có chút không chịu đựng nổi.

Do dự vài giây, rốt cuộc vẫn là chậm rãi mở mắt.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi mở mắt ra, liền thấy mặt Lục Mộ Trầm đầy ý cười nhìn cô, khóe miệng câu lên một nụ cười nghiền ngẫm như có như không, thanh âm đều hàm chứa vài phần không che dấu được ý cười: "Em cho rằng anh muốn hôn em sao?"

Tống Nhiễm cả người ngẩn ra.

Chẳng lẽ... Không, phải, sao????!!

Nhìn mặt Lục Mộ Trầm đầy ý cười như sắp tràn ra, Tống Nhiễm lập tức hiểu mình bị đại phúc hắc Lục Mộ Trầm này trêu chọc!

Cô vừa giận vừa hờn lại quần bách, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Thở phì phì đẩy Lục Mộ Trầm ra, trừng mắt với anh: "Lục Mộ Trầm, anh phiền chết đi được!"

Nghĩ đến vừa nãy mình thế nhưng còn nhắm mắt lại chờ Lục Mộ Trầm hôn xuống, Tống Nhiễm quả thực muốn đào cái lỗ chôn mình xuống!

Mất mặt, quả thực quá mất mặt!

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng Tống Nhiễm then thùng lại ảo não, ý cười trong mắt càng sâu.

Giây tiếp theo, anh duỗi tay kéo Tống Nhiễm đang thở phì phì tức phát điên đến trước mặt, cúi đầu, nhìn cô hỏi: "Tức giận?"

Tống Nhiễm hừ một tiếng thật mạnh, không muốn đề ý đến anh.

Lục Mộ Trầm nói: "Em lừa anh một lần, anh lừa em một lần, hai chúng ta tính ra hòa nhau."

Tống Nhiễm ngây người, ngẩng đầu lên: "Lục Mộ Trầm, sao anh vẫn còn mang thù hả?"

Nói xong, nếu máo, lăm bắm lăm bắm mà nói thảm một câu: "Hẹp hòi."

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Lục Mộ Trầm vẫn nghe thấy, khóe miệng cong lên nhàn nhạt ý cười, nói: "Ừ, em nói đúng, anh chính là hẹp hòi. Cho nên sau này em không cần quá thân mật với Tần phạm kia."

Tống Nhiễm ngây người, hỏi: "Vì sao?"

Lục Mộ Trầm: "Bởi vì anh sẽ ghen."

Bởi vì anh sẽ ghen.

Lời này nghe vào trong lòng Tống Nhiễm, chỉ cảm thấy cả người vui vẻ đến mức rất nhanh bay lên.

Cô lập tức lại cao hứng, thanh âm nhẹ nhàng: "Đồng ý với anh."

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiễm Nhiễm đồ thật tốt (*^__^*)

Hôm nay là một Lục phúc hắc, các cậu thích không? O(∩_∩)O

Cắt chứa phá 5000 cay, chúc mừng một chút, ngày mai cho đại gia phát một trăm bao lì xì ~ các bảo bảo đừng được nhấn lại nga, sờ sờ đại gia, pi pi pi ~~~

Mặt khác, hôm nay chỉ có canh một nga (che mặt), canh hai không viết ra tới, sau đó từ ngày mai bắt đầu, đổi mới thời gian khôi phục đến buổi sáng 8 giờ ha, hy vọng các bảo bảo nhiều hơn duy trì nha (*^__^*)

Vẫn là câu cũ muôn thuở của Kẹo: Cầu các ngôi sao bé xinh và các bình luận góp ý khi có sai sót. Chúc mọi người ngủ ngon, bye bye!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Editor: Kẹo Mạch Nha

Thời điểm từ trên tầng đi xuống, đã vào học.

Lục Mộ Trầm đưa Tống Nhiễm đến cửa phòng học: "Vào đi."

Tống Nhiễm mếu máo, lưu luyến không rời mà nhìn anh.

"Chút nữa tan học, anh tới tìm em." Lục Mộ Trầm nói.

Tống Nhiễm vừa nghe, trên mặt mới lộ ra nụ cười: "Được nha."

"Vào đi."

Tống Nhiễm gật gật đầu, khó có lúc ngoan ngoãn.

Xoay người, đi vào trong phòng học.

Lục Mộ Trầm thấy Tống Nhiễm đi vào, mới quay đầu lại đi đến hướng phòng học của mình.

Cũng thật đúng dịp.

Trên đường về phòng học, vừa lúc gặp phải Tần Phàm đi vệ sinh về.

Tình địch gặp mặt, không khí vi diệu.

Mới vừa đi hai bước, thanh âm của Tần Phàm từ phía sau truyền đến: "Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm bước chân hơi dừng, quay đầu lại, nhướn mày: "Có việc?"

Tần Phàm nhìn anh, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Cậu thích Nhiễm Nhiễm?"

Lục Mộ Trầm: "Đúng."

Tần Phàm cười một tiếng: "Ánh mắt thật không tồi, mới vừa chuyển đến liền nhìn thẳng Nhiễm Nhiễm nhà bọn tôi?"

Lục Mộ Trầm vừa uống xong nửa bình rượu, câu kia của Tần Phàm "Nhiễm Nhiễm nhà bọn tôi" quả thực là chọc vào họng sủng, mắt anh hí lại, khí tức cả người nháy mắt thấp xuống, hàn khí bức người.

Tần Phàm hồn nhiên không bắt bẻ (?), tiếp tục nói: "Nhưng mà, người thích Nhiễm Nhiễm nhà bọn tôi rất nhiều, cậu thích, có thể, công bằng cạnh tranh."

Vừa dứt lời, Lục Mộ Trầm mặt không biểu cảm mà trả lời cậu một câu: "Đúng không? Chỉ sợ cậu không có cơ hội này."

Tần Phàm sững sờ: "Có ý gì?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thâm trầm nhìn cậu một cái, mà cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Tần Phàm hơi giật mình đứng tại chỗ.

Sau một lúc lâu, nghiêng đầu hỏi Lưu Dịch bên cạnh: "F*ck, cậu ta có ý gì?"

Lưu Dịch sờ mũi: "Úm... Chẳng lẽ cậu ta đã hẹn hò với Nhiễm Nhiễm?"

Tần Phàm: "..."

Lưu Dịch: "Phàm ca, cậu không có chuyện gì chứ?"

Tần Phàm mặt đầy bi thương, che ngực lại: "Trời ơi, lão tử tâm đã nát..."

Một tiết tự học buổi tối cuối, không có lão sư.

Trong phòng học, các bạn học đang yên tĩnh học bài.

Tổng Nhiễm trở lại chỗ ngồi, vui vẻ đến mức sắp không xong, nụ cười trên mặt như thế nào đều không thu lại được.

Lưu Linh nghiêng đầu xem nhìn cô: "Vui vẻ giống như đóa hoa vậy, nhạt được tiền?"

Tổng Nhiễm cười hi hi chớp chớp mắt với Lưu Linh: "So với nhạt được tiền còn vui vẻ hơn nhiều."

Tiếng Lưu Linh cười nhạo, trêu chọc cô: "Như thế nào? Lục ca ca nhà cậu cho cậu đường ăn sao?"

Mắt Tổng Nhiễm cong cong, nói: "Đúng vậy nha, ngọt chết rồi."

Lưu Linh nhướn mày, khuỷu tay nhẹ nhàng chạm vào Tổng Nhiễm, lại gần, mặt đầy tò mò hỏi: "Nói nói, Lục ca ca nhà cậu đã làm gì với cậu?"

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy qua bộ dáng vui vẻ như vậy của Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm nâng mắt, đầy mắt đầy ái muội, cười hỏi: "Thật sự muốn biết?"

"Muốn nha."

Tổng Nhiễm nhìn xung quanh một chút, đến bên tai Lưu Linh, vui vẻ, nhỏ giọng nói cho cô: "Anh ấy hôn tớ."

Lưu Linh vừa nghe, bỗng dưng mở to hai mắt, mặt đầy khiếp sợ: "Thật... Thật sự sao?"

Tổng Nhiễm cúi đầu "ừ" một tiếng, cao hứng, lại có nôn.

"Trời ơi, thật sự không nhìn ra, Lục ca ca nhà cậu lại không bị cản trở lãng mạn như vậy (1)." Lưu Linh kinh ngạc cảm thán một tiếng.

(1) Nguyên văn là "Không bị cản trở phải" khi từ tìm nghĩa của từ "phải" thì trong đó còn có nghĩa là lãng mạn, nên tớ đánh bạo edit thành thế. Nếu bạn nào biết thì chỉ cho tớ nha, cảm ơn trước nhé!

Tổng Nhiễm: "..."

Cản trở lãng mạn? Còn rất lãng mạn đó chứ.

Cô cong môi cười, trong lòng ngọt ngào, tràn đầy.

Qua một lát, Lưu Linh có chút tò mò, không nhịn được hỏi cô: "Nhiễm Nhiễm, hôn môi có cảm giác như thế nào?"

(Phóng viên đài truyền hình Hóng Drama xin được phỏng vấn những người đang yêu: Tớ cũng muốn biết hôn môi có cảm giác gì? Trong số các cậu đã ai biết cảm giác đó chưa? Cảm giác như thế nào? *Chỉ định với những người còn ôm thỏ bông đi ngủ mỗi tối*)

Tổng Nhiễm nghĩ nghĩ, sau đó rất nghiêm túc nói: "Hình dung không ra, chính là cảm giác... So với ăn mật còn ngọt hơn."

Khi Lục Mộ Trầm hôn cô, trái tim của cô như sắp rơi xuống.

Lưu Linh tưởng tượng không ra, nhưng nhìn ánh mắt Tổng Nhiễm, có chút hâm mộ.

Một tiết học 40 phút, kỳ thật thời gian cũng không tính là quá dài, hơn nữa Tổng Nhiễm vào lớp chậm, cũng chỉ còn 30 phút mà thôi.

Nhưng mà 30 phút này, đối Tổng Nhiễm hôm nay mà nói, quả thực quá dài.

Cô đã gấp không chờ nổi mà nghĩ sau đó hẹn hò Lục Mộ Trầm.

Lại nghĩ đến nụ hôn vừa nãy, cô vô thức sờ môi, chỉ cảm thấy bên tai lại nóng lên.

Nghĩ thầm: Cái gì mà nam thần cao lãnh, rõ ràng chính là muội tao (2).

(2) Muội tao: Đại loại là là kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Dù ngoài tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ, nhưng nội tâm bên trong lại mãnh liệt như lửa.

Chán ghét.

Nghĩ, khoe miệng lại cong cong, trong lòng lại giống như làm đổ lọ mật vậy.

Thật vất vả nhìn đến khi tan học, Tổng Nhiễm vội thu dọn, tiếng chuông vừa vang lên, liền nói với Lưu Linh: "Tớ đi đây Lưu Linh!"

Lưu Linh cười cô: "Được, đi đi."

Nói xong, còn chớp chớp mắt đầy ái muội với cô: "Kiểm chế chút đi, Nhiễm Nhiễm."

Tổng Nhiễm then thùng mà đẩy nhẹ bả vai cô bạn: "Cậu phiền chết."

Nói xong, liền xoay người, đi ra cửa sau.

Mới tan học, vốn dĩ cho rằng Lục Mộ Trầm chưa đến, nào biết vừa ra khỏi phòng học, đã thấy Lục Mộ Trầm đứng ở bên ngoài.

Một bên vai khoác cái cặp màu đen, lưng dựa vào tường trên hành lang, tùy ý đứng.

Tổng Nhiễm vừa thấy anh, lập tức nở nụ cười, chạy đến trước mặt anh: "Sao sớm như vậy?"

"Ừm, ra sớm."

"Bọn mình đi thôi." Tổng Nhiễm vui vẻ kéo ống tay áo của Lục Mộ Trầm, nói.

Vốn dĩ cô muốn kéo tay anh, nhưng vừa tan học, trên hành lang có nhiều người, cô có chút xấu hổ.

Lục Mộ Trầm đem động tác nhỏ của cô vào trong mắt, bất động thanh sắc mà câu môi dưới.

Tâm trạng rất tốt.

Từ khu dạy học đi xuống, Lục Mộ Trầm nghiêng đầu hỏi Tổng Nhiễm: "Muốn đi đâu một chút không?"

Thật ra Tổng Nhiễm rất muốn đi đâu đó một chút với Lục Mộ Trầm, nhưng nghĩ đến bố còn ở bệnh viện, không yên tâm ông ở một mình.

Vì thế nói: "Hôm nào đi, bố em nằm viện, em phải đi bệnh viện chăm sóc ông ấy."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, lập tức hỏi: "Chú làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm lắc đầu, nói: "Không có việc gì lớn, chỉ là tim không tốt lắm."

"Chính là phải uống thuốc đúng giờ."

"Vẫn luôn uống thuốc, chỉ là bố tớ uống thuốc không đúng giờ, liền phát bệnh."

Lục Mộ Trầm kéo tay lại Tổng Nhiễm: "Đi thôi, anh nói với chú Lý đưa em đến bệnh viện."

Tổng Nhiễm nhìn anh: "Có thể sao?"

"Vì sao lại không thể?" Lục Mộ Trầm kỳ quái hỏi một câu, nắm tay Tống Nhiễm đi đến hướng bãi đỗ xe.

Trên đường, Lục Mộ Trầm vẫn luôn nắm Tống Nhiễm.

Lòng bàn tay anh ấm áp, Tống Nhiễm chỉ cảm thấy tâm của mình cũng ấm áp theo.

Nghiêng đầu, nhìn anh, không nhịn được hỏi: "Lục Mộ Trầm, anh không sợ người nhà anh phát hiện sao?"

Anh luôn để cô ngồi xe nhà mình, không sợ trong nhà phát hiện anh yêu đương sao?

"Không sợ." Lục Mộ Trầm nói.

Tống Nhiễm có chút kinh ngạc: "Anh không sợ người trong nhà phát hiện anh yêu sớm sao?"

Lục Mộ Trầm nói: "Mẹ anh ước gì anh yêu đương."

Khóe mắt Tống Nhiễm co giật: "..."

Sau một lúc lâu: "Mẹ anh... Thật sự sáng suốt..."

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có vài phần ý cười, "ừ" một tiếng, nói: "Mẹ anh rất sáng suốt, lúc trước bà nói với anh, yêu đương thì có thể, chỉ cần không ảnh hưởng việc học, có thể gánh vác trách nhiệm của mình thì tốt."

Tống Nhiễm lần đầu tiên nghe nói gia đình như vậy, không khỏi có chút hâm mộ Lục Mộ Trầm: "Mẹ anh thật tốt."

Lục Mộ Trầm khẽ cười, nói: "Khả năng bởi vì là lúc học cao trung bà và bố anh hẹn hò, cho nên cảm thấy không có chuyện gì."

Tống Nhiễm nghe nói thế, vô thức hỏi câu: "Tình cảm của bố mẹ anh rất tốt sao?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Ừ, là rất tốt, gần như không cãi nhau."

Tống Nhiễm nhìn anh, mặt đầy hâm mộ.

Cô lại phát hiện chính mình và Lục Mộ Trầm có chênh lệch.

Anh có một cái gia đình hoàn mỹ, cô không có.

Từ trường học đến bệnh viện, lái xe hơn nửa giờ.

Đến bệnh viện, xe ngừng ở bên ngoài bãi đỗ xe.

Xe dừng lại, Lục Mộ Trầm từ trong xe đi xuống, mở cửa xe.

Tống Nhiễm cúi người xuống xe, chạy đến phía trước ghế lái, vẻ mặt tươi cười nói cảm ơn với Lý Tín: "Chú Lý, cảm ơn chú đã đưa cháu đến bệnh viện."

Lý Tín vội cười xua xua tay: "Không cảm ơn với không cảm ơn (?), Nhiễm Nhiễm mau đi vào xem bố cháu đi."

Trong khoảng thời gian này, Tống Nhiễm thường xuyên ngồi xe của Lục gia, Lý Tín đã quen thuộc với cô. Đối với Tống Nhiễm ấn tượng cực kì tốt, thích cười, lại rất lễ phép.

Tống Nhiễm mỉm cười, vẫy vẫy tay với Lý Tín: "Chú Lý tạm biệt."

"A, tạm biệt."

Lục Mộ Trầm đi đến: "Đi thôi, anh đưa em đi."

Tống Nhiễm gật gù đầu, đi cùng Lục Mộ Trầm đến tòa nhà.

Đến phía dưới tòa nhà.

Tống Nhiễm nhìn Lục Mộ Trầm, nói: "Em đi lên trước đây, anh cũng trở về đi, ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm không trả lời, nói: "Anh đi lên nhìn chú."

Tống Nhiễm nghe vậy, trong lòng nhảy dựng, theo bản năng mà lắc đầu: "Không... Không cần!"

Lục Mộ Trầm hơi hơi nhướn mày, hỏi cô: "Vì sao?"

Tống Nhiễm vội nói: "Em... Em cảm thấy... Bây giờ gặp gia đình, quá sớm rồi..."

Lục Mộ Trầm nghe nói thế, không khỏi sắc mặt chút, mắt nhìn Tống Nhiễm, rất bất đắc dĩ: "Anh đây là muốn nói, lấy thân phận bạn học."

"Cũng không được nha, bố em sẽ hỏi. Tối như vậy, một bạn học nam chạy đến bệnh viện thăm ông, không kỳ lạ sao?"

Nói là như thế, nhưng kỳ thật cô không lo lắng bỏ biết việc cô yêu đương.

Cô chỉ là... Chỉ là tạm thời còn không nghĩ ra làm thế nào để Lục Mộ Trầm hiểu được hoàn cảnh gia đình cô.

Về gia đình mình, là nơi nội tâm mất cảm yếu ớt nhất của cô, không muốn bại lộ trước mặt người khác.

Lục Mộ Trầm không trả lời, ánh mắt thật sâu.

Tống Nhiễm thấy anh không nói lời nào, đi đến trước mặt anh một bước, giữ chặt lấy cánh tay anh, giống như làm nũng quơ quơ, đôi mắt xinh đẹp đầy nước, nhìn anh: "Đừng không để ý đến em nha, Lục ca ca ——"

Một tiếng "Lục ca ca", nói đến nỗi tâm Lục Mộ Trầm đều mềm mại, nháy mắt bị phá hủy.

"Được." Lục Mộ Trầm bất đắc dĩ mà đồng ý.

Tống Nhiễm nở nụ cười: "Em đi đây."

"Ừ."

"Ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Ngày mai gặp."

Tống Nhiễm cong mắt cười, lúc này mới vui vẻ xoay người, chạy vào trong bệnh viện.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng dáng Tống Nhiễm, đứng ở chỗ đó một lúc lâu không nhúc nhích.

Cảm khái trong lòng, sao anh chưa gì đã bị Tống Nhiễm thu phục rồi? Nguyên bản trước nay chưa từng nghĩ đến khi còn đi học sẽ nói chuyện yêu đương.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe, anh lại không nhận được nghĩ: Tống Nhiễm nhiều hoa chiều như vậy, liên tính bây giờ chưa luân hãm, chỉ sợ sớm muộn gì cũng luân hãm.

Đại khái đây là... Duyên phận?

Là anh cuối cùng (4) là anh.

(4) Nguyên văn là "tổng hội" tớ hoàn toàn bỏ tay. Tại lần đầu edit nên xin lỗi mọi người về sự bất tiện này TT _TT

Lục Mộ Trầm tâm trạng rất tốt. Rõ ràng nhất là biểu hiện trên mặt.

Xưa nay tính tình anh lãnh đạm, phần lớn thời gian đều là bộ dáng mặt không biểu cảm.

Nhưng hôm nay không giống vậy, cho dù đã rất khắc chế cảm xúc của mình, nhưng vui vẻ chính là vui vẻ, có chút thu liễm ít nhiều cũng không ngăn được ý cười giữa lông mày.

Thế cho nên sau khi về nhà, mẹ Lục liếc mắt một cái liền cảm nhận được, mỉm cười hỏi: "Nha, hôm nay là làm sao vậy? Sao lại vui vẻ thế?"

Lục Mộ Trầm đứng trước cửa thay giày, vào nhà, cố ý banh mặt: "Có sao?"

Mẹ Lục thấy anh cố ý banh mặt, không nhận được cười: "Con đứa nhỏ này, vui vẻ thì vui vẻ, giấu làm cái gì? Con cho rằng con cố ý banh mặt, mẹ liền không nhìn ra sao?"

Con trai từ nhỏ đã không thích cười, Lâm Vân Xu đối với việc này cũng là bất đắc dĩ. Tính tình ôn trọng là chuyện tốt, nhưng tính tình con trai như vậy, cũng quá ôn trọng đi?

Luôn là bộ dáng ông cụ non, không chút tâm tính của thiếu niên. Thế cho nên, mỗi lần thấy nhà người khác có tiếng cười nháo của trẻ con, liền đặc biệt hâm mộ, hận không thể đem đứa con trai này của mình ném văng ra.

Bà nghĩ kỹ rồi, về sau con trai tìm bạn gái, nhất định phải tìm cô gái hoạt bát, thích cười. Một bên lãnh đạm một bên rộng rãi hoạt bát, vừa bổ sung cho nhau. Nếu là hai người đều lãnh đạm, tương lai không khí trong nhà đều không thú vị đến chết sao?

Thời điểm Tống Nhiễm đẩy cửa phòng bệnh ra, bố ngồi ở trên giường, chưa ngủ.

Đầu hướng đến bên ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Tổng Nhiễm cười, tay chân nhẹ nhàng mà đi đến mép giường, muốn dọa bố từ sau lưng nhảy dựng.

Nhưng mà, chưa kịp lên tiếng, tầm mắt lại dừng lại trên một tấm ảnh trên tay bố.

Đó là một tấm ảnh đã lâu bị ố vàng, ảnh gia đình.

Bố, mẹ cùng cô.

Ảnh chụp khi cô mới ba tuổi, mẹ ôm, bố đứng bên cạnh mẹ, ôm bà vai bà, cười đến nỗi hạnh phúc đầy mặt.

Khi đó người một nhà có bao nhiêu hạnh phúc, hiện tại liền có bao nhiêu châm chọc.

Tổng Nhiễm nhìn kia tấm ảnh, bỗng dưng trong lòng bị một trận co rút, giống bị thứ gì đó sắc bén đâm vào lòng một cách nặng nề.

"Bố."

Tổng Đại Hải nghe hấy giọng con gái, bà vai run lên, theo bản năng mà muốn giấu ảnh đi.

"Đừng giấu nữa, con đã thấy."

Cả người Tổng Đại Hải cứng đờ, sau một lúc lâu, rốt cuộc chậm rãi quay đầu lại.

Đôi mắt hồng, như là đã khóc.

Nhìn con gái, giọng run run mở miệng: "Nhiễm Nhiễm..."

Tổng Nhiễm duỗi tay lấy ảnh trong tay ông đi: "Loại phụ nữ này, bố còn nhớ làm cái gì."

Chuyện cũ lại hiện lên ngay trước mắt.

Trong lòng Tổng Đại Hải rất đau, trong lòng giống như bị dao nhỏ cứa một nhát.

Ông nói không ra lời, yết hầu giống như bị lửa đốt, trướng đến lợi hại.

"Bố, ném đi, được không?" Tổng Nhiễm cầm ảnh trong tay, thanh âm nhàn nhạt nói.

"Nhiễm Nhiễm... Dù sao cũng là mẹ con."

"Mẹ?" Tổng Nhiễm bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt trướng đến nỗi rất nhanh liền muốn rơi nước mắt: "Bố, người hồ đồ rồi sao? Con khi nào đã có mẹ?"

Mặt Tổng Đại Hải tràn đầy bi thương nhìn cô.

Tổng Nhiễm hít sâu một hơi, cổ nén nước mắt muốn rơi xuống: "Từ mười năm trước, bắt đầu từ ngày bà ta bỏ hai bố con mà đi, bà ta trong lòng con, cũng đã chết!"

"Nhiễm Nhiễm..."

"Bố, người cũng đừng nghĩ đến bà ta, coi như bà ta đã chết rồi đi."

"..."

Nói xong, liền xoay người, đi ra ngoài phòng bệnh.

Một khắc kia khi đi ra khỏi phòng bệnh, rốt cuộc nước mắt vẫn không nhịn được rơi xuống.

Cô men theo vách tường ngồi xồm trên mặt đất.

Trước mắt lại hiện ra cảnh tượng mười năm trước.

Phía nam rất ít khi có tuyết rơi, chính là một năm kia, tuyết rơi đặc biệt lớn...

Tác giả có lời muốn nói:

Ngượng ngùng các bảo bảo, chậm điểm, mới vừa viết xong, mới mẻ ra lò nóng hằm hập ha ha ha ~

Này chương số lượng từ còn rất nhiều, cho nên chúng ta ngày mai buổi sáng 8 điểm tái kiến nha, đi cho đại gia phát bao lì xì, pi pi pi ~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Editor: Kẹo Mạch Nha và HnhYuWook

Tổng Nhiễm nhớ rõ, mẹ mình đã bỏ đi vào ngày hôm đó, sáng sớm, trời tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ tuyết rơi rất nhiều.

Cô nằm ở trên giường, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Lúc đó cô năm tuổi, cùng bố mẹ đến Đông Bắc du lịch. Mùa đông miền Bắc rất đẹp, tuyết rơi đầy trời, trên cây, trên mái nhà, trên mặt đất, tuyết phủ dày đặc khắp nơi, đâu đâu cũng là màu trắng của tuyết, gần như ở miền Nam rất khó gặp cảnh tượng như vậy.

Cô nhớ lúc ấy cả nhà dừng chân tại một thôn nhỏ xinh đẹp, bây giờ không nhớ rõ là tên gì nữa rồi, chỉ nhớ rõ rất đẹp, rất rộng, buổi sáng còn có thể xem mặt trời mọc, ánh mặt trời màu vàng rực rỡ, đem cả đồi núi khắp nơi là màu trắng, phủ lên một lớp kim quang (?).

Bố mang theo cô cùng đi trên nền tuyết, cô rất vui vẻ, cười khanh khách không ngừng.

Khi đó thật hạnh phúc. Bố còn nói, sau này mỗi năm đều mang cô đi miền Bắc ngắm tuyết rơi.

Cô vẫn luôn nhớ rõ lời hứa của bố, nhưng sau khi bố gặp tai nạn, cô liền biết, sẽ không có sau này.

Bố không còn hai chân, sau này không có khả năng đi cùng cô trên nền tuyết nữa rồi.

Cô nhìn tuyết ngoài cửa sổ, nước mắt tí tách rơi xuống.

Tay từ trong ổ chăn nâng lên, không ngừng xoa đôi mắt.

Mới vừa lau khô nước mắt, bỗng nhiên, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau.

"Buông tôi ra!" Tiếng mẹ từ bên ngoài phòng khách truyền vào, tiếng rất lớn, Tổng Nhiễm sợ đến nỗi thân mình run lên, thân thể nhỏ nhỏ ở trong chăn cuộn tròn thành một đoàn.

Cô có chút sợ hãi, trong mắt chứa đầy nước mắt, nhìn chăm chăm cánh cửa.

Cửa phòng đóng lại, nhưng tiếng mẹ rất lớn thanh truyền vào: "Tổng Đại Hải, anh buông tha cho tôi đi, cuộc sống này một ngày tôi cũng không chịu nổi được nữa!"

(Tớ đổi xưng hô thành "anh - tôi" và "cô - tôi" với bố mẹ Nhiễm tý nhé vì lúc đó 2 người vẫn còn trẻ, Nhiễm tý mới có 5 tuổi à. Còn đối với mẹ của Nhiễm tý thì tớ xưng hô thành "bà ta" vì tớ ghét cái loại người này lắm)

"Cô cần phải đi bây giờ sao? Tôi biết, lấy tình huống hiện tại của tôi không có tư cách yêu cầu cô ở lại, nhưng cô cứ như vậy mà đi, Nhiễm Nhiễm thì làm sao bây giờ? Đứa bé mới nhỏ như vậy, không thể không có mẹ chăm sóc."

Triệu Tuyết Lệ đột nhiên khóc: "Tôi biết tôi có lỗi với hai bố con, nhưng tôi còn trẻ như vậy, tôi thật sự không nghĩ đến cả đời phải chăm sóc một người..." Bà ta giờ tay lau nước mắt, tiếp tục nói: "Tóm lại, anh hãy nể tình mấy năm vợ chồng của chúng ta, thả tôi đi đi."

Phòng không cách âm, đoạn đối thoại đó, từng câu từng chữ rành mạch từ bên ngoài truyền vào nhà, Tổng Nhiễm vừa mới mới lau khô nước mắt lại lần nữa rơi xuống, cô khóc nức nở, che kín nước mắt trên khuôn mặt nhỏ.

Sau khi Triệu Tuyết Lệ kia phiên nói lời kia, bên ngoài đột nhiên yên tĩnh.

Một lúc im lặng, Tổng Nhiễm bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, còn có cả tiếng kéo vali cạch cạch ——

"Mẹ!" Tổng Nhiễm khóc lớn, từ trên giường bò dậy.

Đến dép cô cũng không kịp đi vào, chân trần khóc lóc chạy ra khỏi phòng.

Phòng khách.

Mẹ đã đi đến cửa.

Tổng Nhiễm khóc lớn nhào đến, ôm chặt lấy eo mẹ: "Mẹ, mẹ muốn đi đâu? Mẹ muốn đi đâu thế?"

Cả cơ thể của cô run lên, rất sợ hãi.

Triệu Tuyết Li nhìn con gái, cũng không nhịn được khóc, bà ta ngồi xổm xuống, tay run rẩy giúp Tống Nhiễm lau nước mắt, nói: "Nhiễm Nhiễm, mẹ phải đi, con đừng hận mẹ, mẹ cũng không có cách nào. Con... Con sau này phải chăm sóc tốt cho chính mình, cũng chăm sóc tốt cho bố nữa, biết không?"

Bàn tay nhỏ của Tống Nhiễm ôm chặt cổ Triệu Tuyết Li, khuôn mặt nhỏ chôn ở cổ bà ta, khóc lóc nói: "Mẹ, con biết, con sẽ chăm sóc tốt cho bố, con sẽ ngoan, mẹ đừng đi, đừng đi nữa được không?"

Cô đau khổ cầu xin, chỉ muốn mẹ ở lại. Cô không muốn mình là đứa bé không có mẹ.

Nhưng Triệu Tuyết Li chỉ chảy nước mắt lác đác, thái độ kiên quyết: "Không được... Nhiễm Nhiễm, con đừng trách mẹ, mẹ thật sự không có cách nào khác..."

Bà ta nói, nhắm chặt đôi mắt, giẫy tiếp theo liền hạ quyết tâm, ngay sau đó đẩy thật mạnh Tống Nhiễm ra.

Sau đó, bà ta liền đứng lên, xách vali, xoay người, bước nhanh đi ra khỏi cửa nhà.

"Mẹ!" Tống Nhiễm nhìn mẹ rời đi, khóc lớn chạy ra bên ngoài, tay nhỏ gấu gao giữ chặt tay mẹ, ngẩng đầu, mặt đầy nước mắt nhìn bà ta, khóc lóc cầu xin: "Mẹ, mẹ đừng đi mà, con cầu xin người, người đừng bỏ con đi mà, mẹ..."

Triệu Tuyết Li che miệng, nước mắt cũng không ngừng mà trào ra.

"Mẹ, mẹ đừng không cần con, con sẽ ngoan, sau này con sẽ không bao giờ nghịch ngợm nữa, mẹ, con..."

"Nhiễm Nhiễm!" Triệu Tuyết Li đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời cô, ngay sau đó liền rút tay của mình ra khỏi tay Tống Nhiễm, sau đó lùi một bước, nhìn cô, nghẹn ngào nói: "Trở về đi... Mẹ phải đi rồi."

Nói xong, cuối cùng nhìn Tống Nhiễm một cái, xoay người, liền đi thẳng về phía đường lớn.

Tống Nhiễm ngơ ngẩn đứng ngốc tại chỗ, cứ thế nhìn mẹ không quay đầu rời đi, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt rơi xuống.

Năm ấy mùa đông rất lạnh, Tống Nhiễm nhỏ như vậy mặc áo thu mỏng manh, tóc rối tung, chân trần đứng trên nền tuyết, hai mắt nhắm lệ mơ hồ mà nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của mẹ.

Tuyết rơi trên người cô, cũng ở trong lòng cô.

Một khắc kia, cô liền biết, từ nay về sau, cô không có mẹ nữa.

Chính là, vì sao con người đó lại vô tình đến vậy?

Triệu Tuyết Li đi rồi, Tống Nhiễm liền cùng bố sống nương tựa lẫn nhau, chỉ trong chớp mắt, chính là mười năm.

Lúc Tống Nhiễm còn rất nhỏ, còn chưa có sức lao động, chi phí trong nhà, bao gồm học phí của cô, tiền thuốc men thường ngày của bố, đều nhờ nấy nhà các chú thím thay phiên giúp đỡ.

Cô không biết nên báo đáp như thế nào, liền thường xuyên chạy đến nhà các chú thím, giúp đỡ quét tước dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm...

Các chú thím đều đau lòng thay cô, đối tốt với cô.

Nhưng kỳ thật nhà các chú thím cũng không phải đặc biệt dư dả, Tống Nhiễm vẫn luôn thấy rất áy náy với họ.

Vì thế bắt đầu lên sơ trung, cô liền đi mọi nơi để kiếm việc làm thêm, kiếm ít tiền đủ để cô có tiền sinh hoạt với bố.

Thời gian trôi qua, cô có thể làm nhiều việc hơn, ngày thường rảnh rỗi thì có thể phát tờ rơi, cuối tuần có thể làm thêm ở quán trà sữa, hơn nữa còn hát ở quán bar, kỳ thật phương diện tiền nong đã không còn đặc biệt khẩn trương.

Sau này, cô không cần mượn tiền của các chú thím, có thể kiếm tiền nộp học phí cho chính mình, còn có thể mua thuốc cho bố, có khi sẽ mua cho bố và mình quần áo mới.

Ngày lễ ngày tết, sẽ lấy một số tiền ra, mua quà để cảm ơn các chú thím đã chăm sóc cô khi còn nhỏ.

Tính cách của Tống Nhiễm, yêu ghét rõ ràng.

Đối tốt với cô, cả đời cô sẽ không quên, tương lai có năng lực, cô nhất định sẽ báo đáp thật tốt với họ.

Đến người tổn thương cô, cả đời này cô sẽ không tha thứ.

Còn người phụ nữ bỏ lại cô và bố một khắc kia, cô coi như bà ta đã chết.

Trên thực tế, mấy năm nay, cô rất ít nhớ đến người phụ nữ kia. Cô thậm chí đã không nhớ rõ bà ta trông như thế nào. Nếu không phải đột nhiên hôm nay bỗng mang bức ảnh này ra, cô thật sự đã quên rồi.

Đương nhiên, chuyện năm đó không muốn nhớ lại thì cũng không sao, nhưng một khi nhớ tới, ít nhiều vẫn sẽ có chút thương tâm.

Rốt cuộc, khi đó cô còn rất nhỏ, bố cũng mất đi năng lực lao động. Người kia, sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi bọn họ chứ?

Tổng Nhiễm khóc một lúc, lau khô nước mắt, từ trên mặt đất đứng lên, cúi đầu nhìn tấm ảnh trong tay.

Ảnh gia đình khi còn nhỏ, hiện tại xem ra, thật sự là rất châm chọc.

Cô mím mím môi, giấy tiếp theo, liền rất dứt khoát xé tấm ảnh, sau đó, thuận tay đem mảnh nhỏ ném vào thùng rác bên cạnh.

Cô hít sâu một hơi, khoe miệng hơi mỉm, khôi phục lại dáng vẻ vui tươi ban đầu.

Tổng Nhiễm kim cương nhỏ, tiếp tục cố lên!

Cô yên lặng tự cổ vũ mình trong lòng.

Tính cách này của Tổng Nhiễm cứ như vậy mà thành, mỗi lần cảm thấy khó khăn, cô sẽ tự cổ vũ chính mình, dần dần, liền cảm thấy, chỉ cần người còn sống, cái gì cũng không khó.

Cô phải kiên cường, muốn lạc quan, muốn tích cực hướng về phía trước. Cô nghĩ, nếu ông trời cho cô nhiều trắc trở như vậy, vậy thì cô càng phải sống thật tốt, muốn mỗi ngày sống vui vui vẻ vẻ.

Cô nỗ lực muốn mình thành một người tốt.

Cô cũng chưa bao giờ oán trời trách đất, đối với cô mà nói, có bố yêu mình, có các chú thím đau lòng cho mình, còn có bạn tốt, như vậy đã rất hạnh phúc rồi.

Huống chi, bây giờ cô đã có Lục ca ca.

Nghĩ như vậy, ông trời đã đối với cô không tệ rồi, cô không nghĩ ra có việc gì đáng giá để mình đau lòng.

Nghĩ đến Lục Mộ Trầm, tâm trạng Tổng Nhiễm liền tốt lên. Lấy điện thoại ra, ngồi lên ghế trên gửi cho anh một tin nhắn, hỏi anh: "Ngủ rồi sao?"

Lục Mộ Trầm còn chưa ngủ, mới vừa tắm xong, cầm khăn lông lau đầu.

Điện thoại ở trên bàn vang lên "tinh" một tiếng.

Lục Mộ Trầm đi qua, cầm điện thoại lên, thấy Tổng Nhiễm gửi tin nhắn cho mình, mặt mày dịu dàng đi không ít.

Tùy tiện lau cho xong, liền ném khăn lông lên bàn, cầm điện thoại trả lời tin nhắn cho Tổng Nhiễm: "Không có. Em thì sao, đang làm gì thế?"

Lục Mộ Trầm rất nhanh trả lời tin nhắn, Tổng Nhiễm thật sự rất vui vẻ, cong cong mắt cười: "Đang nhắn tin với anh nha."

Sau khi gửi tin nhắn, nghĩ nghĩ, sau đó lại gửi một tin nữa: "Lục ca ca, em nhớ anh."

Tin nhắn này của cô vừa gửi, tiếng chuông cuộc gọi liền vang lên, tên Lục Mộ Trầm trên màn hình.

Cô vui vẻ bắt máy, di động đặt ở bên tai, cười khanh khách hỏi: "Sao anh lại gọi điện thế?"

Lục Mộ Trầm nói: "Nhớ em."

Tổng Nhiễm đột nhiên nghe thấy câu này, ngây ngẩn cả người.

Giấy tiếp theo, trong lòng giống như làm đổ lọ mực, thanh âm mềm mại, có chút thẹn thùng: "Lục Mộ Trầm, anh biết nói mấy lời dịu dàng như vậy từ khi nào thế?"

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm đứng trên ban công, cơ thể tùy ý dựa vào lan can của ban công, nghe vậy, đuôi lông mày hơi nhướn lên, nặng nề hỏi: "Không thích nghe?"

"Thích thích!" Tổng Nhiễm vội gật đầu.

Trong lòng vui rạo rức mà nghĩ: Lời ngon tiếng ngọt ai không thích nghe chứ.

Lục Mộ Trầm nhin không được hơi hơi nhếch môi, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, nói: "Ngày mai em ở bệnh viện chờ anh, anh đi đón em."

"Không cần đi, có nhiều phiên toái nha, đối diện bệnh viện là trạm xe bus em bắt xe bus đi là được rồi." Vốn dĩ thời gian buổi sáng rất vội, nếu để anh quanh lại một vòng để đón, không chừng sẽ muộn giờ tự học.

Cô và Lục Mộ Trầm yêu đương, nhưng không nghĩ đến chuyện làm ảnh hưởng việc học tập của anh.

"Không có việc gì, anh sẽ đi đón em, mang bữa sáng cho em luôn." Ngữ khí Lục Mộ Trầm kiên định, không cho phép cự tuyệt.

Bỗng nhiên trong lòng Tống Nhiễm có chút cảm động, nói: "Lục Mộ Trầm, anh đối với em thật tốt."

Lục Mộ Trầm cười cười, nói: "Anh không phải là bạn trai em sao? Đúng chứ."

Trong lòng Tống Nhiễm lại ngọt, cảm điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn đều cười thành một đóa hoa luôn rồi: "Lục Mộ Trầm, trước kia sao em không phát hiện anh lại có thể nói ra những lời như vậy chứ?"

Lục Mộ Trầm cười, nói: "Việc em chưa biết còn nhiều lắm."

"Ví dụ như là?"

"Sau này em sẽ biết."

Tống Nhiễm cong cong mắt, cười cảm thán một tiếng: "Đúng vậy, tương lai còn dài nha, Lục ca ca."

"Ừ, tương lai còn dài." Tâm trạng Lục Mộ Trầm rất tốt, trong giọng nói đều mang theo vài phần ý cười rất rõ ràng.

Ngày hôm sau, Tống Nhiễm buổi sáng 5 giờ liền dậy.

Bố còn đang ngủ, cô nhẹ nhàng lấy đồ cá nhân ở từ giường bệnh nhân, sau đó lặng lẽ đi ra khỏi cửa, đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Tối hôm qua cô khóc trộm một lúc, lúc soi gương mới phát hiện đôi mắt sưng đến đến lợi hại.

Lấy nước lạnh đắp lên mắt cả nửa ngày, vẫn không tốt lên được, vẫn sưng rất to.

Tống Nhiễm nhìn chính mình trong gương, có chút buồn.

Sớm biết như thế thì không khóc, đôi mắt sưng lên, xấu chết.

Đánh răng rửa mặt xong, từ nhà vệ sinh đi ra, Tống Nhiễm mang đồ về phòng bệnh cát, sau đó đi xuống tầng mua bữa sáng cho bố, cháo gạo kê cùng bánh bao nhỏ.

Lúc mua đồ, đã 5 giờ 40, bố cũng tỉnh, ngồi ở trên giường.

Tống Nhiễm đi đến, sợ quấy rầy đến bệnh nhân khác, nhỏ giọng nói: "Bố, sao bố không ngủ thêm một lúc?"

Bố Tống lắc đầu, cũng nhỏ giọng: "Không có việc gì, ban ngày bố ngủ nhiều rồi, nhưng mà con, sao lại dậy sớm thế."

Thời điểm ông mới tỉnh, liền phát hiện không thấy con gái, sợ là 5 giờ đã dậy rồi.

Tống Nhiễm cười nói: "Con không sao, ngày nào cũng dậy sớm đã quen rồi."

Nói xong, đặt bữa sáng mới mua lên tủ trước giường: "Bố, bố chờ con một chút, con đi múc nước rửa mặt cho bố, sau đó bố phải ăn hết bữa sáng nhé."

Nói xong, liền đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Tống Đại Hải thấy mới sớm như vậy mà con gái đã phải chạy ra ngoài mua bữa sáng cho mình, đôi mắt xót xót, nước mắt lập tức rơi xuống.

Con gái quá hiểu chuyện cũng quá hiếu thảo, cũng làm ông đau lòng và áy náy. Nếu không phải ông liên lụy đến con, một người như cô sẽ có thể sống tốt hơn.

Tống Nhiễm đi múc nước rất nhanh liền trở về, Tống Đại Hải vội vàng nghiêng đầu lau nước mắt, không muốn làm con gái lo lắng.

Lúc ngẩng đầu lên, trên mặt đã thay bằng nụ cười: "Con về rồi."

Tống Nhiễm cong mắt cười, bụng chậ nước đi đến.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ cho bố, sau đó lại nhìn bố ăn sáng, cũng đã 6 giờ.

Bố Tống vội giục cô: "Con mau đi học đi, đừng để đi muộn, trên đường phải cẩn thận một chút."

Tống Nhiễm gật gật đầu, soạn sách xong: "Con đến trường đây, bố nếu bố thấy có gì không thoải mái nhất định phải nói với bác sĩ đấy, biết không?"

"Biết rồi, yên tâm đi, con mau đi đi, chăm sóc cho mình thật tốt."

Tổng Nhiễm cười cười, từ trên ghế đứng lên: "Con đi đây, bố."

"Ừ, đi đi."

Tổng Nhiễm tạm biệt bố, từ phòng bệnh đi ra, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Lục Mộ Trầm, thì anh gọi đến.

Vừa thấy tiếng chuông, lập tức bắt máy, đặt điện thoại bên tai, vui vẻ nói: "Em đang chuẩn bị gọi cho anh, thì anh liền gọi đến."

Mới sáng sớm nghe giọng nói vui vẻ như vậy, tâm trạng của Lục Mộ Trầm cũng bị lây, khoe miệng không chịu khép chế cong lên, nói: "Đây chẳng phải chứng tỏ chúng ta tâm hữu linh tê (1) sao?"

(1) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Người có lòng thường suy nghĩ giống nhau, thường chỉ tình cảm nam nữ. (Lục ca ca chắc gọi tắt)

"Đúng không, em cũng cảm thấy như vậy." Tổng Nhiễm đắc ý cười.

Lục Mộ Trầm nghe thấy giọng của Tổng Nhiễm, trong giọng nói đều mang vài phần ý cười, nói: "Anh đã đến rồi."

"Được! Em lập tức xuống dưới đây!" Tổng Nhiễm trả lời: "Đã ở thang máy."

"Ừ, anh chờ em."

Tổng Nhiễm từ trên tầng chạy xuống, liếc mắt một cái liền thấy Lục Mộ Trầm đứng ở trước cổng chờ cô.

"Lục ca ca!" Tổng Nhiễm nhếch miệng cười, cao hứng mà giang hai tay cánh tay hướng đến Lục Mộ Trầm chạy đến.

Lục Mộ Trầm mỉm cười nhìn cô, thời điểm Tổng Nhiễm chạy đến trước mặt anh, giang hai tay cánh tay, ôm cô vào lòng.

Hai người ôm nhau, Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, mặt đầy ý cười nhìn anh: "Sao anh đến sớm như vậy?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Sớm sao? 6 giờ."

Nói xong, đột nhiên tầm mắt dừng trên đôi mắt của Tổng Nhiễm, phát hiện mắt của cô có chút sưng, anh hơi nhăn mày, vội hỏi: "Mắt em bị làm sao vậy?"

"Hả? Cái gì?" Tổng Nhiễm nhất thời không phản ứng lại, vô thức sờ mắt.

"Có chút sưng, làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm nâng tay phải nhẹ nhàng sờ một chút.

Tổng Nhiễm lúc này mới phản ứng lại, nói: "Ừm, có thể là tối hôm qua ngủ không được tốt cho lắm."

Thật ra Lục Mộ Trầm không hoài nghi, nói: "Ở bệnh viện ngủ không được tốt, chờ chút nữa đến trường lấy nước lạnh đắp một chút."

Tổng Nhiễm ngửa đầu, cười hi hi nói: "Anh giúp em đắp sao?"

Lục Mộ Trầm cúi môi dưới: "Ừ, anh giúp em đắp."

"Được nha."

Tổng Nhiễm vui vẻ đến không được, hai người nắm tay đi ra ngoài.

Hôm nay Lục Mộ Trầm không để chú Lý đưa, chính mình ngồi xe đến.

Xe taxi đỗ ở bên đường đối diện, cách bên này còn một khoảng.

Tổng Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm tay trong tay mà đi, vừa đi vừa hỏi anh: "Lục Mộ Trầm, anh có thích tuyết roi không?"

"Có thích, làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm nghiêng đầu nhìn cô.

Tổng Nhiễm mỉm cười nói: "Em rất thích tuyết roi, khi còn nhỏ đi cùng bố đến Đông Bắc một lần, tuyết miền Bắc rất đẹp nhé, cùng phía nam của chúng ta hoàn toàn không giống nhau."

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng vui vẻ đầy mặt của cô, nói: "Em thích, lần sau anh dẫn em đi."

Tổng Nhiễm sững sốt, ngay sau đó đôi mắt liền sáng lên: "Thật không vậy?"

"Ừ, năm nay nghỉ đông?" Lục Mộ Trầm nhìn cô, hỏi: "Được không?"

"Được không đây? Anh đừng lừa em!" Tống Nhiễm kích động đến sắp hồng rồi, ôm chặt cánh tay Lục Mộ Trầm

Lục Mộ Trầm cười cười: "Anh lừa em làm cái gì?"

Lại bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: "Tống Nhiễm, anh sẽ không lừa em, bất luận việc gì."

Tống Nhiễm cong môi, cười nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, anh thật tốt."

Lục Mộ Trầm giờ tay nhẹ nhàng sờ mặt cô, cười cười.

Ánh nắng buổi sáng nghiêng nghiêng mà chiếu trên đỉnh đầu Lục Mộ Trầm, trên mặt anh có ánh nắng vàng nhạt chiếu lên, đến nụ cười cũng làm người khác say mê.

Tống Nhiễm nhìn anh, trái tim nhỏ nhỏ không chịu không chế mà run rẩy.

"Lục Mộ Trầm "

"Hả?"

"Em mới phát hiện hóa ra anh cũng biết cười." Không chỉ có cười, cười lộ lên còn ôn nhu như vậy, tâm của cô rất nhanh muốn tan chảy.

Lục Mộ Trầm nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên: "Có khi nào anh nói anh sẽ không cười sao?"

"Nhưng trước kia không phải anh luôn có bộ dáng mặt không biểu tình sao."

Lục Mộ Trầm nói: "Đó là bởi vì không có việc gì đáng giá để anh vui vẻ."

Tống Nhiễm chớp chớp mắt: "Vậy bây giờ có việc đáng giá để anh vui vẻ à?"

Lục Mộ Trầm gật gật đầu: "Có."

Tống Nhiễm ngẩng đầu, cười tủm tỉm nhìn anh: "Là bởi vì em sao?"

Lục Mộ Trầm gật gật đầu: "Là bởi vì em "

Trước kia không cười, là bởi vì không có việc gì để vui vẻ. Bây giờ sẽ cười, là bởi vì em

Tống Nhiễm rất vui vẻ, càng ôm chặt cánh tay Lục Mộ Trầm, đầu vùi vào trong lòng anh: "Lục Mộ Trầm, em vui vẻ đến chết."

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, trong mắt có vài phần sùng nịnh ý cười.

Tác giả có lời muốn nói:

Kịch cái thối, Nhiễm Nhiễm cùng Lục ca ca nghỉ đông đi ra ngoài chơi một đoạn này, thật sự siêu lười siêu ngọt siêu thú vị! Rốt cuộc, tuyệt đại nhiệt giường đất gì đó, ngắm lại liền rất ha ha ha ha ha ha ~ tường nhanh lên viết cho các người xem o((^{*}^[▽]^*))o

Mặt khác, mọi người đều đang hỏi có thể hay không ngược, tin tưởng ta a, rải đường ta là chuyên nghiệp, mặt sau khẳng định không ngược (các người không tin ta, cũng muốn tin tưởng lục ca ca sao anh anh anh ~)

Ân, phía trước một đoạn ngắn hần là chính là toàn văn lớn nhất ngược điểm (không cần cảm thấy là cẩu huyết, hiện thực thật sự thực tàn nhẫn, loại chuyện này trong hiện thực cũng không thiếu, ta liền gặp qua. Cũng đừng hỏi ta vì cái gì muốn như vậy viết, sở hữu giả thiết ở ta viết sủng ái thời điểm cũng đã bước đầu hình thành, ta chính là tưởng viết một cái bị hiện thực vô tình thương tổn, lại vẫn như cũ kiên cường lạc quan yêu ghét rõ ràng hào cô nương.)

Tôi thực yêu Nhiễm Nhiễm, Lục ca ca cũng thực yêu Nhiễm Nhiễm, hy vọng các người cũng ái nàng.

Này chương số lượng từ còn rất nhiều, gần hai chương, nhưng ta muốn nói cho các người chính là, chiều nay 3 điểm còn có canh một, sao mặc dạng, vui vẻ không vui nha ~ ([≥] [▽] [≤])/~

Úc, còn có, ngày hôm qua mọi người đều quá nhiệt tình, ta chuẩn bị một trăm bao lì xì đều không đủ phát khóc chút chút, lần sau ta nhiều chuẩn bị một chút, không có thu được bao lì xì tiểu khả ái cũng không cần thương tâm a, về sau còn có cơ hội đất ~ từng cái sao sao (^{*}^__^*)

Hôm nay vô nghĩa có điểm nhiều, về sau ta tận lực ít nói điểm (khóc /([┐] o [┐])/)

Tớ đã trở lại vì tớ thi học kì 1 xong rồi, còn các cậu thi sao? Hôm nay tớ vừa thi xong liền edit ngay đó, coi như chương này làm quà trở lại nhé ^ _ ^

Còn cái ảnh tạp chí của CEO Chu các cậu thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm mang bữa sáng cho Tống Nhiễm, sau khi ngồi trên taxi, lấy từ balo ra, đưa cho cô.

Là hộp cơm bằng inox.

Tống Nhiễm vừa mở ra thì thấy, bên trong là mấy cái sủi cảo trứng vàng óng ánh, thơm nức mũi.

"Cái này là anh mua hả?" Tống Nhiễm vui vẻ hỏi.

"Mẹ anh làm."

"Thơm quá đi." Tống Nhiễm ôm hộp cơm, cúi đầu ngửi ngửi.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, khẽ cười một chút: "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, tay nghề của mẹ anh cũng khá tốt."

Nói xong, lại lấy từ trong balo ra một hộp sữa, đưa cho Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm cầm, nhìn anh hỏi: "Anh ăn không?"

"Không, chút nữa anh ăn ở căn tin." Bữa sáng này vốn là của Lục Mộ Trầm, anh không ăn, muốn mang cho Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm vừa nghe thấy, lập tức đẩy hộp cơm lại: "Em đây cũng không ăn."

Lục Mộ Trầm hơi ngốc: "Làm sao vậy?"

Tống Nhiễm nâng mặt, nhìn anh nói: "Chờ một lát nữa sau giờ tự học, bọn mình đến nhà ăn mua hai bát cháo, cùng nhau ăn đi."

Lục Mộ Trầm nghe những lời này của Tống Nhiễm, trong lòng thấy ấm áp.

Anh mỉm cười, gật gật đầu: "Được, cùng nhau ăn."

Tống Nhiễm cười khanh khách, cất hộp cơm vào cặp.

Lúc xe chạy đến trường, vừa lúc 6 giờ 29 phút.

Cách giờ tự học còn 10 phút.

Tống Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm đi song song đến khu dạy học.

"Chút nữa tan học, anh đến tìm em" Lục Mộ Trầm vừa đi lên tầng, vừa nghiêng đầu nói với Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm gật gật đầu, "Được, em chờ anh."

Đến tầng ba.

Chỗ ngoặt là phòng học của Tống Nhiễm.

"Vào đi." Lục Mộ Trầm dừng chân lại, đứng ở cửa sau phòng học.

Tống Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu: "Em đi đây."

"Ừ, chút nữa đến tìm em."

"Được nha." Tống Nhiễm nhếch miệng bật cười, tâm trạng đặc biệt tốt.

Sau khi xác định quan hệ người yêu thì không giống nhau, gặp nhau, chờ đợi, ôm, thậm chí hôn môi đều trở thành việc đương nhiên.

Tổng Nhiễm vẫy vẫy tay Lục Mộ Trầm, vui vẻ bước vào lớp.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm đi vào, mới xoay người, đi về lớp của mình.

Còn 5 phút nữa là vào giờ tự học, Tổng Nhiễm đi vào lớp, trong lớp rất náo nhiệt, một nhóm người xúm lại nói chuyện, không biết là đang nói chuyện gì.

Tổng Nhiễm tò mò mà đi lên phía trước nhìn xung quanh một cái, thấy Luru Linh cũng ở đây.

Cô kéo ghế rồi ngồi xuống, nghiêng đầu, thuận miệng hỏi Tần Phàm bên cạnh: "Các cậu ấy đang nói chuyện gì thế?"

"Cậu hẹn hò với Lục Mộ Trầm đúng không?"

Cùng một lúc, Tổng Nhiễm và Tần Phàm cùng mở miệng hỏi.

Tổng Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn cậu: "Sao cậu lại biết?"

Tần Phàm nhăn mày lại, vẻ mặt không thể tin được: "Cậu thật sự hẹn hò với cậu ta sao?"

"Cậu kinh ngạc như vậy làm gì, đương nhiên là thật." Tổng Nhiễm vui vẻ cười, lấy hộp com từ trong cặp ra, bỏ vào bên trong ngăn bàn, sau đó lại treo cặp sau lưng ghế.

Sắc mặt Tần Phàm rất khó nhìn, giọng nói không khỏi cao lên vài phần: "Rốt cuộc cậu thích cậu ta ở điểm gì? Cậu mới biết cậu ta bao lâu, thế mà dám hẹn hò với cậu ta hả?"

Từ trước đến nay Tần Phàm chưa từng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Tổng Nhiễm, nghe cứ như là chất vấn.

Tổng Nhiễm không khỏi nhú mày, không vui: "Cậu quản tớ làm gì?"

Tần Phàm: "Tớ..."

Tần Phàm bị một câu của Tổng Nhiễm nói không nên lời, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, chỉ cảm thấy giống như bị người ta ép ăn một miếng đầy hoàng liên, nghẹn ở trong cổ họng, có khổ cũng nói không nên lời.

Tần Phàm ngồi tại chỗ, không ngừng hít sâu, muốn mình bình tĩnh lại.

Qua một lúc, mới cảm thấy trong lòng đỡ khó chịu.

Cậu ngẩng đầu lần nữa, nhìn Tổng Nhiễm, tiếng khàn khàn, hỏi cô: "Tổng Nhiễm... Có phải cậu hoàn toàn không biết, tớ cũng thích cậu?"

"Nhiễm Nhiễm! Tớ mang bài thi về cho cậu này!"

Thời điểm Tần Phàm vừa nói ra, gần như cùng một lúc, Luru Linh lúc trước vừa xem náo nhiệt đột nhiên quay đầu, múa may bài thi trong tay với Tổng Nhiễm, lớn tiếng gọi.

Giọng của Luru Linh rất to, trong tay lại cầm bài thi, thế cho nên lực chú ý của Tổng Nhiễm hoàn toàn bị thu hút, căn bản không nghe rõ Tần Phàm đang nói cái gì.

Cô nhìn thấy Luru Linh cầm bài thi chạy đến chỗ mình, vội đứng lên, cầm bài thi, nói thầm: "Không phải mới tối hôm qua thi sao, sao lại nhanh như vậy?"

Nói xong, lần nữa ngồi lại trên ghế.

Luru Linh nói: "Lão sư dạy toán của bọn mình có tiếng chuyên nghiệp, tối qua tăng ca chấm bài."

Tổng Nhiễm bĩu môi, cúi đầu, xem bài thi.

Phía trên bài thi, một con số đỏ tươi: 35 (Ở mình sẽ là 3,5 cũng hơi thảm nhỉ, chỉ điểm thi của tớ cũng có thể như thế TT_TT)

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm điểm, nhú nhú mày.

Phía dưới là bài thi, cũng đúng mấy câu lựa chọn, cùng với mấy câu ở mặt sau, điểm lão sư chấm vô cùng thâm.

Các môn của Tổng Nhiễm, ngữ văn tương đối tốt, nhưng mà toán thi đã nát đến nỗi không thể nát hơn.

Nói thật thì cô cũng có học, thời điểm lão sư giảng bài cũng có nghe, nhưng mà giống như đầu không thể tư duy được môn toán, mặc dù lúc ấy nghe hiểu, sau đó lại gặp phải cái bài tương tự, sẽ không làm được.

Nhìn điểm trên bài thi vô cùng chói mắt và bất mắt kia, trong lòng Tổng Nhiễm có chút buồn, vo bài thi lại, trực tiếp vứt vào trong ngăn bàn.

Lưu Linh bị dọa đến nhảy dựng, khẩn trương nhìn cô: "Nhiễm Nhiễm, cậu không sao chứ?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không có việc gì."

Lưu Linh an ủi cô: "Không có việc gì, Nhiễm Nhiễm, môn văn cậu học tốt."

Ngữ văn của Tổng Nhiễm tốt, cũng khá nổi tiếng, nhưng đến trình độ này, đại khái cũng chỉ có cô.

Ít nhiều vẫn là có chút ẻo ỏi.

Rốt cuộc đến lúc thi đại học, dù điểm văn có cao cũng không thể thi đậu đại học.

Nghĩ đến thi phiến lòng, dứt khoát không nghĩ nữa.

Lại nghĩ tới vừa nãy Tần Phàm nói chuyện với mình, vì thế nghiêng đầu, chớp chớp mắt với cậu, mờ mờ hỏi: "Vừa nãy cậu nói cái gì?"

"..." Tần Phàm về mặt u oán mà nhìn cô.

Trong lòng cười ha ha một tiếng —— cậu chính là ngu mà, mới có thể thích cái loại nha đầu vô tâm không phổi!

Tổng Nhiễm thấy cậu nửa ngày chưa nói, lại giục cậu: "Vừa nãy cậu nói cái gì? Tôi không nghe rõ."

Tâm của Tần Phàm đã nát, vẻ mặt như sống không còn gì luyến tiếc, bất chấp tất cả, dứt khoát không giãy giụa, nói: "Tôi nói, chúc cậu với Lục Mộ Trâm thiên trường địa cửu (1)!"

(1) Thiên trường địa cửu = 天長地久, có thể dịch là "Trời đất mãi mãi" - trời, đất là 2 yếu tố cơ bản của cuộc sống này. Cái có sớm nhất là trời và đất và cái còn lại cuối cùng cũng là trời và đất.

Người ta thường dùng để nói về những việc dài lâu vững bền như sự tồn tại của đất trời.

Tổng Nhiễm nghe vậy, mắt cong lên, vui vẻ nói: "Cảm ơn cậu nha."

Tần Phàm: "..."

Ha ha.

Sau giờ tự học, các bạn học cầm hộp cơm chạy đến căn tin.

Lưu Linh hỏi Tổng Nhiễm có đi căn tin không, Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không đi, tôi chờ Lục Mộ Trâm."

Lưu Linh gật đầu: "Vậy được, tôi đi cùng nhóm Hoa Hoa đây."

"Ừ, cậu đi đi, ăn nhiều một chút." Tổng Nhiễm cười hi hi nhìn cô nàng.

Lưu Linh cười nhạo, nói: "Không đâu! Muốn tôi béo chết đấy à!"

"Cậu béo chỗ nào? Một chút cũng không béo." Tổng Nhiễm nói.

Lưu Linh khoa trương tròn tròn mắt: "Còn không béo? Cậu đang dỗ tôi vui vẻ chứ gì."

"Không dỗ cậu, cậu rất xinh đẹp, Lưu Linh." Tổng Nhiễm thật tình nói.

Lưu Linh lớn lên rất đáng yêu, rất gầy, một chút cũng không béo. Sở dĩ cô nàng này nói mình béo, là bởi vì khuôn mặt tròn tròn, giống như trẻ con.

Nhưng Tổng Nhiễm lại cảm thấy khá xinh đẹp, mặt tròn tròn có thịt, rất đáng yêu.

Lưu Linh biết Tổng Nhiễm thật tình khen cô, thật sự vui vẻ, duỗi tay nắn nắn khuôn mặt nhỏ của Tổng Nhiễm, cười nói: "Vẫn là Nhiễm Nhiễm của nhà chúng ta mới có thể nói."

Tổng Nhiễm cong mắt cười: "Nói thật sao."

Lưu Linh cười ha ha: "Tôi đi trước, cậu chờ Lục ca ca của cậu đi."

"Được nha."

Lưu Linh và mấy nữ sinh khác đi căn tin.

Tổng Nhiễm từ trên ghế đứng lên, đứng ở cửa sau, nhìn bên ngoài lớp một cái

Lục Mộ Trầm chưa có đến, cô lại về chỗ ngồi, lấy bài thi toán bị cô vo thành một đoàn từ trong ngăn bàn ra.

Số điểm phía trên cực kì chói mắt.

Cô nhìn đề, cầm bút tính toán trên giấy nháp.

Nghĩ không rõ, sai ở đâu rồi?

Rõ ràng mỗi nói bài đều nghiêm túc tính.

Cái số điểm này, còn không bằng trực tiếp nói cô ngốc.

Tổng Nhiệm vừa tính bài, vừa thở dài trong lòng.

Chưa nghĩ đến, một hơi còn chưa kịp than xong, một bàn tay từ sau vai cô, cầm bài thi của cô.

Một cổ hương bạc hà nhàn nhạt từ phía sau bay lại đây.

Trong lòng Tổng Nhiệm nhảy dựng, đột nhiên quay đầu lại.

Quay đầu lại, quả nhiên liền thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô, trong tay cầm bài thi của cô, cúi đầu, xem rất nghiêm túc.

Tổng Nhiệm nghĩ đến cái điểm mất mặt kia của mình, theo bản năng từ trên ghế đứng lên, duỗi tay muốn cướp bài thi về.

Lục Mộ Trầm hơi nâng tay, không cho cô.

Tổng Nhiệm giờ tay vơi không tới, gấp đến độ nhảy dựng lên muốn cướp về: "Anh trả lại cho em!"

"Gấp cái gì, để anh nhìn xem." Lục Mộ Trầm nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười.

Nói xong, liền kéo ghế của Lưu Linh ra, ngồi xuống.

Anh mở bài thi để trên bàn.

Tổng Nhiệm lập tức nhào qua, đôi tay chặt chẽ che điểm lại, mím môi, không vui mà trừng mắt với Lục Mộ Trầm.

Hình như Lục Mộ Trầm bị hành động như trẻ con của cô chọc cười: "Em che cái gì? Còn không phải là điểm thấp điểm sao."

"Không cho anh xem! Phien chết!" Tổng Nhiệm có chút xấu hổ và buồn bực. Điểm mất mặt như vậy, thật sự không muốn Lục Mộ Trầm thấy.

"Không có việc gì, anh không chê em." Lục Mộ Trầm nói, ý cười trong mắt càng sâu.

Tổng Nhiệm hừ một tiếng, vẫn không vui.

Sao lại có thể tùy tiện xem bài thi của người ta như vậy chứ?

"Tức giận?" Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm ban khuôn mặt nhỏ không nói lời nào, đề bài thi đang cầm trên tay của Tổng Nhiệm xuống, gấp lại, nắm bàn tay nhỏ của cô trong lòng bàn tay, ánh mắt thật sâu nhìn cô, ôn nhu mà dỗ: "Nhiễm Nhiễm, đừng nóng giận."

Tổng Nhiệm ngẩn người, ngẩng đầu lên: "Anh gọi em là cái gì?"

"Nhiễm Nhiễm." Lục Mộ Trầm trả lời cô, ánh mắt so với giọng nói còn ôn nhu hơn.

Nhiễm Nhiễm..

Tổng Nhiệm nghe được cảm thấy trong lòng đầy ngọt ngào, lập tức liền nở nụ cười: "Để nghe, sau này anh cứ gọi em như vậy đi."

Lục Mộ Trầm cũng cười, gật đầu: "Được."

Tổng Nhiệm vui vẻ nâng nâng cằm, đặc ý mà nói: "Vậy anh lại gọi thêm một tiếng để em nghe một chút."

"Nhiễm Nhiễm." Lục Mộ Trầm nhìn ánh mắt của cô, tràn đầy sủng nịnh.

Tổng Nhiệm cao hứng, lúc này mới mếu máo, nói: "Môn toán em học rất kém, học như thế nào cũng không vào đầu."

Lục Mộ Trầm cầm bài thi của Tổng Nhiệm, lật trước lật sau, sau đó nói: "Không sợ, có anh ở đây."

Tổng Nhiệm chớp chớp mắt, nhất thời khó hiểu: "Anh có ý gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, nói: "Sau này môn toán của em, anh đến dạy. Anh đánh giả các phương pháp dạy của lão sư dạy toán không thích hợp với em."

Tổng Nhiệm vừa nghe, đôi mắt lập tức sáng lên: "Thật hả? Vậy... Vậy anh cảm trình độ học toán của em còn có thể cứu chữa không? Có thể đạt tiêu chuẩn không?"

"Chắc là không thành vấn đề" Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiệm kích động sắp hỏng rồi, vui vẻ mà ôm chặt cánh tay của Lục Mộ Trầm, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cảm ơn anh nha."

Lục Mộ Trầm trong mắt có vài phần ý cười, nói: "Chắc là, trách nhiệm của anh."

Tổng Nhiệm cười đến nỗi đôi mắt đều cong thành một đường chỉ, nhìn trong phòng không có người, cười hi hi tiến đến trước mặt Lục Mộ Trầm, thanh âm ngọt ngào, nói: "Lục ca ca, anh thật tốt."

Nói xong, đột nhiên ngừng đầu, không để Lục Mộ Trầm phản ứng liền hôn lên môi anh một cái.

Môi rất mềm, cơ thể của Lục Mộ Trầm hơi cứng, ánh mắt sâu thêm vài phần, tay để bên eo Tổng Nhiệm, vô thức giữ chặt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiệm chỉ muốn thật nhanh chóng hôn Lục Mộ Trầm một chút, môi chạm môi một chút mà thôi, lập tức liền lui.

Tim đập rất nhanh, mặt cũng không tự giác mà nóng lên.

Tổng Nhiệm này, ngày thường ngoài miệng trêu trêu chọc chọc tỏ vẻ ta đây rất to gan, nhưng dù sao cũng là con gái, lại chưa nói qua chuyện yêu đương, trừ Lục Mộ Trầm, cũng chưa từng thân mật với người khác, kỳ thật trong nội tâm rất thận trọng.

Sau khi chủ động hôn, Tổng Nhiệm chỉ cảm thấy trái tim đập thình thịch rất lợi hại, cô theo bản năng muốn rút quân về đội.

Nhưng nào biết vừa mới giật mình, liền phát hiện tay của Lục Mộ để trên eo cô đột nhiên giữ chặt.

Tổng Nhiệm nhúc nhích không được, có chút khẩn trương nhìn anh: "Anh... Anh muốn... Làm gì..."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, không nói lời nào, cũng không buông tay.

Đôi mắt của anh giống như từ trường hút người, Tổng Nhiệm ngờ ngẩn mà nhìn anh, cả người như bị hấp dẫn đi vào trong đó.

Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng trước, dường như xung quanh đã yên tĩnh trở lại.

Qua một lúc lâu, Lục Mộ Trầm thở sâu, tay để trên eo của Tổng Nhiệm chậm rãi thả lỏng.

Lực đạo trên eo bỗng nhiên biến mất, Tổng Nhiệm cũng phục hồi lại tinh thần, chớp chớp mắt với Lục Mộ Trầm.

Vừa nãy cô còn tưởng rằng Lục Mộ Trầm muốn hôn cô đấy chứ.

Kết quả không có.

Trên mặt cô không nói, trong lòng lại là có chút mất mát.

Sao lại không hôn chứ?

Thực ra vừa nãy Lục Mộ Trầm thật sự muốn hôn, nhưng chung quy vẫn là lý trí chiếm thượng phong. Dù sao cũng là phòng học, mặc dù không có mấy người, nhưng dù sao cũng phải chú ý một chút.

Anh nhìn Tổng Nhiệm, duỗi tay sờ sờ đầu cô, nói: "Đi thôi, đi ăn cơm."

"Được." Tổng Nhiệm lên tiếng, khuôn mặt nhỏ khó nén vẻ thất vọng.

Lục Mộ Trầm vừa thấy biểu tình của Tổng Nhiệm, liền biết cô suy nghĩ cái gì, bắt đầu dĩ cười cười, ánh mắt lại càng sùng nịnh, xoa xoa đầu cô, sau đó gấp lại bài thi của cô, để trên bàn: "Đi trước ăn cơm, còn bài thi thì sau tiết tự học buổi tối anh sẽ giảng cho em."

"Được nha." Tống Nhiễm gạt đầu đáp lời, ngay sau đó lấy hộp com buổi sáng Lục Mộ Trầm đưa cho cô từ trong ngăn bàn ra.

Lục Mộ Trầm duỗi tay cầm: "Anh cầm."

Tống Nhiễm thấy anh cầm hộp com trong tay, nói: "Không nặng lắm đâu."

"Vậy thì anh cũng nên cầm."

Tống Nhiễm nghe lời này của anh, trong lòng lại thấy ngọt ngào.

Có một bạn trai vì cô mà suy nghĩ, thật là hạnh phúc quá đi.

Hai người cùng nhau đi đến căn tin.

Đến căn tin, Lục Mộ Trầm tìm vị trí sạch sẽ, để hộp com xuống, nói với Tống Nhiễm: "Em ngồi chỗ này chờ anh, anh đi mua cháo."

"Ừ." Tống Nhiễm cười gật đầu, sau đó liền ngoan ngoãn ngồi xuống, ngẩng đầu, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm: "Em chờ anh trở về nha."

Lục Mộ Trầm vừa nhìn thấy Tống Nhiễm cười, vô thức tâm trạng cũng vui lây.

Thật sự từ trước đến nay anh chưa thấy qua nữ sinh nào thích cười như Tống Nhiễm, lúc cười lộ lên đẹp như vậy, làm cho người khác mê muội.

Tâm trạng anh rất vui vẻ, xoa người, đi đến cửa sổ mua cháo.

Căn tin có rất nhiều người, nhưng may là cửa sổ bán cháo cũng không có bao nhiêu người. Lục Mộ Trầm đi đến, mua được ngay.

Trở về, ngồi đối diện với Tống Nhiễm, một người một bát cháo, sau đó lại đi lấy thìa cho cô.

"Cháo gạo kê bí đỏ, em có thích không?" Lục Mộ Trầm hỏi.

Tống Nhiễm cười trả lời anh: "Thích nha, chỉ cần anh mua em đều thích."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, nhìn cô, trong mắt không che dấu được ý cười.

Tống Nhiễm cong cong mắt cười với anh, đi sau đó cúi đầu, ngửi ngửi bát cháo gạo kê bí đỏ trước mặt.

Cháo bí đỏ thơm thơm ngọt ngọt, hương vị rất đậm đà.

"Thơm quá." Tống Nhiễm cầm thìa lên, lập tức múc một miếng cho vào trong miệng: "Ừm, ngọt!"

Sau khi ăn, ngẩng đầu lên báo cáo với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm sùng nịnh nhìn cô, mặt đầy ý cười.

Anh mở hộp com ra, bên trong là sủi cảo trứng vẫn còn ấm.

Hắn cầm cái đĩa đặt trong hộp com, cắm vào một cái sủi cảo trứng, sau đó đưa tới bên miệng Tống Nhiễm: "Nào, há miệng ra, nếm thử tay nghề của mẹ anh."

Tống Nhiễm ngần ra, bỗng nhiên ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Lục Mộ Trầm.

Anh đây là... Muốn đút cho cô ăn hả?

Lục Mộ Trầm thấy nàng phát ngốc, nói: "Thất thần làm cái gì, mau há miệng."

Tống Nhiễm nghe vậy, bây giờ mới phục hồi tinh thần, giấy tiếp theo, lập tức mở miệng.

Mặc dù cô đang ăn, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm.

Vừa nãy lúc Lục Mộ Trầm đút cô ăn, chỉ cảm thấy trong lòng lửa đốt, rất nhanh sẽ nổ tung.

Người này sao lại trêu chọc cô như vậy chứ? Thật sự là chưa từng nói qua chuyện yêu đương sao?

Nghĩ xong, vô thức nói ra: "Lục Mộ Trầm." Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

"Hả?" Lục Mộ Trầm ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Mắt Tống Nhiễm cong cong, mặt đầy ý cười, nhỏ giọng hỏi: "Lục Mộ Trầm, thật sự lúc trước anh chưa từng nói qua chuyện yêu đương hả?"

Hỏi vấn đề này làm anh có chút khó chịu, Lục Mộ Trầm nheo mắt, hỏi lại cô: "Em thử nói đi?"

Tống Nhiễm đương nhiên biết không có, vừa nghe, ha ha cười, khoe miệng cong cong, lại hỏi anh: "Vậy sao anh có thể nói chuyện yêu đương?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Tầm mắt Tống Nhiễm dừng trên hộp cơm sủi cảo trứng, chiếc đĩa ở trước mặt cô, duỗi tay liền có thể cầm được.

Nhưng cô không cầm, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm: "Anh lại đút em ăn một miếng đi."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu lên, trong mắt có vài phần ý cười: "Tống Nhiễm, em đây là được voi đòi tiên đấy."

Tống Nhiễm cười càng ngọt: "Vậy anh định không đút em ăn à?"

Lục Mộ Trầm bắt đắc dĩ lắc đầu, ý cười trong mắt sâu thêm vài phần, sau đó liền cầm đĩa, cắm vào sủi cảo trứng, lần nữa đưa đến miệng Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm ăn rất vui vẻ, cười hỏi Lục Mộ Trầm: "Có phải em làm ra vẻ không?"

Lục Mộ Trầm cười: "Không quan hệ, ở trước mặt anh, em có thể làm ra vẻ."

Lục Mộ Trầm trả lời dứt khoát như vậy, ngược lại làm cho Tống Nhiễm có chút ngây ngời, cô vô thức hỏi: "Vì sao vậy?"

Lục Mộ Trầm rất tự nhiên mà trả lời một câu: "Chẳng phải em là bạn gái của anh sao."

Nếu là người mình thích, dù cho người đó làm cái gì đi chăng nữa, anh đều sùng.

Huống chi, một chút anh cũng không cảm thấy Tống Nhiễm làm ra vẻ. Anh thích thú.

Tống Nhiễm nghe những lời Lục Mộ Trầm nói, tâm trạng tốt đến mức muốn bay lên trời.

Có bạn trai dung túng mình như vậy, thật là hạnh phúc quá đi.

Sủi cảo trứng ăn rất ngon, Tống Nhiễm liền tiếp ăn bốn năm cái, tất cả đều là Lục Mộ Trầm đút.

Ăn đến lúc cảm thấy mỹ mãn, nhin không được cảm khái một câu: "Tay nghề của mẹ anh thật tốt, ăn ngon muốn chết."

Lục Mộ Trầm nói: "Kỳ thật mẹ anh làm giỏi nhất là sườn heo chua ngọt, chờ lần sau anh đưa em về nhà anh ăn."

Tống Nhiễm ngây ngời, ngay sau đó đôi mắt lại sáng lên, kinh ngạc hỏi: "Em có thể đến nhà anh ăn hả?"

Lục Mộ Trầm giương mắt, bộ dáng đương nhiên: "Vì sao lại không thể hả?"

"Nhưng em..."

"Cuối tuần này, người có thời gian không?" Lục Mộ Trầm đột nhiên hỏi.

"A? Làm sao vậy?" Tống Nhiễm lại sững sốt, ngơ ngác nhìn Lục Mộ Trầm.

"Cuối tuần muốn đưa em về nhà anh."

Lời này Lục Mộ Trầm vừa nói ra, Tống Nhiễm sợ tới mức cái thìa đang cầm trong tay rơi vào trong bát.

Lục Mộ Trầm rũ mi, quét mắt đến cái thìa rơi trong bát, lúc ngẩng đầu, nhìn Tống Nhiễm hỏi: "Làm sao vậy? Em không muốn đi?"

Thật là Tống Nhiễm sợ không nhẹ, người ta yêu đương không phải đều là giấu diếm sao? Sao tới lượt Lục Mộ Trầm, tự nhiên lại có phong cách kiểu này?

Tống Nhiễm có chút hoảng, khẩn trương nhìn anh: "Cái đó... Anh không cảm thấy quá nhanh sao?"

"Nhanh cái gì?"

"Gặp mặt bố mẹ..."

"Không cảm thấy." Lục Mộ Trầm đáp lại cô.

Tống Nhiễm: "..."

"Tống Nhiễm." Lục Mộ Trầm nhìn cô, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: "Lúc trước anh đã nói qua, em không có quên đấy chứ?"

Tống Nhiễm ngơ ngác: "Cái... Nói cái gì?"

"Anh nói rồi, nếu muốn ở bên nhau, vậy phải ở bên nhau mãi mãi."

"Em biết, nhưng..."

"Tổng Nhiệm, anh rất nghiêm túc, không phải đùa, em hiểu không?" Lục Mộ Trầm nhìn cô, biểu cảm bỗng nhiên rất nghiêm túc.

Tổng Nhiệm vội nói: "Em không có đùa."

"Sẽ kết hôn với anh sao?"

Tổng Nhiệm có chút ngốc, theo bản năng hỏi lại anh: "Anh sẽ sao?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Nếu ở bên nhau, liền không nghĩ tới chia tay."

Tổng Nhiệm vội gật đầu: "Em cũng vậy."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, từng câu từng chữ đều vô cùng nghiêm túc: "Tổng Nhiệm, chúng ta biết nhau rất lâu."

Tuy rằng vừa mới ở bên nhau, nhưng kỳ thật đã biết nhau rất lâu rồi, cũng thích rất lâu rồi.

Nếu quyết định ở bên nhau, đó chính là ôm ý định tương lai sẽ kết hôn. Ít nhất ở trong lòng Lục Mộ Trầm, là như vậy.

Vì sao nhanh như vậy anh đã muốn mang cô về nhà, đại khái là trong lòng ít nhiều có chút cảm giác không an toàn.

So sánh với bạn cùng lứa tuổi, khả năng anh thật sự trưởng thành quá nhiều, có rất nhiều ý nghĩ không phải người tuổi này sẽ nghĩ đến.

Đoạn tình cảm này, anh nghiêm túc, đã có thể sợ không phải là Tổng Nhiệm.

"Tổng Nhiệm, cuối tuần này, anh đến đón em, được không?" Lục Mộ Trầm nhìn cô, rất nghiêm túc mà hỏi ý kiến cô.

Tổng Nhiệm nhấp nhấp môi, nhìn Lục Mộ Trầm, có chút bất an hỏi: "Vây... Anh xác định, bố mẹ anh sẽ không đuổi em ra đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm: "..."

Buổi tối hôm nay.

Lục Mộ Trầm ở trên tầng xem sách một lát.

Trên bàn có mấy quyển sách tư liệu.

Anh xem đến mức thấy phiền, cuối cùng dứt khoát đóng sách lại, kéo ngăn bàn ra, ném vào.

Sau đó, lại tìm quyển notebook mới từ trong ngăn bàn, cầm bút viết một ít công thức toán vào trong đó.

Buổi tối hôm này lúc giảng bài thi cho Tổng Nhiệm, phát hiện cơ sở của cô quá kém, có rất nhiều thứ đã học ở sơ trung (cấp 2 ở mình) cũng không biết, hiện tại tính toán giúp cô viết lại toàn bộ kiến thức trọng điểm ở sơ trung viết vào, sửa sang lại hệ thống.

Lục Mộ Trầm học toán rất tốt, kiến thức quan trọng không cần lật sách trên cơ bản cũng nhớ rõ toàn bộ.

Anh viết rất nhanh, trong chớp lát, liền viết được vài trang giấy.

Lúc ngẩng đầu lên, đã 12 giờ.

Anh buông bút, mệt mỏi xoay cổ, từ ghế trên đứng lên.

Thời điểm đi xuống nhà, đèn phòng khách còn sáng.

Mẹ Lục còn đang xem phim truyền hình, xem đến nổi một phen giàn giụa nước mắt nước mũi.

Thấy con trai đi xuống, duỗi tay lấy tờ khăn giấy trên bàn, lau lau nước mắt: "Xuống đây, có đói bụng không? Mẹ làm chút đồ ăn khuya cho con."

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không đói bụng."

Nói xong, liền đi xuống.

Mẹ Lục chỉ vào TV: "Cô bé này cũng quá đáng thương, bố bị liệt mất đi sức lao động, mẹ thì đi theo người khác, không cần nó, tuổi còn nhỏ lại phải vừa đi học vừa chăm sóc bố bị liệt, thật là làm người ta cảm thấy chua xót."

Lục Mộ Trầm nhìn lướt qua màn hình TV, nói: "Diễn mà thôi, nếu là thật thì đảm đương không nổi."

"Cũng đúng." Mẹ Lục lau nước mắt, nói: "Trong đời thực nào có người mẹ nào vô tình như vậy."

"Mẹ, có chuyện này, con muốn nói với mẹ." Lục Mộ Trầm trầm mặc một lát, rồi cuộc cũng mở miệng.

Mẹ Lục nghiêng đầu nhìn anh: "Được, con nói đi."

Lục Mộ Trầm nhấp môi dưới, trầm mặc vài giây: "Ừm, chính là, con có bạn gái."

Mẹ Lục ngẩn người, ngay sau đó mở to mắt, vừa mừng vừa sợ: "Phải không đấy? Là kiểu con gái như thế nào?"

Con trai từ nhỏ đến lớn đều không thích chơi với con gái, cho nên mẹ Lục luôn rất lo lắng rằng con trai nhà mình có thích con gái hay không, mẹ nhà người khác chỉ sợ con mình yêu sớm, nhưng mà bà lại ước gì con trai nhà mình như thế.

Đương nhiên, bà không phản đối yêu sớm, đó là vì bà tin tưởng con trai của mình. Vô luận là anh tự chủ, vẫn là rất có trách nhiệm, đều không phải đưa trẻ cùng tuổi có thể so sánh.

"Cô ấy rất tốt, con rất thích cô ấy." Lục Mộ Trầm nói.

Mẹ Lục ai da một tiếng, cười rộ lên: "Con cái tiểu tử này, mẹ còn cho rá=àng con không thích con gái đấy."

Sau đó lại phá lệ nghiêm túc mà dặn dò anh: "Vậy nếu ở bên nhau, con cần phải đối tốt với con gái nhà người ta, ngàn vạn đừng chân trong chân ngoài."

"Sao con có thể như vậy."

Mẹ Lục cười cười: "Thế thì tốt."

Lại nói: "Vậy con tìm thời gian, đưa cô bé ấy đến nhà mình chơi."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Cuối tuần này đi."

"A, tình cảm tốt vậy, con đi viết lên tờ giấy, những món cô bé đó thích ăn, đến lúc đó mẹ sẽ làm."

Lục Mộ Trầm cười cười: "Đã biết, mẹ, cảm ơn người."

Mẹ Lục vỗ vỗ tay anh, cười: "Cảm ơn cái gì chứ, con thích thì tốt."

Tác giả có lời muốn nói: Buổi chiều tam điểm còn có canh một nga, đại gia vui về sao (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edior: Kẹo Mạch Nha

Sau đó Lục Mộ Trầm về phòng, mẹ Lục cũng vội vàng tắt TV, đi lên tầng.

Trong phòng, đèn sáng, bố Lục dựa vào đầu giường xem văn kiện.

Mẹ Lục chạy đến bên giường, đặt mông ngồi xuống, kéo tay chồng, kích động nói: "Ông đoán xem vừa nãy A Mộ nói gì với tôi?"

Bố Lục đầu cũng không nâng, thuận miệng hỏi: "Nói cái gì?"

Mẹ Lục nở nụ cười: "Lúc trước tôi còn lo lắng tiểu tử kia không thích con gái đấy, từ nhỏ liền chưa thấy con chơi đùa với con gái, hắc, hiện tại khen ngược, thế nhưng còn quen bạn gái."

Bố Lục vừa nghe, lập tức ngẩng đầu lên.

Nhưng mà, khác với mẹ Lục, bố Lục ba không mấy vui vẻ, ần đường nhăn lại, nói: "Đứa nhỏ này mới lớn bao nhiêu, quen bạn gái cái gì?"

Sau đó liền nói: "Không được đâu, em quay lại nói với nó, bảo nó chia tay."

Nói xong, lại cúi đầu xem văn kiện, trong miệng lầm bầm: "Không học hành cho tốt, làm bậy cái gì chứ."

Mẹ Lục vừa nghe mấy lời này của bố Lục, sắc mặt liền khó coi, hừ một tiếng: "Cái này kêu là chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn (1), năm đó ông theo đuổi tôi như thế nào, đã quên rồi sao?"

(1) Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn: Dung túng cho quan lại làm gì cũng được, còn dân thường đến sinh hoạt bình thường, hoạt động chính đáng cũng bị hạn chế. Nay còn để chỉ mình muốn làm gì thì làm, không đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác

Mẹ Lục lớn lên rất xinh đẹp, lúc còn trẻ càng đẹp hơn.

Tính cách tốt, học tập cũng tốt. Thời điểm năm đó mới lên cao trung, lấy thành tích tốt nhất trường thi được tam trung.

Khi đó, Lục Minh Tu đã học năm hai cao trung. Ở cao trung là hotboy kiêm lão đại, học tập đặc biệt không tốt, chỉ bằng khuôn mặt, nữ sinh thích ông cũng không ít, nhưng Lục Minh Tu một người cũng không thích, mắt không thèm nhìn.

Có một ngày, thời điểm chơi bóng rổ ở sân thể dục, trong lúc vô tình thấy Lâm Văn Xu đang học thể dục.

Cái đó gọi là kinh vi thiên nhân (2).

(2) Kinh vi thiên nhân: Nhìn thấy thì vô cùng ngạc nhiên, cho rằng chỉ có thần tiên mới đạt đến trạng thái hay trình độ đó.

Tóc dài bay bay, làn da trắng nõn, nụ cười sáng lạn lại ấm áp.

Chỉ liếc mắt một cái, liền đem linh hồn nhỏ bé của ông lúc đấy câu đi rồi.

Thời điểm Lục Minh Tu còn trẻ đặc biệt lưu manh, da mặt cũng dày, cùng tính tình của Lục Mộ Trầm hoàn toàn không giống nhau.

Ông liếc mắt một cái coi trọng Lâm Văn Xu, tìm mọi cách theo đuổi các loại.

Ban đầu Lâm Văn Xu không thích ông, cảm thấy ông trừ bỏ đáng người tốt cùng với khuôn mặt đẹp, thật là chẳng còn chỗ nào tốt nữa cả.

Nhưng mà không chịu nổi Lục Minh Tu đối tốt với bà. Vốn dĩ không phải người tính tình tốt, nhưng ở trước mặt bà, tính tình đều có thể thu liễm lại, ôn nhu đến mức kỳ cục. Bà nói cái gì, ông đều nghe.

Bảo ông đọc sách cho tốt, ông phải ngồi đọc sách.

Bảo ông cai thuốc, ông không nói hai lời, lập tức liền cai.

Không thích nam sinh đi uống rượu, từ nay về sau, ông không bao giờ đi, rượu cũng không uống.

Chỉ cần là bà nói, tất cả ông đều làm theo.

Duy nhất có lần bà nói, thời điểm bà bảo ông không đến tìm bà nữa, ông nhú nhú mày, không cho cự tuyệt mà nói: "Cái này không được, trừ bỏ cái này này, cái gì cũng có thể."

Nữ sinh đều theo cảm tính, nếu có một người thích bạn thích rất nhiều, nguyện ý vì bạn thay đổi bất cứ cái gì, là một người chỉ đối với bạn ôn nhu như nước, lúc nào trong lòng trong mắt đều chỉ có một người là bạn, liền cũng sẽ đầu hàng.

Huống chi người này, còn lớn lên rất đẹp trai.

Thời điểm Lâm Văn Xu cùng Lục Minh Tu ở bên nhau, vừa mới tròn mười sáu tuổi.

Thời điểm mới hẹn hò, căn bản không nghĩ tới cuối cùng mình thật sự sẽ gả cho ông.

Từ yêu đương đến kết hôn, đến bây giờ, hai mươi mấy năm, hai người cũng không phải không có mâu thuẫn, nhưng sẽ không cãi nhau, trong tình huống bình thường, chỉ cần Lâm Văn Xu vừa giận, Lục Minh Tu lập tức liền sợ, không ngừng nhận sai.

Dù sao một câu, vợ nói cái gì cũng đúng.

Khả năng bởi vì mình thời học sinh gặp được người đàn ông tốt như vậy, cho nên ngược lại Lâm Văn Xu cảm thấy tình yêu ngây ngô trong trường học là tốt đẹp nhất.

Đương nhiên, cũng muốn gặp được đúng người.

Tuổi này, tình bắt đầu cũng rất bình thường, bà không phản đối.

Bà muốn làm, chính là phải giáo dục tốt con trai của mình, dạy con là một người đàn ông nên có đảm đương cùng trách nhiệm, cũng dạy con tôn trọng phụ nữ như thế nào.

Chỉ cần hai người ở bên nhau, không ảnh hưởng đến việc học tập của đối phương, có chính kiến, biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, bà nghĩ không ra, có cái lý do gì để phản đối?

Không thể vì chia rẽ mà đi chia rẽ không phải? (*Tớ không hiểu, bạn nào biết thì chỉ tớ*)

Tất cả duyên phận, đều là số phận định sẵn.

Giống như bà cùng Lục Minh Tu, nếu lúc trước không đồng ý với ông, có lẽ đời này cũng không thể hạnh phúc như vậy.

Thấy chồng phản đối, Lâm Vân Xu cười như không cười mà duỗi tay chọc ngực ông một chút: "Người này hai mươi năm sống càng ngày càng cổ hủ, sao tư tưởng cũ kỹ như vậy?"

Lục Minh Tu thuận thế cầm tay bà, nói: "Tôi là sợ ảnh hưởng đến việc học tập của A Mộ. Tôi khi đó không giống nhau, dù sao tôi học tập cũng không tốt, cho nên..."

"Ồ, ông học tập không tốt, vậy ông không sợ ảnh hưởng đến việc học tập của tôi sao?" Mắt Lâm Vân Xu nheo lại, giả vờ tức giận trừng mắt với ông.

"Không không không, tôi không có ý này!" Mắt thấy mình lại nói sai lời, Lục Minh Tu khẩn trương, vội vàng giải thích.

Lâm Vân Xu hừ một tiếng, thuận thế đẩy tay ông, nói: "Dù sao chuyện này ông đừng có mà động vào, tính cách con trai như thế nào tôi rõ nhất, đứ con gái nó thích khẳng định sẽ không kém. Cuối tuần A Mộ mang đứa bé kia đến nhà chơi, ông phải chú ý đến thái độ của ông đấy."

"Được được được." Lục Minh Tu bất đắc dĩ gật đầu: "Nghe bà, đều nghe bà."

Lâm Vân Xu lúc này mới cao hứng, vỗ vỗ vai ông: "Đi ngủ sớm một chút."

Lục Minh Tu "ừ" một tiếng: "Tôi xem phần văn kiện này một chút, bà ngủ trước đi."

Lâm Vân Xu gật gật đầu, liền chui vào trong chăn nằm.

Lục Minh Tu duỗi tay giúp bà chỉnh lại cái chăn, cúi đầu nhìn bà, trên mặt đều thấp phần ôn nhu.

Từ ngày đó, sau khi Lục Mộ Trầm nói với Tổng Nhiệm cuối tuần muốn mang cô về nhà, mấy ngày liền, Tổng Nhiệm cảm thấy trong lòng không yên, luôn có chút sợ.

Hôm nay buổi trưa ở phòng học, cô không nhịn được đem chuyện này nói với Lưu Linh, Lưu Linh nghe xong, cũng rất kinh ngạc: "Trời ơi, nhà Lục Mộ Trầm cũng quá hiện đại đi?"

Tổng Nhiệm phát sầu, nói: "Thật ra tớ không nghĩ tới, hiện tại tớ cảm thấy khẩn trương muốn chết."

Lưu Linh an ủi cô nói: "Cậu cũng đừng quá khẩn trương, nếu Lục Mộ Trầm dám mang cậu về nhà, khẳng định bố mẹ cậu ấy cũng dễ ở chung, cậu đừng lo lắng."

"Nhưng nói thế nào thì nói, nhưng tớ còn sợ là..." Tổng Nhiệm cau mày, rất phiền não.

Lưu Linh hỏi: "Sợ cái gì?"

Tổng Nhiệm cắn cắn môi, trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Sợ... Vạn nhất bố mẹ anh ấy không thích tớ... Điều kiện nhà bọn họ điều kiện khá tốt, có lẽ..."

"Nhiễm Nhiễm!" Lưu Linh đột nhiên ngắt lời cô, nắm chặt tay cô, rất nghiêm túc nhìn vào mắt cô, nói: "Nhiễm Nhiễm, tự tin ngày thường của cậu đi nơi nào rồi? Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt như vậy, còn hiểu thảo như vậy, kiên cường dũng cảm như thế, sao lại có người không thích cậu chứ? Thật sự, cậu đã cho tớ thấy người con gái tốt nhất, không phải tớ nịnh cậu, là tớ thật sự cảm thấy, Lục Mộ Trầm có thể tìm được cậu, là phúc khí của cậu ấy, cậu một chút cũng không không xứng với cậu ấy."

Lưu Linh nói những, Tổng Nhiệm nghe được lòng tràn đầy cảm động, trong lòng cũng yên ổn một ít, có một tia bất an mà nhìn cô, hỏi: "Thật sao?"

Lưu Linh gật gật đầu: "Thật sự!"

Cô nói, vỗ vỗ vai Tổng Nhiệm, mười phần nhiệt tình cổ vũ cô: "Tóm lại, đem lòng tự tin ngày thường của cậu ra! Tin tưởng chính mình, không cần sợ!"

Rốt cuộc Tổng Nhiệm cũng bị Lưu Linh chọc cười, kéo cánh tay cô, đầu oai dựa trên vai cô, cảm khái nói: "Lưu Linh cậu thật tốt, có người bạn thân như cậu, là tớ đã tu luyện phúc khí ba đời."

Lưu Linh nở nụ cười, nói đùa nói: "Vậy cậu phải đối với tớ thật tốt nha."

"Được, nhất định sẽ!" Tổng Nhiệm nghiêm túc gật đầu.

Bởi vì muốn đi gặp trường bối, Tống Nhiễm cân nhắc ép thẳng tóc mình lại.

Lúc trước uốn tóc, là bởi vì hát ở quán bar, muốn trang điểm trông thành thực một chút.

Nhưng là hiện tại muốn đi gặp bố mẹ Lục Mộ Trầm, vẫn là làm mình nhìn giống bộ dáng của học sinh.

Vì thế buổi chiều thứ bảy, sau khi thời gian làm thêm ở quán trà sữa của Tống Nhiễm kết thúc, liền bảo Luru Linh đi cùng cô ép tóc.

Ngồi ở tiệm cắt tóc hơn một giờ, đầu tiên phải làm nóng tóc, liền biến thành tóc thẳng dài ngang lưng, nhưng cũng không phải cái kiểu thẳng xo xác, chính là kiểu rất tự nhiên rất mềm mại, tóc cô trời sinh có chút nâu, dưới ánh đèn, có chút ôn nhu.

Trên trán cắt một lớp tóc mái hơi mỏng.

Kiểu tóc thay đổi, nhưng bất biến ở chỗ, vẫn xinh đẹp như cũ.

Làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ nhắn, môi xinh đẹp màu hồng nhạt.

So với tóc xoăn lúc trước trông càng nhỏ tuổi hơn, càng thanh thuần hơn một chút.

Luru Linh đi xung quanh cô một vòng, đột nhiên cười ha ha.

Tống Nhiễm ngồi ở trên ghế, có chút khần trương nhìn Luru Linh hỏi: "Thế nào? Đẹp không?"

Luru Linh cười nói: "Đẹp, lúc trước giống tiểu yêu tinh, bây giờ giống tiểu yêu tinh thanh thuần."

Tống Nhiễm biết cô nói đùa, cười đánh cô một cái: "Cậu thật đáng ghét."

Thanh toán tiền, từ tiệm cắt tóc đi ra.

Tống Nhiễm đối với kiểu tóc mới của mình vẫn rất vừa lòng.

Sau khi về nhà, cầm điện thoại chụp vài tấm, chọn một tấm trông đẹp nhất sau đó gửi cho Lục Mộ Trầm xem, thấp thòm hỏi: "Đẹp không?"

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm đang ăn cơm chiều, điện thoại kêu một tiếng, cầm điện thoại lên mở màn hình.

Đột nhiên nhìn thấy Tống Nhiễm thay đổi kiểu tóc, không nhìn không được, yét hầu sặc một cái.

Anh sặc một cái, mẹ Lục ngồi đối diện vội đưa cho anh cốc nước, hỏi: "Con làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm cầm cốc nước, uống một ngụm, sau đó liền ngẩng đầu, trong mắt không dấu được ý cười, nói với mẹ: "Mẹ, cho mẹ xem tấm ảnh."

Nói xong, liền đưa điện thoại cho bà.

Mẹ Lục cầm điện thoại, cúi đầu liền thấy, đôi mắt lập tức sáng lên, vừa mừng vừa sợ: "Con bé này là?"

Lục Mộ Trầm cong cong môi, vẻ mặt kiêu ngạo: "Con dâu tương lai của người."

Mẹ Lục cực kỳ kinh hi: "Trời ơi, con bé này lớn lên cũng thật xinh đẹp."

Lục Mộ Trầm cười, mặt giống như cùng chung vinh dự, nói: "Tất nhiên, người thật so với ảnh chụp còn đẹp hơn."

Tác giả có lời muốn nói: A a a vừa mới viết một nửa phở bỏ chương, càng chậm, sờ sờ đại gia, cầu tha thứ nha ~~~

Ngày mai buổi sáng 8 điểm tái kiến nha (*^__^*)

~~~~~

Tớ định tặng các cậu nhân ngày sinh nhật Chi Chu (tức là hôm qua) nhưng tại mẹ tịch thu máy tính nên thôi. Cho các cậu xem ảnh này, tớ cảm thấy Chi Chu có cặp má bánh bao giống Jennie rồi, chúc mọi người ngủ ngon, cầu các ngôi sao ^_^

Còn đây là một vài tấm mới nhất

***

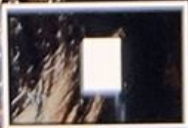
off the page
just like an angel on the page.

#02

off the page
you'll be on stage with the page

JJranD

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm hẹn Tổng Nhiệm 9 giờ sáng đến đón cô.

Vì thế 7 giờ sáng, Tổng Nhiệm liền rời giường, vệ sinh cá nhân, sau đó vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho bố.

Lúc bố ăn sáng, cô liền chạy về phòng, bắt đầu trang điểm.

Quần áo của cô trong không nhiều lắm, nhưng thắng ở chỗ mất thẩm mỹ không tồi, mỗi bộ quần áo đẹp.

Ngày thường Tổng Nhiệm mặc quần áo không phải phiền não, nhưng mà hôm nay lại thật sự phát sầu, mấy bộ quần áo cứ đổi tới lui, vì thế cuối cùng.. Đau đầu rối rắm.

Cô ngồi trên mép giường, một tay cầm chiếc váy màu hồng nhạt, một tay cầm áo thun quần jean.

Đến tốt cùng nên mặc váy trông dịu dàng một chút, hay là nên mặc áo thun quần thoải mái đây?

Tổng Nhiệm rối rắm nửa ngày, không rối rắm ra cái nguyên do, dứt khoát mặc cả hai bộ, sau đó chụp mỗi bộ một tấm, gửi cho Lục Mộ Trầm.

Đầu bên kia, lúc Tổng Nhiệm gửi tin nhắn, Lục Mộ Trầm còn chưa rời giường, rèm trong phòng kéo lại, trong nhà một mảng đen như mực.

Nghe thấy điện thoại đầu giường vang lên hai tiếng "tình tình", mắt anh cũng chưa mở, tay sờ đến điện thoại trên đầu giường, cầm trong tay.

Anh không có lập tức mở mắt, mà nhắm lại một chút, sau đó duỗi tay bật đèn ở đầu giường.

Đèn đầu giường màu vàng.

Đèn vừa bật, trong nháy mắt nhà sáng lên.

Lục Mộ Trầm xoa xoa ấn đường, chờ thích ứng ánh sáng, mới chậm rãi mở mắt.

Sau đó, từ trên giường ngồi dậy, mở điện thoại.

Trượt xuống Thanh Nhiệm Vụ, liền thấy thông báo Tống Nhiễm gửi ảnh tới WeChat.

Ảnh đại diện WeChat của Tống Nhiễm WeChat rất đặc biệt, là chính cô lấy bút viết ba chữ to "xông lên" (1), mỗi lần Lục Mộ Trầm nhìn thấy ảnh đại diện của cô, liền không nhịn được cười. Chỉ là qua ảnh đại diện có thể cảm thấy được cô sống tích cực cỡ nào.

(1) Xông lên: 猛冲 < Từ dịch trên google dịch thì là thế này nhưng trong truyện thì là 3 chữ >

Mất Lục Mộ Trầm nhìn ảnh đại diện của Tống Nhiễm, hơi hơi cau môi dưới, sau đó liền nhấn vào khung chat.

Khung chat, phía dưới hai tấm ảnh, Tống Nhiễm hỏi anh: "Bộ nào mặc đẹp?"

Lục Mộ Trầm nhấn vào hai tấm ảnh nhìn một chút.

Một tấm ảnh, là mặc váy màu hồng nhạt.

Một tấm khác, là mặc áo thun màu trắng cùng quần jean màu lam nhạt.

Lục Mộ Trầm nhìn ảnh, ánh mắt ôn nhu, trả lời cô: "Đều đẹp."

Cái gọi là tình nhân trong mắt Tây Thi, ở trong mắt Lục Mộ Trầm, bộ dáng gì của Tống Nhiễm đều đẹp. Huống chi, Tống Nhiễm cũng thật sự xinh đẹp.

Nào biết mới vừa gửi, Tống Nhiễm lập tức nhấn lại: "Không cho nói đều đẹp, cần thiết chọn một cái!"

Cách màn hình, đều có thể tưởng tượng ra Tống Nhiễm ban khuôn mặt nhỏ, biểu cảm muốn anh nghiêm túc chọn.

Lục Mộ Trầm buồn cười, suy nghĩ, nhấn lại cho cô: "Váy váy đi."

Giây tiếp theo, Tống Nhiễm: "Tốt!"

Lục Mộ Trầm bất đắc dĩ cười cười, tắt điện thoại, một lần nữa để lại trên tủ đầu giường.

Từ ngày nói với Tống Nhiễm muốn mang cô về nhà, một tuần này cô có chút miễn cảm, không có việc gì liền hỏi anh có phải anh thật sự muốn dẫn cô về nhà, bố mẹ có thể không thích cô hay không, linh tính đủ thứ...

Biết Tống Nhiễm lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy qua bộ dáng sầu lo như vậy của cô.

Nhưng vấn đề là, nếu anh dám mang cô về, tự nhiên sẽ không làm cho cô không được tự nhiên.

Nha đầu này, sao lại không tin anh như vậy chứ?

Lục Mộ Trầm cũng rất bất đắc dĩ.

Nói với Tống Nhiễm là 9 giờ sẽ đi đón cô, Lục Mộ Trầm nhìn thời gian, 7 giờ rưỡi, vì thế từ trên giường xuống dưới, vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Bên kia, Tống Nhiễm đổi quần áo, làm tóc, từ trong phòng đi ra.

Phòng khách, bố Tống còn đang ăn bữa sáng, thấy con gái trang điểm, liền hỏi cô: "Con định đi đâu à?"

Tống Nhiễm cười trả lời: "Con muốn đi chơi với bạn học ạ."

"Thế à? Đi nhà ai vậy?" Bố Tống thuận miệng hỏi một câu.

Tống Nhiễm nói: "Có nói bố cũng không biết."

"Nam sinh hay là nữ sinh?" Bố Tống lại hỏi.

"Nữ sinh."

Tống Nhiễm chưa nói cho bố việc mình đang yêu đương, chủ yếu là cô sợ bố không cho phép, không dám nói.

Bố Tổng nghe vậy, gật gật đầu: "Vậy được, con đi chơi đi, đừng đi quá muộn, về nhà sớm một chút."

"Con biết rồi bố." Tổng Nhiễm vừa trả lời, vừa đi đến cửa.

Bố Tổng lại ở phía sau không ngừng dặn dò, nói: "Con đến nhà bạn học, ngàn vạn phải có lễ phép, không cần cho người ta thêm phiền toái, biết không?"

"Con biết, bố." Tổng Nhiễm đáp lời, khom người đôi gầy.

Sau khi đôi gầy, Tổng Nhiễm lại quay đầu lại nói với bố: "Bố, thức ăn buổi trưa và buổi tối con đều làm rồi, chờ chút nữa bố đói bụng đặt vào lò vi sóng đun nóng một chút rồi ăn."

"Ừ, bố biết rồi, con đi đi."

"Tổng Nhiễm gật gật đầu, "vâng" một tiếng, nói: "Con đi ra cửa, bố."

"Được rồi, con đi đi."

Tổng Nhiễm từ trong nhà đi ra, trực tiếp đi đến hướng tiểu khu Di Thúy (2).

(2) Thực ra tớ cũng không biết Di Thúy là tên của tiểu khu hay là từ Hán Việt nào đấy nên tạm thời dịch như vậy, ai biết thì chỉ tớ nguyên văn cũng là "di thúy" cảm ơn trước nhé.

Bởi vì lúc trước không nói cho Lục Mộ Trầm biết cụ thể nhà cô ở chỗ nào, vì thế liền gặp mặt ở trước cửa tiểu khu Di Thúy.

Hẹn là 9 giờ, 8 giờ 40 phút Tổng Nhiễm đã đến.

Chân trước cô vừa đến, chờ chưa đến nửa phút, liền thấy Lục Mộ Trầm từ một chiếc xe bước xuống.

Chú Lý xin nghỉ về quê, anh ngồi trên xe đến.

Tổng Nhiễm vừa thấy chân Lục Mộ Trầm chạm đất, lập tức chạy đến bên anh.

Hai tay mở ra, ôm anh một cái.

Hai người ôm nhau, tâm trạng Lục Mộ Trầm rất tốt, mặt đầy ý cười thật sâu.

Anh cúi đầu, nhìn Tổng Nhiễm vừa mới ép tóc dài thẳng, đuôi tay sờ một chút, hỏi: "Sao em lại đi ép tóc thẳng vậy?"

Tổng Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, mắt chớp chớp, nói: "Không phải anh muốn em gấp bó mẹ anh sao, em sợ bó mẹ anh không thích."

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, mặt đầy sùng nịnh nhìn cô: "Em suy nghĩ nhiều rồi, bó mẹ anh sẽ không đề ý."

"Đúng không đấy?" Tổng Nhiễm không quá tin tưởng mà liếc anh một cái, đối với mấy lời này của Lục Mộ Trầm, sau sắc bầy tỏ sự hoài nghi của mình.

Chắc là người lớn đều thích nữ sinh ngoan ngoãn một chút?

Nhà Lục Mộ Trầm cách đường Vũ Yên khoảng 30 phút bên ngoài khu biệt thự.

Nghĩ chút nữa phải gặp bố mẹ của Lục Mộ Trầm, trong lòng Tổng Nhiễm rất khẩn trương, dọc đường đi kéo tay Lục Mộ Trầm, không ngừng hỏi anh: "Anh xác định bố mẹ anh sẽ không đuổi em ra ngoài chứ? Em cảm thấy... Nếu không vẫn là thôi đi? Hiện tại thật sự có chút quá sớm, em..."

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng Tổng Nhiễm khẩn trương bất an, không nhịn được cười cười, cầm tay cô.

Lòng bàn tay ấm áp bao lấy tay cô, an ủi nói: "Đừng sợ, bố mẹ anh đều là người rất dễ chung sống."

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, mặt đầy lo lắng nhìn Lục Mộ Trầm: "Nhưng nếu họ không thích em thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không." Lục Mộ Trầm nói như chém đinh chặt sắt (3).

(3) Chém đinh chặt sắt: Nghĩa tương tự như đinh đóng cột.

Tổng Nhiễm không quá tin tưởng, hỏi: "Sao anh lại biết?"

Lục Mộ Trầm cười, nắm tay Tổng Nhiễm càng chặt: "Em chờ chút nữa sẽ biết."

Xe ngừng ở bên ngoài biệt thự.

Lục Mộ Trầm xuống xe trước, sau đó đứng bên cạnh xe, ngăn trên đầu xe, để tránh lúc Tổng Nhiệm xuống xe không cẩn thận bị đụng đầu.

Tổng Nhiệm nắm váy đi xuống, lọt vào trong tầm mắt, đầy cây cối hoa cỏ, cùng với đầy nóc nhà của biệt thự cỏ.

Khu chỉ có biệt thự, bên trong một nhà cao tầng cũng không có.

Tổng Nhiệm ngơ ngẩn nhìn bên trong, không hiểu sao trong lòng hoảng loạn.

Lục Mộ Trầm đi đến, dặt tay cô, nói: "Đi thôi."

"A... Được..." Tổng Nhiệm ấp úng gật đầu, đi theo Lục Mộ Trầm, từng bước một đi vào bên trong.

Nhưng mà càng đi trong, trong lòng Tổng Nhiệm càng chấn động.

Hoàn cảnh tiểu khu rất tốt, diện tích cây trồng rất lớn, đủ loại hoa cỏ, màu sắc rực rỡ, giống như một mảnh rừng rậm nhỏ, cực kì đẹp.

Một đồng một đồng biệt thự, khoảng thời gian rất lớn, mỗi nhà mỗi hộ đều có một cái sân riêng.

Nhà Lục Mộ Trầm là nhà số 16.

Thời điểm đến nơi, Lục Mộ Trầm đuổi tay chỉ, nói: "Nhà anh ở nơi đó."

Tổng Nhiệm theo tầm mắt anh nhìn qua, một biệt thự màu trắng.

Trước cửa có một cái sân nhỏ, trong sân đầy ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ, có rất nhiều loại hoa, đủ mọi màu sắc.

Phòng ở bên, trong viện có một loạt cây, dưới tàng cây có một cái xích đu, theo gió thổi, nhaoáng lên rung động.

Ánh mặt trời, sân nhỏ, hoa cỏ cây cối, xích đu...

Nơi ở như vậy, đối với Tổng Nhiệm mà nói, quả thực là mộng ảo. Trước kia cô chỉ thấy qua trên TV.

Thật sự, cực kì, cực kì đẹp.

Lại một lần, không chịu không chế mà cảm nhận được khoảng cách chênh lệch giữa mình và Lục Mộ Trầm.

Tam trạng bỗng nhiên trở nên rất phức tạp, bất an, sợ hãi, hâm mộ, cùng với mất mát.

Tất cả cảm xúc trong khoảnh khắc này đột nhiên xuất hiện, thời điểm đi đến sân, Tổng Nhiệm theo bản năng mà nắm chặt tay Lục Mộ Trầm "Chờ một chút!"

Lục Mộ Trầm dừng chân, cúi đầu nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiệm bất an mà cắn cắn môi, nhìn anh, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Lục Mộ Trầm, em cảm thấy... Nếu không... Nếu không hay là thôi đi? Em còn là cảm thấy quá nhanh..."

Trong mắt Tổng Nhiệm có sợ hãi, che dấu không được.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, thật lâu sau, trong mắt hiện lên một tia ý cười, anh đuổi tay, nhẹ nhàng nắm cầm cô: "Tổng Nhiệm, con dâu xấu sớm hay muộn cũng đều phải gặp bố mẹ chồng, đừng sợ."

"..." Tổng Nhiệm vốn đang rất khẩn trương bất an, lời của Lục Mộ Trầm vừa nói ra, lại làm cho cô buồn cười, cô giả vờ tức giận mà trừng anh một cái, buồn cười: "Anh mới là con dâu xấu đấy, đáng ghét."

Lục Mộ Trầm cười sò sò đầu cô: "Đi thôi, nàng dâu."

Sau đó, liền nắm tay Tổng Nhiệm đi vào sân.

Đứng trước cửa, Lục Mộ Trầm giờ tay nhấn chuông.

"Đến đây!"

Một giọng nữ ôn nhu từ bên trong truyền đến, Tổng Nhiệm theo bản năng mà nắm chặt ngón tay, ngẩn đầu, tâm hoảng loạn mà nhìn Lục Mộ Trầm một cái.

Lục Mộ Trầm cong môi dưới, nói cho cô: "Là mẹ anh."

Chỉ cách một cánh cửa.

Ngực Tống Nhiễm căng thẳng, bỗng nhiên, chỉ cảm thấy hô hấp đều dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói:

Con dâu xấu? Lục ca sợ là không muốn sống nữa???

Cái kia, hôm nay có điểm tập văn, càng chậm, này chương không quá phí, đại gia không cần đánh ta, buổi chiều tam điểm còn có a!

Mặt khác, cho đại gia phát 50 cái bao lì xì đền bù một chút, sờ sờ đại!! ~ 25 cái hàng phía trước, 25 cái tùy cơ nga ~ ái các người!

~~~~~

Ai Gia cảm thấy đạo này hơi ít sao đấy nhé, mong các ái phi đọc truyện thì sẽ nhớ cho sao. Chúc mọi người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm theo bản năng nắm chặt tay Lục Mộ Trầm, đầu ngón tay véo thịt trong lòng bàn tay anh.

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn cô, ôn nhu trấn an: "Đừng sợ."

Vừa dứt lời, trong cửa liền truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, sau đó nghe thấy tiếng mở cửa.

Đã đến bước này rồi, khăn trương cũng vô dụng.

Tổng Nhiễm âm thầm thở sâu, thời điểm cửa phòng từ bên trong mở ra, trên mặt đã thả lỏng, lộ ra nụ cười.

Nhưng mà, lúc mẹ Lục xuất hiện trước mắt, Tổng Nhiễm vẫn có chút ngây người.

Phản ứng đầu tiên cô nhìn thấy mẹ Lục là: Khó trách Lục Mộ Trầm lớn lên đẹp trai như vậy, thì ra là mẹ xinh đẹp như vậy.

Ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn vẫn trẻ đẹp.

Mà càng quan trọng hơn là, bà cười lộ lên, làm cô cảm thấy hòa ái dễ gần, bộ dáng rất ấm áp, cùng với trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau.

Tổng Nhiễm ngốc nửa giây, lập tức hoàn hồn, ngoan ngoãn gọi một tiếng: "Cháu chào bác."

Cô cong cong mắt, nụ cười sạch sẽ ấm áp.

"Chao ôi!" Mẹ Lục lập tức lên tiếng, chạy nhanh đến kéo tay Tổng Nhiễm, cười nói: "Cháu là Nhiễm Nhiễm đúng không, lớn lên cũng thật đẹp. Đến đây đến đây, vào phòng đi."

Nói xong, liền kéo Tổng Nhiễm vào nhà, lấy ra từ tủ đựng giày một đôi dép lê mới màu hồng nhạt, muốn giúp Tổng Nhiễm để trên đất.

Tổng Nhiễm thụ sủng nhược kinh, vội cúi tay cảm, không ngừng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn bác, cháu tự mình làm là được rồi."

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn." Mẹ Lục cười đưa dép lê cho cô, nhin không được đánh giá cô nhiều hơn một chút.

Lúc Tổng Nhiễm mỉm cười nói "Cháu chào bác", bà liền cảm thấy trước mắt sáng ngời. Tối hôm qua xem ảnh, chỉ cảm thấy cô bé này lớn lên xinh đẹp, nào biết vừa nhìn thấy người thật, mới hiểu được con trai nói người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn.

Thật ra người thật so với ảnh chụp không có gì khác nhau, quan trọng là thần thái, bộ dáng tươi cười ngọt ngào, phá lệ được lòng bà.

Tổng Nhiễm đổi dép lê, mẹ Lục liền đi đến kéo tay cô, vừa đi vào bên trong vừa nói những chuyện trên trời dưới đất với cô, nói: "Ngày hôm qua A Mộ còn cho chúng ta nhìn ảnh của cháu, lúc ấy bác liền cảm thấy, cô bé này cũng thật xinh đẹp, kết quả A Mộ nói cháu người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn, lúc ấy bác còn không quá tin, hiện tại vừa thấy, quả thật đúng như vậy."

"..." Tổng Nhiễm không nghĩ tới Lục Mộ Trầm vậy mà đưa ảnh của cô cho bố mẹ anh nhìn, còn khen cô là người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn?

Tổng Nhiễm trong lòng cười khò ha ha, nghĩ thầm: Đây ca ca, có thể khiêm tốn một chút hay không?

Được mẹ Lục khen, Tổng Nhiễm lập tức ngượng ngùng cực kỳ, vội nói: "Bác, người khen làm cháu ngượng ngùng."

Tổng Nhiễm thật sự thẹn thùng. Lần đầu tiên gặp mặt trường bối được khen như vậy, thật sự có chút sợ hãi. Huống chi, trường bối này là mẹ bạn trai của mình.

Bất quá, tâm trạng lúc này của Tổng Nhiễm đã không thể diễn tả thành lời. Bởi vì sự việc phát triển hoàn toàn khác với dự kiến của cô.

Lúc trước, cô nghĩ tới rất nhiều loại gặp mặt khả năng sẽ phát sinh.

Nghĩ đến khả năng bố mẹ của Lục Mộ Trầm sẽ lạnh nhạt đối với cô, làm cô xấu hổ không biết theo ai.

Nghĩ đến, khả năng bọn họ sẽ e ngại mặt mũi của Lục Mộ Trầm, mặt ngoài thì khách khí với cô, ngầm nghiêm túc mà cảnh cáo cô, làm cô chia tay cùng Lục Mộ Trầm, không cần ảnh hưởng đến việc học tập của anh.

Cũng nghĩ đến, bọn họ sẽ không ngừng hỏi một chút về hoàn cảnh gia đình cô, bố làm công việc gì, mẹ làm công việc gì...

Khả năng là cô có chút miễn cảm, nhưng trong khoảng thời gian gần đây xác thật mỗi ngày cô đều nghĩ những việc này, vẫn luôn rất lo lắng. Rất nhiều lần nói với Lục Mộ Trầm, không nghĩ đến, anh kiên trì, một hai phải mang cô đến.

Bởi vì chuyện này, còn tức giận với Lục Mộ Trầm hai lần. Cô nghĩ không ra, làm gì phải một hai mang cô đến gặp mặt bố mẹ anh?

Bất quá, sau đó Lục Mộ Trầm lại hôn hôn cô, tức giận cái gì cũng đều tiêu tan, cũng thỏa hiệp.

Chị Nhiễm cũng quá hào sảng rồi, mới hôn hôn một chút mà đã thỏa hiệp.

Đến bây giờ, mới bùng tình đại ngộ. Từ trước đến giờ Lục Mộ Trầm một người luôn nghĩ chu toàn mọi việc, sao lại một hai phải mang cô đến nhà chứ? Đại khái bởi vì anh nắm chắc mười phần, biết bố mẹ anh sẽ không làm cô khó xử.

Không. Không chỉ có không có khó xử, còn rất nhiệt tình.

Tống Nhiễm ngồi trên sofa, nhìn mẹ Lục đang gọt táo cho cô, nhất thời cảm thấy cảnh này giống như trong mơ.

Mẹ Lục gọt xong quả táo, đưa cho cô, mỉm cười nói: "Cháu lần đầu tiên đến đây, chút nữa bảo A Mộ đưa cháu đi dạo một vòng, đừng câu nệ, coi như nơi này là nhà cháu đi."

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Cảm ơn bác."

Ngưng vài giây, Tống Nhiễm vẫn không nhận được hỏi một câu: "Bác, bác không ghét cháu sao?"

Mẹ Lục nghe vậy, rất kinh ngạc nhìn cô, giống như nghe thấy việc gì đó rất buồn cười, cười hỏi: "Cháu cái đứa nhỏ này nói cái gì vậy, vì sao bác lại phải ghét cháu?"

Tống Nhiễm nhấp nhấp môi, bất an nói: "Bởi vì... Yêu sớm ạ..."

Lúc học sơ tam, trong lớp có bạn học nam cùng bạn học nữ yêu đương.

Vốn dĩ thành tích của bạn học nam kia khá tốt, nhưng không biết như thế nào, sau khi cùng nữ sinh kia yêu đương, thành tích liền trượt dốc.

Sau đó việc yêu sớm mẹ của bạn nam phát hiện, tìm được đến trường học. Khả năng bởi vì khi đó rất nhanh sẽ đến kì thi, lúc đó bà ấy đặc biệt phẫn nộ, trong lớp học, làm trò trước mặt rất nhiều bạn học, cho kia nữ sinh một cái tát.

Tống Nhiễm đối chuyện này ấn tượng đặc biệt khác sâu. Bởi vì khi ấy cô suy nghĩ, vì cái gì nam sinh kia không che chở người mình thích?

Tro mắt nhìn cô gái mình thích bị mẹ mình đánh?

Tống Nhiễm lúc trước sợ hãi đến nhà Lục Mộ Trầm, ít nhiều cũng có chút bị chuyện này ảnh hưởng.

Cô sẽ nghĩ, nếu bố mẹ Lục Mộ Trầm không thích cô, thậm chí là chán ghét cô, giống mẹ nam sinh kia cho cô một bạt tai, mà Lục Mộ Trầm cũng không giúp cô, thì nên làm cái gì bây giờ?

Cô có chút sợ.

Bởi vì nếu là thật, khẳng định cô sẽ chia tay với Lục Mộ Trầm.

Bỏ não quá nhiều, lúc này bị mẹ Lục nhiệt tình tiếp đón như vậy, ngược lại có chút không biết phải làm sao.

Mẹ Lục cười kéo tay cô, nói: "Yêu sớm thì làm sao, bác cùng bố của A Mộ cũng là yêu sớm đấy, không phải cũng rất hạnh phúc sao? Chỉ cần các cháu tự biết chừng mực, không ảnh hưởng đến việc học tập, thì không có gì. Hơn nữa, cháu là cô gái A Mộ thích, sao bác có thể ghét cháu."

"Nhưng cháu..."

Nhưng điều kiện gia đình cháu không tốt —— Tống Nhiễm thiếu chút nữa nói ra. Nhưng cuối cùng lời nói đến cổ họng, chung quy lại nuốt đi xuống.

Cô biết nhà có tiền nhất định sẽ chú ý môn đăng hộ đối, nếu bà điều kiện nhà cô không tốt, sẽ đồng ý cô cùng Lục Mộ Trầm ở bên nhau sao?

Muốn hỏi, cuối cùng vẫn là không có dũng khí hỏi.

Mẹ Lục thấy cô đột nhiên không nói, cười hỏi: "Làm sao vậy? vừa nãy cháu muốn nói cái gì?"

"Cháu... Cháu muốn nói, cháu học tập không tốt cho lắm..." Tống Nhiễm cười gượng nói dối.

Mẹ Lục nói chỉ cần đừng ảnh hưởng học tập, nhưng căn bản cô học tập không tốt nha.

Chính là lúc trước thi đậu tam trung, cũng là liều mạng mới thi đậu. Thi trước nửa học kỳ, ngày thường đi học, cuối tuần làm thêm kiếm tiền, buổi tối thường xuyên thức đêm học tập đến hai ba giờ.

Tuy là như vậy, cuối cùng cũng chỉ thi được hơn mấy cái tên hiếm hiếm đứng đầu toàn trường từ dưới đếm lên.

Vốn dĩ cơ sở học tập của cô không tốt, sau đó lên cao trung, việc học càng nặng nề, các môn cũng so với sơ trung càng khó.

Đặc biệt là môn toán kia, điểm kiểm tra sơ trung của cô cũng chỉ được 70 điểm, về sau lên cao trung, quả thật giống như nghe thiên thư, sau đó mỗi lần kiểm tra đều đội sổ, cũng thật khiến người ta bất đắc dĩ.

Thời điểm Tổng Nhiễm nói lời này, đúng lúc Lục Mộ Trầm từ trên tầng đi xuống.

Mẹ Lục lập tức cười rộ lên, chỉ vào Lục Mộ Trầm, nói với Tổng Nhiễm: "Học tập không tốt cũng không sao nha, A Mộ học tập tạm được, bảo nó dạy cho."

Nói xong, lại ngẩng đầu nhìn về phía con trai mình, nói: "Thằng nhóc này làm bạn trai cần phải có trách nhiệm chứ, Nhiễm Nhiễm nói nó học tập không tốt, con phải chịu trách nhiệm cho con bé học lên, biết không?"

Lục Mộ Trầm nhìn mẹ và Tổng Nhiễm ở chung tốt như vậy, nội tâm vui vẻ, không nhịn được cười cười, trả lời bà: "Biết."

Nói xong, liền đi xuống dưới.

Mẹ Lục nhìn anh, nghiêm mặt nghiêm túc, lại nói: "Cũng không phải là ngoài miệng nói, nếu Nhiễm Nhiễm học tập không tốt lên được, đã nói lên trình độ của con không được, biết không?"

"Vâng vâng vâng, con biết rồi, còn không phải là học bù sao." Lục Mộ Trầm dờ khóc dờ cười.

Nghĩ thầm: Không tốt lên được, chính là trình độ của anh không được? Sao không nói là học sinh quá ngốc chứ?

Khuỷu tay của mẹ anh hướng ra ngoài cũng quá nhanh.

Đương nhiên, anh một chút cũng không ăn giấm.

Mẹ hướng về Tổng Nhiễm, anh so với ai khác còn cao hứng hơn.

Mẹ Lục lúc này mới cười cười, từ trên sofa đứng lên: "Con mang Nhiễm Nhiễm đi dạo xung quanh đi, mẹ muốn đi chuẩn bị cơm trưa."

Tổng Nhiễm vừa nghe, vội vàng từ trên sofa đứng lên, nói: "Bác, cháu giúp bác."

Mẹ Lục nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Cháu có thể nấu cơm được à?"

"Tay nghề của Nhiễm Nhiễm rất tốt." Tổng Nhiễm chưa kịp mở miệng, Lục Mộ Trầm liền đi trước một bước khen.

"Đúng không, bây giờ con gái có thể nấu cơm không có nhiều lắm." Mẹ Lục thích Tổng Nhiễm nhiều một chút.

Tổng Nhiễm được khen có chút ngượng ngùng. Nghĩ thầm: Lục ca ca này không thể khiếm tốn một chút sao? Tay nghề của cô, cũng coi như còn được, không tính là tốt đi?

Vội giải thích cho mình: "Cũng chỉ là tạm được thôi ạ, có thể giúp bác được một chút."

Mẹ Lục cười nói: "Không cần không cần, cháu cùng A Mộ đi chơi đi, việc ăn cơm sự cháu đừng quản." Sau đó, lại nháy mắt với Lục Mộ Trầm: "Con mang Nhiễm Nhiễm đi trong sân chơi đi, chút nữa ăn cơm gọi hai đứa."

"Vâng, cảm ơn mẹ." Lục Mộ Trầm nói, liền dắt tay Tổng Nhiễm: "Đi thôi."

Tổng Nhiễm cự tuyệt không được, sau đó cùng Lục Mộ Trầm từ trong phòng đi ra.

Đi đến trong sân, tâm trạng vừa mới căng thẳng Tổng Nhiễm cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm, không nhịn được hỏi: "Sao mẹ anh lại đối tốt với em như vậy?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên, trong mắt có một tia nhàn nhạt ý cười: "Đối tốt với em, em còn không cao hứng sao?"

"Em không có ý kia, em là nói, mẹ anh không biết em, sao lại đối tốt với em như vậy nha? Vạn nhất.... Vạn nhất em không phải cô gái tốt thì làm sao bây giờ?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, buồn cười, giơ tay xoa xoa đầu Tổng Nhiễm, nói: "Nghĩ cái gì thế? Em cho rằng Lục Mộ Trầm anh người nào cũng thích sao?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, không quá hiểu ý trong lời nói của anh.

Lục Mộ Trầm mặt đầy bất đắc dĩ, trong mắt lại là sùng nịnh, lại giải thích: "Mẹ anh tin tưởng ánh mắt của anh, nếu là người anh thích, đương nhiên là cô gái tốt. Huống chi, mẹ anh thích cô gái hay cười."

"Đúng không? Sau này em phải cười nhiều hơn mới được."

Lục Mộ Trầm hơi cong môi dưới: "Em suốt ngày, khi nào là không cười?"

Thích nhất, chính là bộ dáng cô thích cười.

Tổng Nhiễm vừa nghe, giơ tay sờ sờ mặt, ngay sau đó liền ha ha cười rộ lên: "Nói cũng đúng."

Cười cười, đột nhiên dừng lại, thần sắc khàn trương nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Ai, anh nói em luôn cười như vậy, về sau có phải rất sớm liền có nếp nhăn."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, cười như không cười: "Ừ, có khả năng."

Có khả năng?

Tổng Nhiễm vừa nghe lời này, không quá cao hứng, banh khuôn mặt nhỏ tròn mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái, nói: "Lục Mộ Trầm, anh có phiền hay không? Em đây là muốn nghe anh nói có khả năng sao?"

Cô nói có nếp nhăn, anh liền nói theo?

Có thể nói chuyện với người này không?!

Lục Mộ Trầm thật sự kéo căng (?) không được, mặt đầy sùng nịnh mà sờ sờ đầu Tổng Nhiễm, cười: "Tổng Nhiễm, sao em lại làm ra vẻ như vậy?"

Tổng Nhiễm nheo nheo mắt: "Hử? Anh ghét bỏ em?"

Lục Mộ Trầm nắm chặt tay cô, lập tức nghiêm trang vì chính mình biện giải: "Không chê, thích muốn chết."

Tổng Nhiễm nghe được lời này, tâm trạng lập tức tốt lên, hừ hừ: "Được, tha thứ cho anh."

Lục Mộ Trầm nhìn trên mặt Tổng Nhiễm đặc ý đào dạt tươi cười, buồn cười.

Làm ra vẻ là thật làm ra vẻ.

Thích cũng là thật thích.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiễm Nhiễm: Lục ca ca khiêm tốn một chút a!

Lục ca (kiểu ngạo mặt): Nàng dâu của anh chính là xinh đẹp, vì cái gì muốn khiêm tốn?

Lại chậm một chút, về sau buổi chiều dứt khoát liền 3 giờ rưỡi càng tốt, mỗi ngày đều vẫn như vậy hơn mười hai mươi phút, khóc chút chút /(T o T)/~~

Hôm nay không có nga, ngày mai buổi sáng tiếp tục ước 8 điểm nha ~~

~~~~~

Chúc mừng năm mới! Chúc mọi người sáng năm mới học thật giỏi, xinh xắn hơn nhé! Thật ra tớ định tặng các cậu đúng 0 giờ cơ nhưng mẹ tớ tịch thu máy tính sau đó đến bây giờ mới đăng chương mới được.

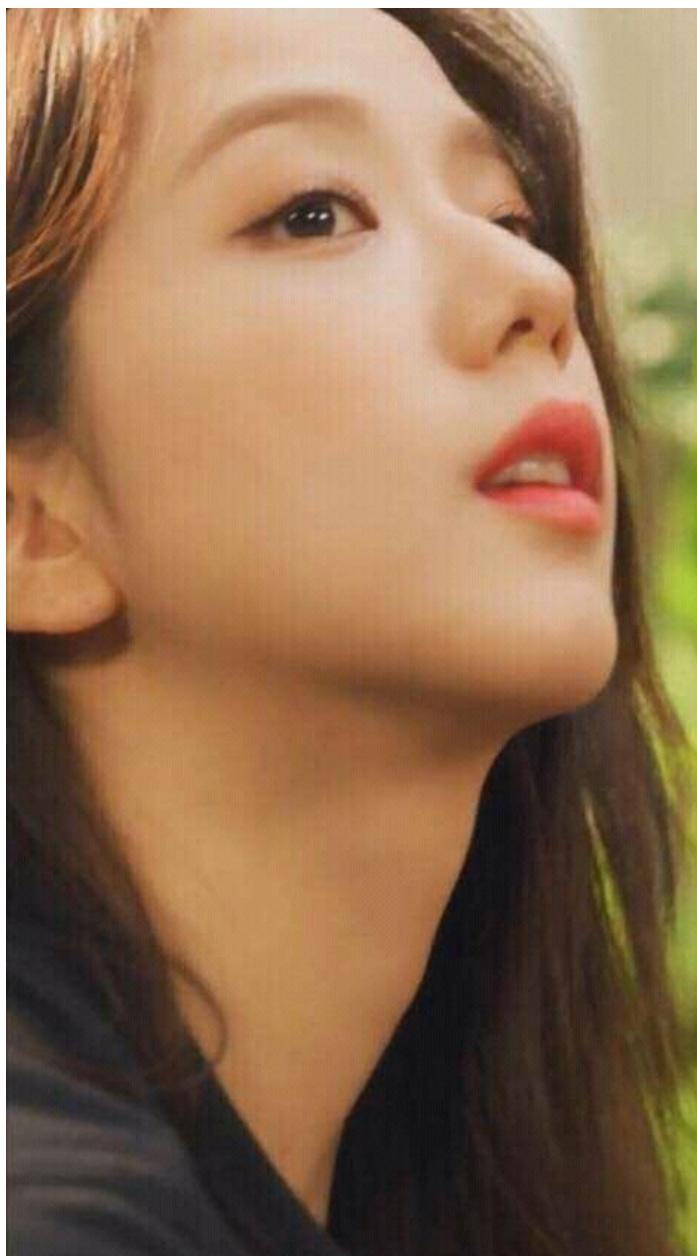

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm mang Tổng Nhiệm đến sân sau.

Đến sân sau, Tổng Nhiệm mới phát hiện Lục gia so với tưởng tượng của cô lớn hơn nhiều, trừ bỏ sân trước vừa thấy lúc nãy, phía sau còn có một khoảng đất trống, vẫn như vậy có rất nhiều loại hoa hoa cỏ cỏ đẹp.

Có một bể bơi rất to, trên bờ còn có mấy cái ghế nằm.

Ánh mặt trời chiếu xuống, toàn bộ sân tràn ngập ánh sáng.

Nội tâm Tổng Nhiệm rung động, không hiểu sao lòng bàn tay toát mồ hôi.

"Qua bên kia ngồi nhé?" Lục Mộ Trầm chỉ cái ghế dài phía trước dưới một cái cây.

Lúc này mặt trời đã lên, ngồi dưới tàng cây, vừa lúc che ánh mặt trời.

Tổng Nhiễm gật đầu, bị Lục Mộ Trầm nắm tay đi đến.

Sau khi ngồi xuống, Tổng Nhiễm nhìn xung quanh khắp nơi, không nhận được cảm khái: "Lục Mộ Trầm, nhà anh thật to a."

Lục Mộ Trầm: "Mẹ anh thích chăm hoa cỏ, sân to, vừa lúc thỏa mãn bà ấy."

Tổng Nhiễm nhìn cái sân đẹp naty, có chút hâm mộ: "Mẹ anh sống thật tự tại."

Lục Mộ Trầm nói: "Cũng khá tốt, ngày thường bà ấy vội đi làm, việc chăm hoa cỏ này coi như là lạc thú tranh thủ lúc rảnh rỗi."

Tổng Nhiễm ngẫm lại thấy cũng đúng, sau đó liền thuận miệng hỏi một câu: "Mẹ anh làm việc gì?"

"Bác sĩ." Lục Mộ Trầm trả lời cô, rồi lại bổ sung một câu: "Bác sĩ tâm lý khoa ngoại."

Tổng Nhiễm nghe được lời này, trên mặt đầy vẻ sùng bái, cảm thán nói: "Mẹ anh vậy mà làm bác sĩ, thật là lợi hại."

Lại hỏi: "Vậy còn bố anh? Vừa nãy em chưa gặp bố anh."

Lục Mộ Trầm nói: "Buổi sáng bố anh có việc gấp phải đi công ty, chắc là lúc ăn cơm trưa mới có thể trở về."

Tổng Nhiễm gật gật đầu, xem như cô đã hiểu tình huống bố mẹ của Lục Mộ Trầm.

Mẹ là bác sĩ, bố mở công ty.

Điều kiện gia đình tốt như vậy, bố mẹ đẻ là người có học thức... Tổng Nhiễm thật sự là có chút hâm mộ Lục Mộ Trầm, được sống trong một gia đình hoàn mỹ hạnh phúc như vậy.

Nhắc đến công việc của bố mẹ, Lục Mộ Trầm cũng thuận miệng hỏi Tổng Nhiễm một chút: "Còn em? Bố mẹ làm gì?"

Lục Mộ Trầm vừa dứt lời, tim Tổng Nhiễm chợt ngừng đập nửa nhịp, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Cô vô thức nắm chặt lòng bàn tay, nhìn Lục Mộ Trầm, môi hơi hơi run một chút, lại không mở miệng được. Yết hầu bỗng nhiên có chút trướng đau, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Lục Mộ Trầm thấy sắc mặt Tổng Nhiễm có chút không đúng, đỡ lấy bả vai cô, lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy?"

Lúc Lục Mộ Trầm đỡ bả vai cô, Tổng Nhiễm mới phục hồi lại tinh thần, vội lắc đầu: "Không có việc gì, sao em có thể có chuyện gì."

Cô cười, thoát nhìn thật sự không có việc gì.

Cô nói, đột nhiên từ ghế trên đứng lên, chỉ vào bể bơi đối diện, nhanh chóng nói sang chuyện khác, cười hỏi Lục Mộ Trầm: "Anh bơi được không?"

Tổng Nhiễm cố ý tránh đi đề tài, sao Lục Mộ Trầm nhìn không ra? Tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nếu Tổng Nhiễm không muốn nói, cũng không sẽ hỏi.

Từ ghế trên đứng lên, đi đến trước mặt Tổng Nhiễm, trả lời cô: "Bơi được."

Không chỉ bơi được, còn bơi rất tốt.

Sùng bái trong mắt Tổng Nhiễm càng nhiều, thờ dài: "Thật tốt, em không biết."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, nhướn mày, cười hỏi: "Muốn học không?"

Tổng Nhiễm lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh: "Có thể sao?"

"Muốn học thì anh sẽ dạy em." Hai tay Lục Mộ Trầm đôi tay rút trong túi quần, tùy ý mà đứng, nhìn Tổng Nhiễm trong mắt, mắt đầy ý cười.

Tổng Nhiễm vội gật đầu không ngừng: "Muốn học!"

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, mặt đầy sùng bái: "Vậy lần sau em mang áo tắm đi, anh dạy bơi cho em."

Tổng Nhiễm nghe được lời này, không khỏi giữ chặt tay Lục Mộ Trầm, mặt đầy sùng bái lại kiêu ngạo: "Anh sẽ sao?" (?)

Lục Mộ Trầm cong môi dưới, nói: "Còn tốt, cũng sẽ không." (?)

Tổng Nhiễm cứ như vậy chuyển đề tài, sau đó Lục Mộ Trầm cũng không hỏi cô là bố mẹ làm gì, cô lập tức thở phào một cái, nhưng trong lòng lại lo lắng.

Cô biết lừa Lục Mộ Trầm không phải biện pháp, nhưng bảo cô nói, chẳng khác nào vạch vết sẹo sâu trong lòng ra một lần nữa, bại lộ trước mặt người khác - cô không muốn nghĩ.

Tổng Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm ở trong sân chơi một lát, một lát ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, một lát chơi xích đu, Tổng Nhiễm ngồi trên xích đu, Lục Mộ Trầm đứng đằng sau giúp cô đẩy.

Lúc đưa lên cao, Tổng Nhiễm vui vẻ cười khanh khách, trong lúc nhất thời cũng thích sân nhà bọn họ, cảm thấy nơi này đều tràn ngập sinh khí, cùng với không khí bùng bùng phấn chấn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, trong lòng cô cảm khái, cảm thấy cuộc sống vốn nên tốt đẹp như vậy.

Rất nhanh đến 11 giờ, mặt trời ngày càng thêm phơi người, khí nóng bốc hơi.

Tổng Nhiễm từ xích đu nhảy xuống, khuôn mặt nhò bị mặt trời phơi có chút đỏ, lôi kéo Lục Mộ Trầm nói: "Bọn mình vào đi, em có chút nóng."

"Được." Lục Mộ Trầm đồng ý với cô, nâng tay lên, giúp cô lau mồ hôi trên trán: "Đi thôi."

Nói xong, liền dắt tay Tổng Nhiễm đi về phía sân trước.

Trong phòng mở điều hòa, đi vào, nháy mắt một cổ lạnh lẽo đánh úp lại, thoải mái đến nổi lỗ chân lông toàn thân như nở ra.

Mẹ Lục từ phòng bếp đi ra, vừa lúc lấy chút đồ, thấy Lục Mộ Trầm cùng Tổng Nhiễm đã trở lại, cười hỏi: "Nhanh như vậy đã trở lại?"

Lục Mộ Trầm trả lời bà: "Bên ngoài quá nóng."

"Vậy cũng được, hai đứa nghỉ ngơi một chút, một chút nữa có thể ăn cơm." Nói xong, lại chuẩn bị đi vào phòng bếp.

"Cháu đến giúp bác, bác." Tổng Nhiễm theo bản năng mà theo sau.

Mẹ Lục vội vàng kéo tay cô, cười nói: "Cháu đừng vội, đều không sai biệt lắm, chờ bố A Mộ về là có thể ăn cơm."

Nói xong, cũng không đợi Tổng Nhiễm trả lời, liền nói với Lục Mộ Trầm đứng phía sau: "Con nhanh đến, mang Nhiễm Nhiễm đi nghỉ ngơi."

Lục Mộ Trầm mỉm cười, đi đến, dẫn Tổng Nhiễm đi.

Lục Mộ Trầm mang Tổng Nhiễm lên tầng, đi đến phòng anh.

Lúc đẩy cửa ra, Tổng Nhiễm chỉ có một cảm giác: Phòng thật to.

Phòng rất đơn giản, tường màu trắng sạch sẽ, thảm lông màu trắng trải trên mặt đất, ga trải giường là sọc trắng đen giao nhau.

Màu trắng đen là chủ đạo, thật ra cũng phù hợp với tính cách Lục Mộ Trầm.

Trong phòng rộng rãi, giá sách rất to, bàn đọc sách cũng rất to, ngay cả giường, cũng rất to.

Giường trong nhà Tổng Nhiễm khoảng 1 mét 2, ngày thường cô không cảm thấy nhỏ, nhưng mà hiện tại nhìn giường của Lục Mộ Trầm, lập tức cảm thấy giường của mình thật sự quá nhỏ.

"Giường này của anh, chắc khoảng 2 mét nhì?" Tổng Nhiễm đi đến mép giường, sờ xuống giường, cảm khái một câu.

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng: "Chắc vậy."

Anh đi đến mép giường, ngồi xuống, sau đó liền duỗi tay kéo Tổng Nhiễm xuống: "Nằm một chút đi."

Nói xong, cổ tay hơi dùng sức một chút, muốn Tổng Nhiễm cũng nằm xuống.

Sức anh lớn, hơi dùng một chút lực, nhoáng một cái cơ thể Tổng Nhiễm, trực tiếp ngã xuống giường.

Lục Mộ Trầm thuận thế ôm eo cô, cả người Tổng Nhiễm ngã vào trong ngực anh.

Khả năng bởi vì nơi nằm là trên giường, trong nháy mắt ngã xuống, mặt Tổng Nhiễm rất nhanh nóng lên, tim đập cũng thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Rốt cuộc cô cũng biết chỗ tốt của giường to rồi. Nếu cái giường kia của nhà cô, khẳng định là không chứa được hai người nằm.

Cơ thể Tổng Nhiễm rất gầy, cả người bị Lục Mộ Trầm ôm ở trong ngực.

Mặt dán trước ngực Lục Mộ Trầm, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, khóe miệng vô thức cong lên. Giờ khắc này, nội tâm bị niềm vui lấp đầy.

Cô lặng lẽ nâng tay, trở tay nhẹ nhàng mà ôm lấy eo Lục Mộ Trầm.

Trong phòng mở điều hòa, độ ẩm không cao cũng không thấp, thoải mái như người mơ màng sắp ngủ.

Tổng Nhiễm nhắm mắt một lát, bỗng nhiên lại mở.

Thời điểm ngừng đầu lên, phát hiện Lục Mộ Trầm cũng nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, giống như đang ngủ.

Rèm trong phòng che ánh sáng, đóng kín.

Không có ánh sáng chiếu vào, trong phòng có chút tối, khí lạnh thổi phù phù, quanh mình im ắng, nghe không thấy nửa điểm âm thanh, trừ bỏ tiếng hít thở đều đều thông thả.

Tổng Nhiễm không chớp mắt mà nhìn Lục Mộ Trầm, nhìn mặt anh an tĩnh ngủ, chợt có một loại cảm giác năm tháng bình yên.

Cô cảm nhận được tay anh để trên eo mình, bỗng nhiên cảm thấy mình có thể dựa vào. Cô cũng không phải là người một mình chiến đấu hăng hái.

Cô vẫn luôn nhìn Lục Mộ Trầm, tầm mắt chưa từng dời đi một giây.

Không biết như thế nào, không hiểu sao đôi mắt hơi chua.

"Em đang nhìn gì?" Lục Mộ Trầm rốt cuộc cũng lên tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần ý cười nhàn nhạt.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm mở to mắt, lập tức chớp chớp mắt, đem chua xót trong mắt cưỡng chế trở về, cô nhìn anh, có chút kinh ngạc: "Anh... Anh chưa ngủ à?"

Trong mắt Lục Mộ Trầm có vài phần ý cười: "Ừ, bởi vì phát hiện có một tiểu hoa si nhìn chăm chăm vào anh, ngủ không được a."

Tổng Nhiễm nghe vậy liền sùng sốt, ngay sau đó lập tức phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ xụ xuống, giả vờ tức giận mà đẩy ngực Lục Mộ Trầm ra: "Anh mới là hoa si đấy! Đáng ghét."

Sau đó, từ trên giường ngồi dậy.

Lục Mộ Trầm cũng ngồi dậy theo, cúi đầu nhìn Tổng Nhiễm: "Làm sao vậy? Tức giận?"

Tổng Nhiễm không cho anh nhìn, đầu ngoảnh đi hướng khác.

"Anh nói đùa." Lục Mộ Trầm đem đầu Tổng Nhiễm quay lại, đang muốn dỗ dành, lại thấy mắt cô đỏ lên, trong mắt ngập nước.

Lục Mộ Trầm ngăn ra, gơ tay nhẹ nhàng sờ mắt Tổng Nhiễm, lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy? Khóc?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu: "Không có đâu, em đang rất tốt vì sao lại muốn khóc."

Nói xong, xoa nhẹ đôi mắt: "Giống như có cái gì đó bay vào trong mắt."

"Anh nhìn xem"

"Ừm"

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng mở to mắt Tổng Nhiễm ra, sạch sẽ, thật ra không thấy cái gì cả. Nhưng vẫn rất ôn nhu mà thổi vài cái, buông ra, nghiêm túc lại khăn trương hỏi cô: "Còn đau không?"

"Đau." Động tác thổi mắt cho cô ôn nhu đến kỳ cục, Tổng Nhiễm không chịu để anh buông ra, nâng mắt, mắt trông mong nhìn anh.

"Em từ từ, anh lấy khăn ướt giúp em lau." Lục Mộ Trầm nói, liền xuống giường.

Gần như là cùng một thời gian, Tổng Nhiễm cũng đứng lên, ôm lấy Lục Mộ Trầm, kiễng mũi chân lên hôn.

Tổng Nhiễm sẽ không tiếp, hôn, môi dán trên môi Lục Mộ Trầm, bất động.

Cô chính là muốn hôn hôn anh, hôn lâu một chút.

Thật lâu sau, rốt cuộc cũng ngưng lại.

Đôi mắt Tổng Nhiễm ướt át nhuận nhuận mà nhìn Lục Mộ Trầm, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Lục Mộ Trầm, em giống như càng ngày càng thích anh."

Càng ngày càng thích anh, cũng càng ngày càng ý lại vào anh.

Ở bên anh, càng ngày càng vui vẻ, càng ngày càng dễ dàng quên mất phiền não.

Tay phải Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng để trên má Tổng Nhiễm, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, thấp giọng nói: "Vậy thích."

Giọng nói rơi xuống, cúi đầu liền hôn.

Tác giả có lời muốn nói:

Lúc trước sửa lại một chút giả thiết của bố Lục, không ảnh hưởng đọc ha, không quan hệ.

Mặt khác, buổi chiều 3 giờ rưỡi lại ước nga (*^ω^*)

~~~~~

Chắc tớ còn lâu mới lấp hố được vì truyện khoảng hơn trăm chương, và với tiến độ 1 chương/tuần thì lâu lắm. Mặc dù vậy nhưng tớ sẽ không bỏ truyện đâu nên các cậu hãy yên tâm

Khi đọc truyện thì các cậu hãy cho mình sao nhé. Cảm ơn và chúc các cậu ngủ ngon, bye bye!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Thời điểm Lục Mộ Trầm hôn xuống, Tổng Nhiễm theo bản năng nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng ôm eo anh.

Hai mảnh môi mềm mại dán vào nhau, còn chưa có động tác tiếp theo, đột nhiên ngoài cửa nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tổng Nhiễm và Lục Mộ Trầm gần như mở mắt cùng nhau, tập trung tinh thần nghe bên ngoài.

"Ăn cơm." Một giọng nam vang lên, đồng thời, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Tổng Nhiễm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, phản xạ có điều kiện, lập tức đẩy Lục Mộ Trầm ra.

Thời điểm bố Lục đẩy cửa đi vào, liền thấy Lục Mộ Trầm cùng Tổng Nhiễm đứng sững vai, hai người đều ngo ngác nhìn chăm chăm ông, không hiểu sao không khí có chút kỳ quái.

Ông không có mắt nhìn thấu, đương nhiên không biết vừa nãy bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Tầm mắt dừng ở tên người Tổng Nhiễm, liếc mắt đánh giá trên dưới một lượt, hỏi: "Cháu là Tổng Nhiễm đúng không?"

Tổng Nhiễm lập tức hoàn hồn, vội vàng cong người với bố Lục, lễ phép chào: "Cháu chào chú."

Tính cách bố Lục vốn ít khi nói cười, vì thế chỉ nhàn nhạt "ừ" một tiếng, nhưng ngay sau đó lại đột nhiên nhớ tới ngày đó vợ dặn dò, bảo ông chú ý thái độ của mình, trong lòng nhất thời kinh sợ, lập tức trên mặt nở một nụ cười, giọng nói cũng nhu hòa đi không ít, nói với Tổng Nhiễm: "Mau xuống dưới ăn cơm đi, thức ăn đã làm xong."

"Vâng, cảm ơn chú." Tổng Nhiễm liên tục không ngừng mà trả lời.

Bố Lục nói xong, lúc nhìn về phía Lục Mộ Trầm, mặt lại đổi thành kia nghiêm túc đứng, nói: "Đi nhanh xuống dưới."

"Đã biết." Lục Mộ Trầm buồn bực mà trả lời một tiếng.

Nghĩ thầm: Lần sau nhất định nhớ rõ khóa cửa!

Gọi có chuyện gì???

Sau đó bố Lục đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này Tổng Nhiễm mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu, cùng Lục Mộ Trầm hai mặt đối diện nhìn nhau.

Sắc mặt Lục Mộ Trầm không được tốt, một bộ dáng ghen khuất khi bị người khác quấy rầy chuyện tốt.

Tổng Nhiễm nhìn anh, không nhìn không nỡ nụ cười, giờ tay chọc chọc mặt anh: "Anh buồn bực cái gì chứ?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Anh buồn bực sao?"

Tổng Nhiễm phụt một tiếng bật cười, ngửa đầu, đôi tay nâng mặt Lục Mộ Trầm mặt: "Khẩu thị tâm phi ——"

Nói xong, bỗng nhiên nhón chân lên, môi nhẹ nhàng hôn trên môi Lục Mộ Trầm một cái, cười khanh khách đồ anh: "Được rồi, hôn anh một cái, đừng buồn bực."

Tổng Nhiễm giống như đồ một đứa trẻ không ăn.

Khoảng khác Tổng Nhiễm hôn lên, ánh mắt Lục Mộ Trầm chợt trầm xuống, ý niệm vừa mới bị dập tắt lại bị nụ hôn bất chợt này một lần nữa câu dẫn.

Tâm tư anh vừa động, cúi đầu, liền muốn hôn cô lại lần nữa.

Mắt Tổng Nhiễm cong cong mà nhìn anh, cổ ý lùi lại phía sau.

Lục Mộ Trầm hôn hụt, ánh mắt nhìn Tổng Nhiễm càng sâu thêm vài phần.

Giây tiếp theo, bỗng nhiên anh duỗi tay nâng eo cô, lòng bàn tay căng thẳng, lần nữa hôn xuống.

Tổng Nhiễm nổi lên tâm tư treu đùa, chính là không cho anh hôn, cười hi hi rút quân.

Sau đó thấy Lục Mộ Trầm đi đến, dứt khoát giờ tay che miệng anh lại: "Đừng nháo, ăn cơm đi."

Ý cười trong mắt càng nhiều, ý tứ trò đùa dai rất rõ ràng.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại, thấp giọng nói: "Tổng Nhiễm, em treu chọc anh?"

Tổng Nhiễm không nhìn được, ha ha nở nụ cười, hai tay vỗ vỗ mặt Lục Mộ Trầm: "Thật thông minh nha, Lục ca ca."

Nói xong, liền cười hi hi mà đẩy Lục Mộ Trầm ra, xoay người, vui vẻ chạy đi.

Lục Mộ Trầm đôi hôn không thành, đứng tại chỗ thật lâu.

Đôi mắt nhìn chăm chăm cửa, trong lòng buồn bực.

Tiểu nha đầu còn học được chiêu treu chọc xong liền chạy?

Tổng Nhiễm mới từ trên tầng xuống, mẹ Lục liền cười đi đến, kéo tay cô, nói: "Đi thôi, thức ăn nấu xong rồi."

Nói xong, liền nắm tay Tổng Nhiễm đi đến phòng ăn.

Phòng ăn rất to, trang hoàng có phong thái đơn giản.

Giữa phòng có một cái bàn dài kiểu Pháp màu trắng, trên bàn bày rất nhiều món ăn, món ăn được trang trí trên đĩa như là thành bộ, bày ở trên bàn, phá lệ tình xảo.

Tổng Nhiễm theo bản năng mà nhìn xung quanh một chút, nghĩ thầm: Phòng ăn này rất nhanh theo kịp căn nhà cô thuê trọn bộ lớn nhỏ.

Cũng may một buổi sáng cô đã chấn động quá quá nhiều lần, ngược lại lúc này bình tĩnh hơn nhiều.

"Đến đây, Nhiễm Nhiễm, cháu ngồi ở đây." Mẹ Lục vội nắm tay Tổng Nhiễm đi đến trước bàn ăn, kéo một cái ghế ra, nói: "Cháu cứ ngồi ở đây đi, ngồi cùng A Mộ mộ ngồi."

Tổng Nhiễm vội vàng nói lời cảm ơn: "Cháu biết rồi, cảm ơn bác."

Mẹ Lục cười nhìn cô: "Không cần cảm ơn, cháu đẩy đứa nhỏ này quá lễ phép rồi."

Vừa nói, vừa kéo Tổng Nhiễm ngồi xuống.

Vốn dĩ Tổng Nhiễm muốn chờ chú Lục xuống đây rồi ngồi, nhưng bị mẹ Lục thúc giục, cô cũng ngượng ngùng, đành phải da mặt dày ngồi xuống trước.

"Cháu ngồi xuống trước đi, bác đi lên nhìn bố A Mộ." Mẹ Lục cảm đôi đứa đưa cho Tổng Nhiễm, lại nói: "Nếu như đói bụng, cứ ăn trước nhé."

Tổng Nhiễm sợ hãi cực nhanh, cảm thấy đôi đứa đồng thời, lập tức đứng lên: "Cháu không đói bụng, cháu chờ mọi người"

"Cháu đừng đứng đừng đứng, mau ngồi xuống." Mẹ Lục thấy Tổng Nhiễm đứng lên, vội ấn lại trên ghế.

Tổng Nhiễm như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, đứng ngồi không yên nha.

Mẹ Lục mỉm cười, đầy mặt hiền lành, nói: "A mộ cũng nên xuống đi, hai đứa cứ ngồi trước một lát, chúng ta rất nhanh sẽ đi xuống."

Tổng Nhiễm không ngừng gật đầu: "Vâng ạ, cảm ơn bác."

Mẹ Lục thích đứa bé có lễ phép, thấy Tổng Nhiễm vẫn luôn nói cảm ơn với mình, trong lòng càng vui vẻ.

Kỳ thật bà cũng không yêu cầu Tổng Nhiễm nói câu "cảm ơn", nhưng đây là vấn đề thái độ, có thể nhìn ra đứa bé này giáo dục.

Mẹ Lục càng thích Tổng Nhiễm, cùng cô chào hỏi, liền đi ra phòng ăn, chuẩn bị lên tầng tìm bố Lục.

Tổng Nhiễm trở mắt nhìn thân ảnh của mẹ Lục biến mất ở phòng ăn, gần như đồng thời, cô lập tức từ ghế trên đứng lên.

Trường bối đều còn chưa đến, cô một người ngồi trước bàn ăn, thật sự là quá không quy củ.

Vừa mới đứng lên, Lục Mộ Trầm liền từ bên ngoài đi đến, thấy Tổng Nhiễm đứng, hơi nhướn mày: "Đứng làm gì? Ngồi đi."

Nói xong, liền đi đến trước mặt Tổng Nhiễm, một lần nữa ấn cô ngồi lại trên ghế.

Lúc này đây có Lục Mộ Trầm ở đây, Tổng Nhiễm cuối cùng cũng không câu nệ như vậy.

Kéo tay Lục Mộ Trầm, mắt trông mong mà nhìn anh: "Anh có thể nghĩ ra, vừa nãy em một người ngồi ở đây, giống như ngồi trên đỉnh, cả người khó chịu."

Lục Mộ Trầm nhướn mày, cười như không cười mà nhìn cô: "Vừa nãy em, không phải chạy trốn rất nhanh sao? Tiếp tục chạy a."

Tổng Nhiễm biết anh nói việc vừa nãy cô trêu anh, bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: "Hẹp hòi."

"Đúng vậy, anh chính là hẹp hòi." Nói xong, đột nhiên tiến đến bên tai Tổng Nhiễm bên tai, hạ giọng: "Sau này, đừng cầu anh hôn em."

Giọng nói rơi xuống, bỗng dung Tổng Nhiễm tròn tròn mắt, lại vừa thẹn vừa bức: "Ai... Ai yêu cầu anh..."

Cơ thể Lục Mộ Trầm hơi hơi nâng lên, nhướn mày nhìn cô: "Hửm? Em xác định?"

Tổng Nhiễm: "..."

Không hôn liền không hôn, quý hẹp hòi.

Đợi một lát, mẹ Lục cùng bố Lục đi xuống.

Mẹ Lục vừa đi đến, vội nói: "Được rồi được rồi, mọi người đều đến đông đủ, ăn cơm đi."

Ngồi xuống, lập tức liền cầm đôi đũa, gấp một miếng sườn xào chua ngọt, để vào trong bát Tổng Nhiễm, cười nói: "Ném thử xem, đây chính là món tũ của bác đây."

"Cảm ơn bác." Tổng Nhiễm vội nhận, cúi đầu cắn một miếng.

Ngọt mà không ngán, mang theo một chút vị giấm chua, quả nhiên ăn rất ngon.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn mẹ Lục ngồi đối diện, từ đáy lòng mà kích lệ: "Bác, tay nghề của bác thật tốt, sườn xào chua ngọt ăn thật sự rất ngon, thịt rất thơm, không quá chua cũng không quá ngọt, hương vị rất tốt."

Mẹ Lục thích nhất là người khác khen mình tay nghề tốt, vui vẻ mà cười rộ lên: "Được được được, thích thì ăn nhiều một chút, đến đây, cháu lại ném thử cái này, khoai tây muối tiêu, A Mộ nói cháu thích ăn, cháu ném thử món bác làm."

Mẹ Lục lấy cái thìa múc cho Tổng Nhiễm mấy miếng khoai tây, Tổng Nhiễm vội vàng đưa bát đến, không ngừng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn bác, bác cứ ăn đi, đừng để ý đến cháu."

"Aiii." Mẹ Lục nói một tiếng, lúc này mới không tiếp tục gấp thức ăn cho Tổng Nhiễm.

Trong lòng Tổng Nhiễm vừa là cảm động, vừa khó chịu.

Cảm động mẹ Lục đối với cô tốt như vậy, khó chịu chính là, vì cái gì mẹ người khác đều tốt như vậy như vậy thiện lương, sao mẹ của mình lại vô tình tàn nhẫn như vậy?

Vốn dĩ cô không muốn nhớ những việc này, nhưng ngẫu nhiên cũng khó tránh khỏi đôi lạp.

Trong lòng chua xót, giống như có một nắm cát ở trong ngực, hô hấp không thông.

Mắt cũng có chút chua, cô không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu an tĩnh mà ăn.

Lục Mộ Trầm thấy Tống Nhiễm không nói chuyện, cho rằng cô câu nệ, không ngừng gấp thức ăn vào bát cô, vừa gấp vừa nhỏ giọng nói: "Ăn nhiều một chút."

Đối diện, mẹ Lục nhìn bộ dáng con trai một lòng một dạ chăm bạn gái ăn cơm, khóe miệng cong cong, trong lòng lần nữa cảm thấy vui mừng.

Không uống phí bà giáo dục từ nhỏ a, con trai hiểu được đau lòng người khác, là người đàn ông tốt.

Đến nỗi bố Lục nhìn một màn này, lại bỗng nhiên nhớ tới thời điểm ngày trước mình yêu đương, quả thực cùng Lục Mộ Trầm bây giờ không có khác biệt.

Khi đó cùng bạn gái ăn cơm hẹn hò, chính mình không ăn cũng được, chỉ cần nhìn bạn gái ăn vui vẻ, mình liền vui vẻ.

Không hổ là con trai của Lục Minh Tu, thứ gen này, quả nhiên là sẽ di truyền.

Lục Mộ Trầm không ngừng gấp thức ăn vào bát Tống Nhiễm, nhưng là Tống Nhiễm ăn chậm như vậy a, trong chốc lát, trong bát liền đầy.

Thời điểm Lục Mộ Trầm muốn gấp thịt viên vào trong bát Tống Nhiễm, rốt cuộc Tống Nhiễm cũng không nhịn được ngẩng đầu, mắt trông mong nhìn Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng nói: "Anh đừng gấp, em ăn không hết."

Tống Nhiễm vừa nói lời này, mẹ Lục không nhịn được bật cười: "A Mộ, con gấp thức ăn cho Nhiễm Nhiễm, cũng phải nhìn thức ăn trong bát con bé chứ, một hơi gấp nhiều như vậy, Nhiễm Nhiễm con bé làm sao mà ăn?"

Bố Lục cũng nhịn không được cười một tiếng, mắng anh: "Xuân tiểu tử."

Tống Nhiễm...

Lục Mộ Trầm: "...???"

Cho nên, anh đây là bị cả nhà cười nhạo???

Tác giả có lời muốn nói:

Lục ca: Sau này đừng cầu anh hôn em

Nhiễm muội (mặt ngao kiêu): Về sau đừng cầu em cho anh ~

~~~~~

Còn Kẹo chỉ cầu sao a~

Sườn xào chua ngọt

Khoai tây chiên muối tiêu

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm ở nhà Lục Mộ Trầm đến 8 giờ tối, sau khi ăn cơm chiều, lại nói chuyện một lát với mẹ Lục, thấy thời gian không còn sớm, liền đứng dậy tạm biệt.

"Đi nhanh như vậy?" Mẹ Lục cũng vội từ trên sofa đứng lên, kéo tay giữ Tống Nhiễm lại: "Ngồi một lát rồi đi."

Tống Nhiễm cong cong mắt, mỉm cười nói: "Phải trở về, bác. Ngày mai cháu còn đi học."

Ngày mai chính là thứ hai. Mẹ Lục ngẫm lại thấy cũng đúng, liền không tiếp tục giữ cô lại. Vì thế nói: "Thế cũng được, vậy cháu chờ bác một chút, bác đi lên thay quần áo, sau đó đưa cháu về nhà."

Tài xế xin nghỉ về nhà, chỉ có thể chính mình lái xe.

Mẹ Lục nói xong, liền buông tay Tống Nhiễm ra, chuẩn bị đi lên tầng thay quần áo.

Tống Nhiễm thấy thế, trong lòng quýnh lên, vội vàng kéo bà lại: "Bác không cần vội, tự cháu trở về được."

Hôm nay mẹ Lục đã chiều cô nhiều rồi, nơi nào còn dám phiền toái nữa.

Mẹ Lục lắc đầu, nói: "Vậy không được, trời đã tối rồi, sao có thể để cháu tự về nhà." Nói xong, liền kéo tay Tống Nhiễm ra, đi lên trên tầng.

Vừa mới đi lên cầu thang, Lục Mộ Trầm liền từ trên tầng đi xuống, đúng lúc nghe thấy cuộc đối thoại giữa mẹ và Tống Nhiễm.

Vừa đi xuống, vừa nói: "Mẹ, mẹ đừng vội, con đưa Nhiễm Nhiễm về nhà."

Mẹ Lục vừa định nói chính mình lái xe đưa đi, nhưng nghĩ lại ngưng vài giây, nghĩ thầm này hai đứa này khả năng còn muốn đơn độc bên nhau chút nữa, cũng không kiên trì, nói: "Thế cũng được, vậy con đưa Nhiễm Nhiễm trở về nhé."

Nói xong, lại xoay người, đi đến trước mặt Tống Nhiễm, kéo tay cô, nhìn cô nói: "Nhiễm Nhiễm, bác không tiền cháu nữa, sau này cháu hãy thường xuyên đến chơi, muốn ăn cái gì thì nói với A Mộ trước, hoặc là gọi điện thoại cho bác cũng được."

Thời điểm nói chuyện phiếm buổi tối, mẹ Lục hỏi Tống Nhiễm muốn có số điện thoại, sau này còn có phương tiện liên hệ.

Tống Nhiễm vạn phần cảm động, vội gật đầu: "Cháu biết rồi, cảm ơn bác."

Mẹ Lục cười cười, nhớ tới cái gì đó, lập tức lại nói: "Từ từ! Bác phải cho cháu một thứ, chờ bác một chút!"

Nói xong, liền chạy lên tầng.

Lục Mộ Trầm đi xuống, Tống Nhiễm tò mò hỏi anh: "Mẹ anh phải cho em cái gì?"

Lục Mộ Trầm đoán được đại khái, nhưng anh không nói, chỉ cầm tay Tống Nhiễm, nói: "Chút nữa chẳng phải sẽ biết sao."

Hai người ở phòng khách đứng một lát. Rất nhanh, mẹ Lục liền từ trên tầng đi xuống, trong tay cầm một thứ.

Thời điểm cách xa, Tống Nhiễm không thể nhìn rõ ràng. Đến lúc mẹ Lục đi xuống, Tống Nhiễm mới phát hiện, đó là một bao lì xì.

Không đợi Tống Nhiễm phản ứng, mẹ Lục liền nhét bao lì xì vào trong tay cô, cười nói: "Nhiễm Nhiễm, đây là lễ gặp mặt bác cho cháu, cháu cầm đi."

Bao lì xì rất dày, Tống Nhiễm không biết bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng thời điểm mẹ Lục nhét bao lì xì vào trong tay cô, cô liền phản xạ có điều kiện mà đưa tay ra phía sau giấu đi, giống như bị điện giật, lòng bàn tay đều có chút tê dại.

Cô đem tay giấu ở phía sau, vội nói: "Cảm ơn bác, cái này cháu không thể nhận."

Tống Nhiễm không hiểu bạn gái đến nhà bạn trai, quy củ là người nhà bạn trai phải cho lễ gặp mặt, cô chỉ biết vô công bắt thụ lộc (1). Huống chi, bản thân đối với gia cảnh của mình và Lục Mộ Trầm chênh lệch nên cực kỳ nể cảm, tiền này tuyệt đối không thể nhận. Không muốn mang tai tiếng, không muốn tương lai bị người khác nói, cô vì nhà Lục Mộ Trầm có tiền mới cùng anh ở bên nhau. Mặc dù hiện tại cô rất thiếu tiền, nhưng cũng không thể nhận.

(1) Vô công bắt thụ lộc: Không công không nhận thưởng

Tống Nhiễm ngày thường nhìn tùy tiện, kỳ thật tâm tư so với người khác đều thận trọng hơn nhiều. Đặc biệt ở phương diện tiền tài này, lòng tự trọng cực kỳ cao.

Mẹ Lục thấy Tống Nhiễm không chịu nhận, thất thần, nhưng rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, đem tay Tống Nhiễm từ phía sau ra, rồi nhét bao lì xì vào trong tay cô: "Ngoan, cầm đi, lần đầu tiên cháu đến nhà bác, như thế này là phải."

"Bác, cháu thật sự không thể nhận!" Tống Nhiễm vội bỏ tay ra, giống như tránh né lui về sau hai bước, sau đó liền vội vàng vàng con người với mẹ Lục, mở miệng tạm biệt: "Bác, hôm nay cảm ơn bác đã chiều cô, thời gian không còn sớm, cháu đi về trước, cháu chào bác!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà hướng ra cửa chạy, nhanh chóng đổi giày, đi ra cửa nhà.

Mẹ Lục ngờ ngẩn mà nhìn bóng lưng Tống Nhiễm, sau một lúc lâu mới thu hồi tầm mắt, thuận tay đưa bao lì xì cho Lục Mộ Trầm: "Con cầm đi đưa Nhiễm Nhiễm, con gái nhà người ta lần đầu tiên đến nhà chúng ta, nên có lễ nghĩa không thể bỏ."

"Vâng." Lục Mộ Trầm lên tiếng, duỗi tay cầm bao lì xì, sau đó cũng đi ra cửa.

Tổng Nhiễm đứng ở sân ngoài chờ anh, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, thấy Lục Mộ Trầm đi đến bên cô.

Cô không chớp mắt mà nhìn anh.

Lục Mộ Trầm đi đến, dặt tay cô: "Đi thôi."

"Vâng." Tổng Nhiễm gật gật đầu, đi đến bên Lục Mộ Trầm.

Dọc đường đi, trầm mặc dị thường.

Lục Mộ Trầm có thói quen nhìn mặt đoán ý, từ khi bắt đầu, anh liền cảm thấy Tổng Nhiễm có chút kỳ quái. Cục kì câu nệ, không giống ngày thường vui vẻ như vậy.

Xe ngừng ở trước cửa tiểu khu Di Thúy, Lục Mộ Trầm trả tiền xuống xe, Tổng Nhiễm đi xuống: "Anh về đi."

Lục Mộ Trầm dặt tay cô: "Anh đưa em đi một chút."

Nói xong, liền nắm tay Tổng Nhiễm đi đến hướng cổng của tiểu khu.

Đường cách cửa tiểu khu cũng không xa, không đầy một lát, liền phải đi vào bên trong.

Tổng Nhiễm không có thể vào cửa, vào không được, không dám để Lục Mộ Trầm đưa vào, giữ chặt anh, thúc giục nói: "Anh đừng đưa, trở về đi, thời gian không còn sớm."

Lục Mộ Trầm bị Tổng Nhiễm giữ chặt, ngừng lại.

Anh nhìn cô, rốt cuộc vẫn không nhịn được hỏi một câu: "Tổng Nhiễm, hôm nay em không vui sao?"

Tổng Nhiễm ngẩng người, không nghĩ đến Lục Mộ Trầm sẽ hỏi việc này, vội vàng lắc đầu: "Không có a, em rất vui vẻ. Bác trai và bác gái đối với em rất tốt, em cảm động còn không kịp, sao lại không vui."

Tổng Nhiễm nói cục kì chặc chặc, bộ dáng sợ Lục Mộ Trầm không tin.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trầm mặc một lát, lấy ra bao lì xì mẹ Lục đưa: "Em cầm cái này đi, nó là tâm ý của mẹ anh."

Tổng Nhiễm nhìn anh đưa bao lì xì, không khỏi nhũn nhũn, lắc đầu: "Em không cần."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, hỏi: "Vì sao?"

"Em không cần."

Ấn đường Lục Mộ Trầm hơi hơi chau lại.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm không quá vui vẻ, sợ anh tức giận, vội tiến lên một bước, giang hai tay, ôm lấy anh. Mặt chôn trong ngực anh, nhỏ giọng mà nói: "Lục Mộ Trầm, hôm nay em đặc biệt vui vẻ, thật sự, bố mẹ anh đều đối với em rất tốt, em thật sự rất vui vẻ, anh đừng loạn nghĩ vớ vẩn."

Thậm chí ở mẹ Lục cô còn cảm nhận được cảm giác có tình thương của mẹ mà cô rất nhiều năm không có, sao lại không vui chứ. Cô chỉ là... Nhớ tới một số việc, có chút mất mát mà thôi.

Giọng nói của Tổng Nhiễm nhẹ nhàng, Lục Mộ Trầm nghe được tâm đều mềm nhũn.

Anh nâng tay, ôm lấy cô, đôi môi lạnh lạnh ấm áp (2) dán bên tai Tổng Nhiễm.

(2) Thực ra trong bản raw là "môi ôn lương" mà tớ tìm lại thành "môi ấm lạnh" nên edit thành như vậy.

Thật lâu sau, mới hít sâu một cái: "Vui vẻ thì tốt. Tổng Nhiễm, nếu em không vui, thì phải nói cho anh, biết không? Đừng buồn một mình."

Tổng Nhiễm vội gật đầu: "Biết. Em sẽ."

Nói xong, cô ngẩng đầu, trên mặt lại lộ ra nụ cười, mắt cong cong mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Lục ca ca, anh thật tốt."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu, giờ tay sờ sờ mặt cô: "Buổi sáng ngày mai, muốn ăn cái gì? Anh mang cho em."

Tổng Nhiễm lắc đầu, nói: "Hai chúng ta đi căn tin ăn đi, bánh bao nhỏ cùng trứng da (?) của căn tin ăn khá ngon."

Lục Mộ Trầm gật đầu theo cô: "Được."

Lục Mộ Trầm mắt đầy ôn nhu, Tổng Nhiễm nhìn ánh mắt anh, liền cảm thấy, anh thật sự thích cô.

Trong lòng cô cao hứng, không nhận được ôm cổ Lục Mộ Trầm, nhón chân lên, muốn hôn anh một cái.

Lục Mộ Trầm thấy cô bỗng nhiên nhón lên, trong mắt nổi lên một tia ý cười, đầu hơi hướng về sau, cười nhẹ nói: "Trưa nói cái gì với anh hả?"

Động tác muốn hôn Lục Mộ Trầm của Tống Nhiễm dừng một chút, chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, ý cười trong mắt càng sâu: "Hửm? Anh nói cái gì?"

Tống Nhiễm nhấp nhấp môi, lập tức nhớ lại, cô nhăn nhó mũi, nhỏ giọng lầm bầm: "Lục Mộ Trầm, anh có thể đừng hẹp hòi như vậy được không chứ."

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Anh hẹp hòi?"

Tống Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, nói thảm nói: "Không hôn liền không hôn."

Sau đó, chuẩn bị buông ra Lục Mộ Trầm

Mũi chân vừa hạ xuống, tay Lục Mộ Trầm để bên eo cô bỗng nhiên giữ chặt.

Tống Nhiễm ngẩng đầu, ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô, trong mắt có vài phần ý cười, dụ hoặc nói: "Cầu anh một chút thử đi?"

Tống Nhiễm vừa nghe, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, hai tay lần nữa để trên cổ Lục Mộ Trầm, không có chút khí nói: "Được nha, cầu xin anh."

(Chị đây là vì hôn vút liêm sỉ:)))

Lục Mộ Trầm không nghĩ được xoa đầu cô, mặt đầy sùng nịnh: "Tống Nhiễm, em sợ (?) a."

Tống Nhiễm cười hi hi: "Bây giờ anh mới biết được nha."

Một tay Lục Mộ Trầm nâng mặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên môi một cái.

Rất ngây thơ hôn một cái, sạch sẽ.

Tống Nhiễm cảm thấy nể nễ, cười khanh khách từ trên người Lục Mộ Trầm xuống: "Anh về đi, ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, ôn nhu mà sờ sờ mặt cô: "Ngủ ngon."

Ngày hôm sau, sáng sớm Tống Nhiễm đi đến trường.

Mới vừa vào lớp, Lưu Linh liền hưng phấn kéo cô hỏi: "Thế nào? Gặp bố mẹ Lục Mộ Trầm chưa?"

"Gặp rồi." Tống Nhiễm kéo ghế ra ngồi xuống, mở cặp ra, bỏ cuốn luyện tập toán cuối tuần mang về nhà ra.

Mắt Lưu Linh sáng sáng, lại vội hỏi: "Bố mẹ cậu ấy là người như thế nào? Đối với cậu tốt không?"

Tống Nhiễm gật đầu: "Cực kì tốt. Đặc biệt là mẹ anh ấy, lớn lên rất xinh đẹp còn rất ôn nhu, đối với tớ đặc biệt tốt."

"Thật sao?!" Lưu Linh vừa mừng vừa sợ, gất gao mà giữ chặt tay Tống Nhiễm, nói: "Nhiễm Nhiễm, đây là phúc khí của cậu, sau này khẳng định không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu!"

Tống Nhiễm cười gượng: "Nghĩ quá xa rồi."

Dừng một chút, lại không nhận được cảm thán: "Bất quá, mẹ Lục đối với tớ quá tốt, lúc tớ về, bác ấy cho tớ cái bao lì xì."

"Thật hả?!"

"Ừ, nhưng tớ không nhận."

Lưu Linh kinh ngạc: "Vì sao không nhận? Cậu là bạn gái Lục Mộ Trầm đến nhà họ, trường bố cho quà gặp mặt, đây là tập tục."

Tống Nhiễm lắc đầu: "Dù sao cũng không thể nhận."

Lưu Linh hiểu Tống Nhiễm, thấy Tống Nhiễm kiên quyết như vậy, lập tức liền minh bạch.

Cô (LL) nhìn cô (TN) (3), biểu tình nghiêm túc hơn rất nhiều: "Nhiễm Nhiễm, có phải cậu cảm thấy rất..."

(3) Nguyên văn là "Cô nhìn thấy hần" nhưng tớ không hiểu nên...

Rất tổn thương tự tôn.

"Luu Linh." Luu Linh nửa câu sau còn chưa hỏi, Tống Nhiễm đột nhiên nắm chặt tay cô, rất nghiêm túc mà nhìn cô: "Tớ có chuyện này, muốn hỏi cậu một chút."

Luu Linh vội gật đầu: "Ừ, chuyện gì, cậu nói đi."

Tống Nhiễm nhấp nhấp môi, suy nghĩ một lát, cực kì thận trọng hỏi: "Chính là... Tình cảnh nhà tớ, tớ có nên nói cho Lục Mộ Trâm?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lục phúc hắc: Cầu anh một chút?

Nhiễm muội: Được nha, dù sao cũng có lúc anh cầu em, không sợ ~

(*^__^*)

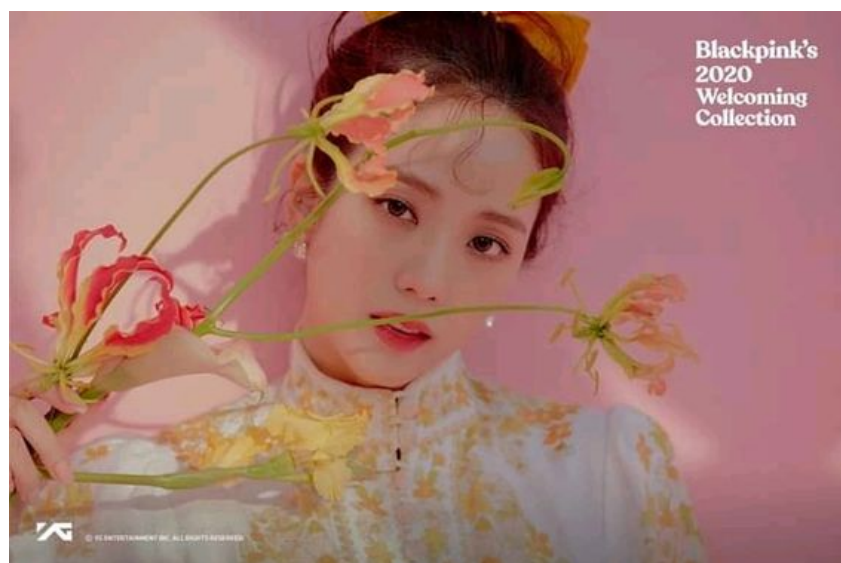
Tiểu khả ái nhóm, nói chuyện này nhi a, ta ngày mai liền phải ra cửa du lịch, ngày càng khẳng định không thành vấn đề, song càng gì đó, các người liền nhiều hơn cầu nguyện đi, ha ha ha ~~~

Bất quá, chiều nay 3 giờ rưỡi vẫn là có thêm càng ~

~~~~~

I'm sorry! Vì máy tính bị mang đi nên giờ mới đăng nên được. Nhớ cho tớ sao để ủng hộ tớ nhé. Tặng các cậu phúc lợi.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

